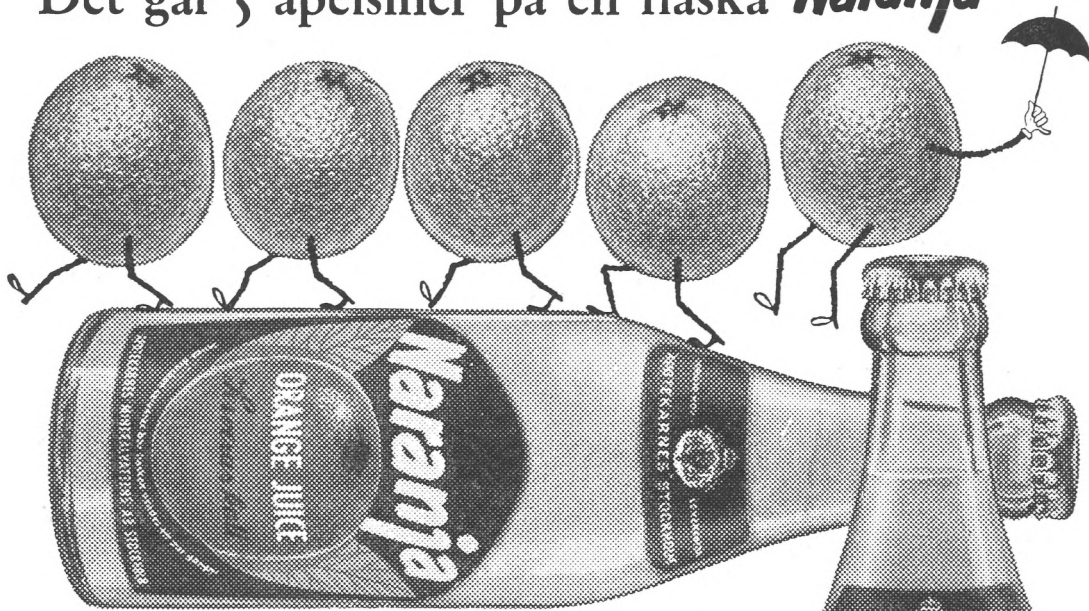

DJURGÅRDAREN

Det går 5 apelsiner på en flaska **Naranja**

Nu kommer drycken
som Ni längtat efter

Naranja

Orange Juice

Naranja är 100 % apelsinjuice i flaska, en härlig, hälsosam dryck, som smakar lika gott vid alla tillfällen. Uppiggande som morgondryck, stimulerande som aperitif och trivsamt som sällskapsdryck.

När Ni har druckit Ert första glas Naranja – känt den härliga aromen och njutit av den friska angenäma smaken – då har Naranja också blivit Er nya favoritdryck.

Drick Er första Naranja redan i dag!

Naranja finns på restauranger och serveringar och säljs på den vanliga 1/3-l. flaskan.

APOTEKARNES MINERALVATTENS AB

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

★ ÅRGÅNG 1958—59 ★

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Ett hårdarbetat år

Ordföranden har ordet

DET HAR UNDER ÅRET varit fart och rush i föreningen. 15 mer eller mindre aktiva sektioner ha på olika håll och i olika idrotter kämpat för segrar, livsrum och ideal. Ömsom vin och ömsom vatten, men aldrig tråkigt, trots den löpande kampen mot dåligt publikunderlag, svår ekonomi och otillräckliga lokaler, ledarbrist, beskattningar m.m. Men se vi riktigt ärligt på det så kan här kallt konstateras att det varit ett hårdarbetat år, mycket hårt. Då tänker jag ej bara på de idrottsliga framgångarna eller bakslagen utan på hur det ekonomiska klimatet bistrat till på ett oroväckande sätt. Detta gäller förvisso inte bara Djurgården — idrotten lever över huvud taget under en knappare stjärnas tecken — men med hänsyn till storleken av vår förening och så många svärförsörjda sektioner ha de minskade inkomsterna via vändkorsen blivit särskilt kännbara. Vårt mål måste vara att skaffa nya inkomstkällor och att arbeta på att fler och fler sektioner blir helt självförsörjande.

Förhållandet till konkurrentklubbar och övervakande förbund har varit gott. Tonen från ett par konkurrenter

har dock vid ett par tillfällen varit onödigt sträv. I några fall ha vi beskyllits för att inte idka rent spel i samband med att nyförvärv blivit aktuella för oss. Det lustiga är att vi just i dessa fall haft en känsla av att vi varit verkligt ärliga och gått fram med öppna kort. Nej, smussel och mörkläggning tyckes fortfarande vara den väg som lättast accepteras. I ett annat fall har en allsvensk kollega sagt att våra fotbollsspelare uppträtt som "busar" och också fått tidningsfolk att i stora skrikiga rubriker utmåla oss som sådana. Sådana tongångar och beskyllningar hör ej hemma i idrottskretsar och gagna endast till att skada alla parter.

Bättre klubbkänsla kan ibland efterlysas! I samband med ett radioreferat i sportnyheterna häromdagen meddelades att Djurgården vunnit sin match men att båda sidornas mål gjorts av djurgårdare. I motståndarlaget spelade nämligen i detta fall en känd, i en annan gren allsvensk djurgårdare. Det har ofta föreslagits att förbud skall införas för våra aktiva medlemmar mot att i annan klubb idka sådan idrott som vi själva ha på vårt program. Det har emellertid ej blivit något av med

Omslagsflickan

För ovanlighetens skull pryds vårt omslag den här gången av en kvinnlig medlem i föreningen. Det handlar inte om vilken flicka som helst, och alla våra läsare har väl också redan hunnit känna igen Prinsessan Birgitta, som vi haft nöjet få inregistrera som ny medlem i slalomsektionen. Birgitta är Djurgårdens första medlem från vårt idrottsintresserade kungahus.

detta då vi ej tro på det lyckosamma i en förbudslinje. Det finnes och kommer alltid att finnas fall där vi av olika anledningar äro beredda att acceptera vettiga skäl för att en av våra medlemmar skall få dela på sina idrottsliga gracer. Däremot kan här lugnt konstateras att det i samma serie eller i andra viktiga matcher ej anstår en verklig djurgårdare att i annan förnings färger kämpa mot ett djurgårds-lag.

Blomma till boxarna

En blomma till boxningssektionen och dess driftiga ledning! Två SM-tecken har under året hamnat hos förre tungviktsmästare Bengt Modighs pojkar. I sektionen råder ett sjudande liv och många nya lovande pojkar är i farten i träningslokalen för att inhämta de första grunderna i "the noble art". Det är alltid glädjande och stimulerande att se dessa ungdomar som bär under god ledning få ta de första stegen på idrottens vädjobanor och få utlopp för sin kamp- och tävlingslust genom att renhårigt och oförskräckt, med ärliga vapen pröva sina krafter, man mot man.

Den trångsynte, herostratiskt ryktbare boxningsdödaren i Jönköping må ursäkta men det är en glädje och en stolthet, nu såväl som tidigare för vår förening, att vi ha vår boxningssektion och jag tror ej att jag överdriver när jag säger att socialt sett är den troligen den nyttigaste och för sambället gagnarrikaste av våra samliga 15 olika sektioner.

För att se lite på de övriga sektionerna så tyckes nu bandy ha funnit sin form och blivit en trivselns hemvist där man med glädje kan notera att många av våra stjärnor, som i bandy tidigare tjänade andra herrar nu gjorts till djurgårdare även i denna gren.

Bordtennissektionen är sprakande aktiv och står såsom arrangör för årets SM-tävlingar. Som vanligt ha de givetvis själva tagit ett och annat SM-tecken i förbifarten. Djurgårdare vid VM-bowlingen i Hälsingborg spred guldglans över föreningen och bowlingsektionen.

Det VM- och SM-späckade ishockeylaget får ej glömmas. Alltid flaggan i topp på Arne Grunanders pojkar! Vår eloge och beundran för den sistnämndes genomförande och uppläggning av Ahearnes Cup. Årets bragd?

Fotbollslaget, Sigge Berghs trevliga och kunniga gäng sparkar nu igång för en ny hård säsong med siktet inställt på topp-placering. Vi äro stolta

Vår hövding Åke Dunér

blickar tillbaka på ett år som gått och ser framåt mot kommande år, vilka se ut att bli prövosamma och som därför kräver en samling på den inre fronten. Enighet ger styrka erinrar han om, och nu mer än någonsin krävs att vi står starka.

över järnkaminen Parlings VM-insatser som givit eko i världspresen. Australien och Antarktis äro snart de enda vita punkterna i den vittberesta sektionens turnéprogram.

Lille Fridolf bliv vid Din läst! En kulturell swingpjatt har i den bildtidning som han ägnar sina tjänster givit vårt fotbollslag en lika oförjant som oförskämd avhylling. Artikelnen skadade idrotten och gjorde oss verkligt ledsna trots att den huvudsakligen vittnade om en skriande okunnighet och en idrotten främmande osportslighet hos skribenten ifråga.

Friskt slalominitiativ

Slalomsektionen har tagit ett nytt och starkt initiativ genom att i samråd med markägarna arbeta fram ytterligare förbättringar i det av oss arrenderade skidbacksområdet i Saltsjöbaden. Redan i vinter blir sålunda vår nya stora skidlift i slalombacken klar. Liftan, vilken är avgiftsbelagd kommer att på någon minut föra upp tävlande eller allmänhet från sjökanten 160 m till startplatsen på bergstoppen å c:a 80 m högre nivå. Slalomordförande Erland Almkvist räknar att genom liftan göra sektionen självförsörjande d.v.s. finansiera sektionens framgångsrika tävlings- och propagandaverksamhet. Lycka till i skidparadiset i Saltsjöbaden!

VM-brassar hit mot Djurgården

Säsongsens största fotbollsevenemang håller just på att planeras, när detta nummer går i tryck. I samarbete med AIK och Dagens Nyheter har Djurgården ett par av de brasilianska stjärnlagen på hand för två matcher i Stockholm i början på maj. Djurgården torde komma att möta Botafogo. Det innebär att Stockholms fotbollspublik får återknyta bekantskaperna med VM-gossar sådana som Garrincha, Santos, Didi och annat högvilt!

Backhopparna kan även glädja sig åt förbättringarna i Saltsjöbaden. Där installeras i år tävlingsbelysning i hoppbacken varför i fortsättningen hela backhoppargardet kan hålla regelbundna tävlings- och träningskvällar därute. De stora slagen kommer dock givetvis såsom tidigare att gå i SM-backen i Hammarby där vi nu förvänta att åter få se för föreningen och skidsporten hedrande storarrangemang.

Brottarna ha åter blivit allsvenska och äro "stilla going strong". Orienterare och curlare, handbollspelare, damidrottare och isprinsessor, ja, alla sektioner var och en på sin kant arbeta för att hävda sig och sin sport och därigenom hedra djurgårdsnammnet. Någon speciell ungdomssektion ha vi ej ännu trots flera års prat om lämpligheten av en sådan. Varje sektion tar nu så utomordentligt väl hand om sin ungdom, och föreningens ungdomsarbete har också på senaste året ökat avsevärt såväl kvantitativt som kvalitativt. De sektioner i föreningen som ej i dag har ett stort antal ungdomar i sina led äro lätt räknade. Eller som Tumba brukar säga: Djurgården är ungdomens klubb. Det skulle glädja mig om vi kommit eller kunna komma dit.

Må vi under det nya året förskonas från alla idrotten främmande schismer och intriger och i vårt gemensamma arbete för föreningens bästa alltid komma ihåg att enighet ger styrka. Oanad styrka.

Till sist ett citat av kulturskribenten Rune Moberg:

LEVE DJURGÅRDEN

Åke Dunér

Redaktionellt

I ett alltid aktuellt ämne...

Varför står det inte något om oss i tidningen, varför är inte det och det med? Det är frågor, som inte är sällsynta när en klubbtidning äntligen blivit till. Äntligen, ja — det går inte att komma ifrån, att den optimistiska människa, som åtagit sig att "göra" en sådan tidning, snart kommer underfund med det hopplösa i sin uppgift. Han vill plocka ihop en tidning, som ger litet av varje från de olika sektionerna. Han lovas också all möjlig hjälp. Alla lovar att skriva. Alla berättar sig gå omkring och bära på goda idéer och uppslagsämnen. Här gäller tydligen bara att gallra, inbillar sig redaktören och införskaffar en stor papperskorg, två blåpennor och en sax. Men tiden går, och de utlovade bidragen dröjer fjärran. Nya påstötningar och nya löften. "Jag har det halvskrivet, ska bara putsa lite på svenskan" är normalsvaret i detta läge. Tydligen putsas det sedan så hårt på svenskan, att allting putsas bort. Något bidrag uppenbarar sig inte.

Då förbannar man den stund man köpte in den stora papperskorgen och sätter sig sedan ned och börjar tvivla på tillvaron. Efter en halvtimme har man tvivlat färdigt och sätter i gång för egen maskin att åstadkomma något i artikelväg. Med saxens hjälp går det rätt hyggligt. En poängtabell här och en resultatlista där går så lätt att saxa. Och rätt vad det är kommer också ett vanligt bidrag indroppande. Man börjar återigen tro på löften. Under tiden har det visserligen förflutit ett antal månader. En och annan annons har kanske börjat mögla, och en av våra stjärnor, som ansetts kvalificerad att få in sin bild på någon spalt, har stuckit i väg

till någon konkurrent. Det är då bara att börja på ny kula. Att droppa annonsen och klichén av stjärnan.

Mot olika mål

Och samtidigt får man gratis ett uppslag att skriva något om denna stjärna. Vi brukar tala om den stora Djurgårdsfamiljen. Men är vi verkligen som en familj? Strävar vi mot samma mål?

Man gör sig den frågan, när det då och då — tyvärr litet för ofta under senare år — dykt upp notiser i tidningarna om att den och den stjärnan börjat se sig om efter nya jaktmarker. Utan att nämna några namn undrar man i sådana ögonblick varför familjekretsen inte längre passar vederbörande. Visst skall en familjs flygfärdiga ungar ut och söka sin lycka i stora världen, men en idrottsfamilj är något helt annat än en vanlig civilfamilj. I vår idrottsförening är vi alla flygkunniga och skulle alltså med några raska vingslag per man snabbt kunna få familjen att upphöra. Att utplånas.

Bakom husknut

Vad är det som gör en och annan av djurgårdarna så oroliga ibland? Har vi det inte bra tillräckligt? Är det bara pengarna, som är avgörande för trivseln hos vissa somliga? Betyder inte kamratkretsen mera, betyder inte alla

Medlemsavgifterna

Från och med 1958 gäller följande årsavgifter i Djurgården:

medlem mellan 0—18 år betalar 5 kronor,

medlem över 18 år betalar 15 kronor,

ständig medlem betalar, om han tidigare tillhört föreningen under minst 10 år, 100 kronor,

ständig medlem, nytillträdande, betalar 300 kronor.

uppoffringar som klubben gjort något för de oroliga andarna? Själv har jag svårt att svara. Jag kan inte sätta mig in i hur de oroliga figurerna funderar. Om de nu över huvud är kapabla till något självständigt tänkande och planerande. Varför lyssnar man så gärna till frestarna bakom husknuten? Ja, frågan behöver naturligtvis inte ställas. Man skall vara född blind, stendöv och utan hjärna för att inte kunna ge svaret: de tillfälliga kontanta fördelarna förblindar och fördummar. Att det är så få i vår Djurgårdsfamilj, som låter sig lockas av en gest mot plånboksfickan tyder på att våra medlemmar är både vakna och kloka. Medlemmar som ser litet längre än näsan räcker. Medlemmar som vet att det kommer en tid, då det aktiva idrottsdeltagandet inte längre ger några mynt men då den gamla föreningen och de gamla kompisarerna kan ge förnyad behållning.

Låt dem löpa!?

Naturligtvis säger nu många, att överlöparna skall man bara skänka sitt förakt. Låt dem som så vill löpa sin väg. Offra inte ett öre, inte ett ord för att hålla dem kvar i den krets, som de inte längre är värdiga att tillhöra. Tyvärr måste man nog försvara den dragkamp, som våra ledare med ett visst självövervinnande invecklar sig i med konkurrentklubbar, som ligger i buskarna i Eskilstuna, Lycksele, Holmsund och andra trakter och lurar med fett anglade krok. Konkurrenten är så hård i framför allt det allsvenska fotbolls- och ishockeykriget, att vi hittills inte kunnat släppa våra spelare utan att ta upp konkurrensen. Många av oss är nog inne på den tanken, att vi snabbt skulle skilja oss från sådana medlemmar, vilka inte bättre förstår sitt eget och sin egen klubbs bästa. Låt dem löpa, har jag ofta hört det sägas i olika kretsar, och var det inte för konkurrensen är det inte tal om att detta vore bästa medicinen. Ett snabbt "tack och farväl" och så dörren

Vid DIF-rodret

Djurgårdens överstyrelse består efter årsmötet 1958 av:

Ordförande: **Åke Dunér**
Vice ordförande: **Karl-Erik Nordlund**
Sekreterare: **Karl Liliequist**
Skattmästare: **Stig Eckerbrant**
Intendent: **Ingvar Norén**
Ledamöter: **Gunnar Rinman**
Hilding Lövdahl

Revisorer: Herbert Edberg, Bo Hedvall, Karl Lundberg.

Varför inte brasilianskt?

Sigge Bergh har en idé inför en ny säsong

— Vad törs man hoppas av den nya fotbollssäsongen? Frågan går till Sigge Bergh, bas för vår läderkuleverksamhet och alltid planerande för framtiden väl vetande, att man inte skall vila på lagrarna om man vill hänga med.

Han svarar:

— Jag ser rätt ljusst på framtiden. Vi kan påräkna alla våra gamla pålitliga slitvargar och dessutom har vi en del snart mogna påläggskalvar i vår bilaga. Och en och annan nyhet utifrån också, men för dagen inga namn.

I stort räknar vi med att köra i gång med höstlaget, men på en punkt i kedjan har vi en nyhet att servera i form av Janne Aronsson, som redan är spelklar för oss. Senare blir även hans lillebror Leif klar, och där har vi sedan en komplett höggersida i anfalllet. Naturligtvis hoppas man som alltid på Tumba Johansson även om erfarenheterna visar att han är bäst när han blir inkastad då och då. Han rörde i höstas om i grytan och fick vår ett tag medslocknade kedja att börja tända igen.

— Planerna på att göra Knivsta till back?

— Tja, än har vi inte råd att avstå från Knivsta i anfalllet. Hans tyngd och stridsvilja betyder mycket, och jag tror förresten att han skall hitta sin melodi igen under den nya säsongen. Om Hasse Mild fortsätter att utveckla sig som han gjorde i höstas — och det har jag anled-

för alltid stängd. Ingen är nu en gång för alla oersättlig. Tänk på Hasse Jeppson! När han gick i italiensk tjänst, sådes det om Djurgårdens snara död i allsvensk fotboll. Men så hände inte, tvärtom växte det ut nya skott på Djurgårdscken. Likadant i andra sammanhang. Man behöver alltså inte förstå riskerna att göra rent hus. Det är så många som vill framåt och får de bara ansvaret så brukar självförtroendet växa. Det kan också betyda ett och annat för att stärka moralen hos de verkliga klubbälskarna att vingelpettrarna och "köpmännen" köres på dörren. Ingen köpslagan. Lycklig den dag alla klubbar kunde bli överens på den punkten och befria idrotten från parasiterna. Lyckligt även för dessa. Då kanske de i tid hinner räddas till en samhällsnyttig tillvaro.

För Djurgården är detta inte något allvarligt problem ännu. Utvecklingen vet man dock inte något om.

Redaktören.

ning tro — inbillar jag mig att vi i honom har en blivande storback. Så Knivsta får nog vänta att skapa om sig som back. I varje fall är det inte aktuellt som situationen är just nu.

— Annars något?

— Ja, ibland leker jag med en brasiliansk idé om nya taktiska dispositioner, som går ut på att spela med två centerhalvor i höjd med varandra och med backarna liggande utanför. Strängt taget skulle det innebära en 4-backs-linje. Sedan skulle ytterhalvorna sköta om mittenfältet och fara upp och ned som skottspolar, medan forwardskedjan får nöja sig med fyra spelare.

Om jag vågar tro på att Arne Larsson återvänder från sina norrländska jaktmarker, skulle jag kunna tänka mig honom som en nyckelman i försvaret, vilket då skulle se ut så här:

Arvidsson

Mild Arne L. Broström Stig G.

Lill-Lappen Parling

Och därtill en forwardskedja på 4 man. I denna kedja anser jag sedan att vi ska upphöra med det stereotypa tanktänkandet. Jag menar därmed modellen att gå fram som tanks. I stället ska vi införa något alldeles extra i fråga om rörlighet över hela linjen. Tills vidare får jag väl endast drömma om dessa möjligheter . . .

— Ytterligare någon synpunkt?

— Ja, är inte tiden mogen för ett annat ekonomiskt tänkande? Jag är inte så mycket för benämningen spelarkontrakt. Den nuvarande spelarregistreringen skulle emellertid få en annan innebörd. Hur vore det att åstadkomma en överenskommelse om kontant vederlag klubbarna emellan, när någon spelare bestämmer sig för att sticka i väg. Den gamla klubben skulle ges ersättning för havda "uppfostringskostnader" för den aktuella spelaren. När denne sedan lyfter vingarna för nästa klubb, får denna klubb räkna med att punga ut till senaste uppfostraren. Det skulle bli mera öppna bud med handelsvaran och man behövde inte riskera att värvarna smög sig in bakvägen.

Och så ska jag vara uppriktigt och drista mig att föreslå, att det inom vissa gränser blir tillåtet att bevilja en spelare ett helt vanligt penninglån. Det skall inte få lånas hur som helst utan det måste röra sig om ett lån för ett

— Snacka inte så mycket om kärlek och sånt — säj bara vad du gillar Djurgården.
(Expressens Klara).

Löneförhandlingar

Som praxis blivit träffades även före senaste säsongen våra ishockeykrigare för att diskutera ett och annat i fråga om uppläggning av träning, turnéer etc. Till diskussionsämnen hörde också en orientering om de ekonomiska förutsättningarna, om dagraktamenten och sånt där.

En av de smärre förmågorna tillät sig undra om det inte kunde tänkas en tias höjning av dagisarna om man spelade riktigt bra.

Lasse Björn, kaparen i gänget, var snabb i repliken:

— Ja men då ska du också ha avdrag, när du är dålig.

Det blev sedan inte något mera resonerat i det ärendet.

2-rumslägenhet

önskas hyra med badrum och toppmodernt kök. Bytesobjekt: 1 par fotbollsdojor nr 43. Svar till "Nära Stadion", denna tidnings annonsexp., Stockholm Ö.

bestämt ändamål, för t.ex. studier, för köp av något för vederbörande spelares yrkesutveckling etc. Om en sådan spelare-låntagare lämnar klubben, skall den nya klubben överta lånet. Enkla och klara linjer och inget smussel.

Ge oss nöjesskatten tillbaka, annars...

Stig Eckerbrant talar allvarsord med STATEN

Så långt jag minns tillbaka har det från idrottens sida klagats över statliga och kommunala myndigheters snålhetspolitik, men vad har hänt? Skvatt ingenting. Ibland har det förstås blivit en liten skärv, en höjning av tipsanslaget och sånt där, men först sedan staten ytterligare ökat sina inkomster samma väg. Vad jag kan förstå hjälper det inte att tjata och att försöka tala våra överordnade till förstånd. För dem tycks idrotten vara bestämd att fungera som mjölkko. För all del, det mjölkas ju på andra håll också, men är inte idrottsrörelsen, den frivilliga idrottsrörelsen, den form av verksamhet, som i sista stund skall vara föremål för en sådan utsugarpolitik? Är det annat än utsugning?

Jag märker, att jag börjar bli arg på allvar, och då är jag ändå rätt ny på skattmästarposten i Djurgården, säger Stig Eckerbrant, när vi ber honom om någon synpunkt på hans jobb. Vad skall då inte alla de tycka, som jobbat i årtal och bara fått röna hugg och slag, när det inte kunnat plockas fram pengar i klubbarna för att hålla det hela flytande. Gratisjobb för miljarder kronor utträttas av idrottens ledare, som samtidigt försummar sitt eget jobb, sina familjer, sin karriär och mycket annat, som skulle inneburit ökade inkomster för deras del. De har gett sig idrotten i våld och drivits av oegennyttiga synpunkter, av kärlek till sin klubb men kanske än mer av kärlek till idrotten och ungdomen. Nu måste det äntligen talas allvar med de ansvariga, innan ledarna tvingas till strejk. Obser-

vera, att jag säger tvingas för själva vill de inte nog inte medverka till att idrotten vissnar ner. Jag har ett radikalt förslag:

Lämna tillbaka nöjesskatten!

Det skulle på en gång lösa rader av ekonomiska problem. Man skulle inte längre misströsta om det lönsamma i att arrangera tävlingar. Det gör man nu, när man vet att nöjesskatten skall ut under alla förhållanden och därmed förvandla ett netto i en förlust. Vem vill under sådana förhållanden arrangera något i idrottsväg för nöjet att öka sina skulder ytterligare? Nej, återbäring av nöjesskatten till den klubb, som arrangerat tävlingen — det är en vettig och enkel lösning. Kära staten, ta inte våra pengar, döda inte våra initiativ och våra försök att fostra en stark och hårdig ungdom!

Nu har vi 234 SM-tecken

Senast kunde vi i denna tidning redovisa Djurgårdens SM-skörd alltifrån begynnelsen. Vår berättelse den gången stannade vid inte mindre än 226 SM-tecken. Sedan dess har det gått något solvarv och nu har vi ytterligare 8 SM att redovisa. Som en komplettering till den föregående listan rapporteras här i korthet om dessa mästartecken:

Nr 227: B. Mellström, bordtennis, singel, herrar, 1958.

Nr 228: B. Mellström, bordtennis, mixed, 1958.

Nr 229: E. Thorson, bordtennis, mixed, 1958.

Nr 230: Bordtennis, lag, damer: S. Pettersson, S. Tegner, E. Thorson.

Nr 231: R. Höglund, boxning, lättvikt, 1958.

Nr 232: N. Olsson, boxning, lätt mellanvikt, 1958.

Nr 233: Vivi-Anne Wassdahl, slalom, damer 1958.

Nr 234: Ishockey, lag: Y. Johansson, L. Björn, R. Stoltz, B. Zetterberg, O. Malmberg, S. Tvilling, H. Tvilling, G. Johansson, B. Larsson, S. Johansson, Y. Carlsson, K. Lilja, H. Mild, G. Sandberg, A. Boman, T. Björkman.

BETALA BÄTTRE säger skattmästaren

I förra numret av "Djurgårdaren" lämnade jag en del statistiska uppgifter i anslutning till vårt medlemsregister vilka visade att den relativt stora numerär vi har av betalande medlemmar icke äro så intresserade av att betala sin medlemsavgift. I det kartotek som vi nu har till förfogande återfinnes många gamla medlemmar, som vi krävt två gånger men inte hört något av. Vi kommer nu att rensa ut alla sådana registrerade medlemmar, som inte betalt sin avgift sedan 1956. Uppgifterna beträffande dessa medlemmar komma att tillställas respektive sektionsstyrelser, som ha att ta ställning till om vederbörande skall strykas eller om de själva anser sig kunna indriva resterande avgifter. Sedan blir det överstyrelsens sak att taga slutligt avgörande.

Vi skall här heller inte sticka under stol med att det har gnisslat i maskineriet vid flera tillfällen under denna övergångsperiod. Således har en del medlemmar, som betalt sin avgift för 1958 fått krav med anmodan om inbetalning. Detta är ju misstag som äro mycket beklagliga och som vi tar ansvaret för. Vi skall dock försöka undvika sådana fadäser i fortsättningen.

Jag vädjar dock till samtliga medlemmar att om det trots allt någon gång i fortsättningen skulle trassla till sig med just din avgift, ta telefonen och ring till Djurgårdens kansli tel.-nr 21 15 83, där träffar ni varje tisdag registrator Jack Keiler, som är tacksam för att få reda upp det hela. Det blir både billigare och bättre resultat än att skriva oförskämda brev, som några medlemmar roat sig med just med anledning av de misstag, som jag tidigare nämnt.

Tankeexperiment: Det borde inte vara omöjligt att anskaffa c:a 5.000 medlemmar, tänk vad detta skulle betyda ekonomiskt. Hastigt räknat måste det innebära c:a 50.000: — per år. Ett underlag, som skulle ge både överstyrelsen och sektionsstyrelserna en behagligare tillvaro.

Stig Eckerbrant.

Ett "stenkast" från Stadion

Den tjugiga Gärdesrestaurangen

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH — MIDDAG — SUPÉ

i trivsam miljö

Den intima festvåningen rekommenderas

Bordbeställning

62 01 48 - 62 01 49

Erik Dahlbergsgatan 41—43 STOCKHOLM

Gör som Djurgårdens fotbollsspelare

och andra Djurgårdare, som flyger och far

ORDNA RESAN GENOM RESO

Idrottsresor, semesterresor, sällskapsresor, hotell- och kongressarrangemang

RESO ORDNAR ALLT

RESO

Resebyrå

VÄSTMANNAGATAN 2

STOCKHOLM

Att vänta på:

Seriepremiär mot Malmö FF

Maratonskubbandet i den allsvenska fotbollen är över för den här gången. Nu återgår ordningen till den vanliga med bara 22 allsvenska matcher. Säsongen har dock växlats om på så sätt, att det i fortsättningen blir vår- och höstsäsong. Förr började det nya spelåret med höstomgången. Den innebär nu i stället slutet på visan.

Den nya säsongen skall, om klimatet inte lägger några hinder i vägen, starta den 19 april. På slutet av höstsäsongen kommer en del matcher att avverkas i el-ljus. Premiär i allsvenskt sammanhang.

Hur Djurgården skall spela kan utläsas ur följande spelprogram:

19/4	Djurgården—Malmö FF Göteborg—Halmstad Hälsingborg—Sandviken IFK Malmö—GAIS Norrköping—Örgryte	4/6	GAIS—Sandviken Hammarby—Norrköping Hälsingborg—AIK Malmö FF—IFK Malmö
22/4	Hammarby—AIK	7/6	Halmstad—GAIS IFK Malmö—Hammarby Norrköping—Göteborg Sandviken—Malmö FF Örgryte—Hälsingborg
24/4	Örgryte—IFK Malmö	10/6	AIK—Djurgården
26/4	AIK—Norrköping GAIS—Djurgården Halmstad—Hammarby Malmö FF—Hälsingborg Sandviken—Göteborg	13/6	Hammarby—Örgryte
1/5	Djurgården—Hälsingborg Örgryte—AIK	14/6	Djurgården—Sandviken Göteborg—AIK Hälsingborg—Halmstad IFK Malmö—Norrköping
3/5	Göteborg—Malmö FF Hammarby—Sandviken Hälsingborg—GAIS IFK Malmö—Djurgården Norrköping—Halmstad	16/6	GAIS—Malmö FF
7/5	AIK—IFK Malmö Halmstad—Örgryte Malmö FF—Hammarby Sandviken—Norrköping	6/8	AIK—Hammarby Örgryte—Norrköping
9/5	Göteborg—Djurgården	9/8	GAIS—IFK Malmö Halmstad—Göteborg Malmö FF—Djurgården Sandviken—Hälsingborg
10/5	Hammarby—GAIS Norrköping—Malmö FF Örgryte—Sandviken	12/8	Hälsingborg—Malmö FF
12/5	AIK—Halmstad	13/8	Djurgården—GAIS Norrköping—AIK
13/5	IFK Malmö—Hälsingborg	16/8	Göteborg—Sandviken Hammarby—Halmstad IFK Malmö—Örgryte
14/5	Djurgården—Hammarby GAIS—Göteborg	19/8	AIK—Hälsingborg Halmstad—Djurgården Sandviken—GAIS
18/5	GAIS—Norrköping Halmstad—IFK Malmö Hälsingborg—Göteborg Malmö FF—Örgryte	20/8	IFK Malmö—Malmö FF Norrköping—Hammarby Örgryte—Göteborg
20/5	Sandviken—AIK	23/8	Göteborg—Norrköping Hammarby—IFK Malmö Hälsingborg—Örgryte Malmö FF—Sandviken
21/5	Hammarby—Hälsingborg Örgryte—GAIS	26/8	Djurgården—AIK*
24/5	AIK—Malmö FF Halmstad—Sandviken IFK Malmö—Göteborg Norrköping—Djurgården	27/8	GAIS—Halmstad
30/5	Göteborg—Hammarby	30/8	AIK—GAIS Halmstad—Malmö FF IFK Malmö—Sandviken Norrköping—Hälsingborg Örgryte—Djurgården
31/5	Djurgården—Örgryte GAIS—AIK Hälsingborg—Norrköping Malmö FF—Halmstad Sandviken—IFK Malmö	1/9	Hammarby—Göteborg*
3/6	Djurgården—Halmstad Göteborg—Örgryte	3/9	GAIS—Örgryte*
		6/9	Djurgården—Norrköping Göteborg—IFK Malmö Hälsingborg—Hammarby Malmö FF—AIK Sandviken—Halmstad

Utmärkelser utifrån

En hel del djurgårdare har under det gångna året i större sammanhang blivit än mer "utmärkta" än de varit förut. Här några axplock bland dem som blivit ihågkomna:

Kunglig medalj för berömliga gärningar och Brasiliens motsvarande orden (VM-fotbollen) till Sigge Parling;

Sixtus-medaljen i skidor till Birger Nylund;

Prins Gustaf Adolfs minnesplakett (ungdomsidrott) till Karl Liliequist och Erik Extergren;

Silvermedalj av Svenska Bandyförbundet till Åke Erixon;

Guldfacklan av Svenska Dagbladet till Åke Rydberg (skolidrott).

Hos psykiatern

Doktorn: Varför håller ni på och knäpper så där med fingrarna?

Patienten: Det håller tigrarna borta.

Doktorn: Ja, men det finns ju inte en tiger på 10.000 kilometers håll.

Patienten: Jag vet. Effektivt eller hur!?

Hos spåkvinnan

Spåkvinnan: Håll i er — er man kommer att dö en våldsamt död.

Hustrun: Blir jag frikänd?

13/9	AIK—Göteborg Halmstad—Hälsingborg Malmö FF—GAIS Norrköping—IFK Malmö Sandviken—Djurgården Örgryte—Hammarby
18/9	Göteborg—GAIS*
20/9	Hammarby—Malmö FF Hälsingborg—Djurgården IFK Malmö—AIK Norrköping—Sandviken Örgryte—Halmstad
26/9	Djurgården—IFK Malmö
27/9	AIK—Örgryte GAIS—Hälsingborg Halmstad—Norrköping Malmö FF—Göteborg Sandviken—Hammarby

1/10 **Hammarby—Djurgården***

2/10 Örgryte—Malmö FF*

4/10 AIK—Sandviken
Göteborg—Hälsingborg
IFK Malmö—Halmstad
Norrköping—GAIS

11/10 **Djurgården—Göteborg**
GAIS—Hammarby
Halmstad—AIK
Hälsingborg—IFK Malmö
Malmö FF—Norrköping
Sandviken—Örgryte

(Gemensamt spelat den 11/10 kl. 13.30)

* Spelas i el-ljus.

VAD ÄR EN POJKE?

Pojkar förekommer i diverse storlekar, vikter och färger. De påträffas överallt — ovanpå, under, in, klättrande på, hängande i, springande runt och hopande över. Mödrar älskar dem, små flickor avskyr dem, äldre systrar och bröder tolererar dem, stora människor ignorerar dem och Himlen beskyddar dem. En pojke är Sanningen med en sotfläck på näsan, Visheten med bubbelgummi i håret och Framtidshoppet med en groda i fickan.

Han har aptit som en häst och mage som en svärdsbrukare, han är laddad med energi som en atombomb i västficksformat, har en katts nyfikenhet, en diktators lungor och en Münchhausens fantasi, är blyg som en viol och omedelbar som en rävsax, och när han gör något med sina händer har han fem tummar på vardera.

Han gillar glasspinnar, knivar, sågar, julen, serier, killen tvärs över gatan, skogar, vatten (i naturen), stora djur, Pappa, tåg, lördagseftermiddagar och brandbilar. Han ogillar bjudningar, skolan, böcker utan bilder, pianolektioner, slipsar, barberare, överrockar, stora människor och att gå och lägga sig.

Ingen annan är så tidig om morgonen och så sen till middan. Ingen annan kan få en byxficka att rymma en rostig kniv, ett halvätet äpple, en snörstump, en tom tobaksburk, två kolakarameller, 11 öre, en slangbåge, 9 kubikcentimeter av någon okänd substans och en döds-skallering med lönnfack.

En pojke är en magisk varelse — man kan stänga ut honom från sin slöjdverkstad, men inte ur sitt hjärta. Man kan fördriva honom ur sitt arbetsrum, men man kan inte fördriva honom ur sina tankar. Och när man kommer hem om kvällen med bara spillrorna av sina drömmar och förhoppningar kvar, då är det han som lagar dem igen med två magiska ord: "Hej, pappa!"

(Alan Beck, New England Mutual Life Insurance Company house magazine.)

Jag fattig syndig . . .

Karlsson ligger på sitt yttersta: "Goa pastorn, jag är en sådan stor, eländig syndare — jag har gjort allt ont i världen — ja, jag är den uslaste varelsen på jorden . . ."

— Ja, jag har hört sägas det!

— Jaså, vad är det för en jäkel som sagt det!?

SIGGE JÄRNSPIS

Vem var 1958 års mest framstående djurgårdare? Kanske skall man på den frågan svara, att det rörde sig om flera stycken, vilka verksamt bidrog till våra inte obetydliga framgångar på olika idrottsfronter. Men ser man saken ur större synvinkel, kopplas spørsmålet strax över att gälla vad som inträffade på de internationella fronterna. Och då framträder två storheter:

Sigge Parling och Tumba Johansson.

I samband med Tre Kronors förnämliga matchrad i VM-ishockey i Oslo var Tumba ett av de starkaste svenska trumfkorten. När det sedan drog ihop sig till en ännu hårdare turnering. VM-fotbollen, steg Sigge Parling fram som en av de stora. Mängder av experter nominerade "våran" Sigge som bäste svensk i VM-finalen mot Brasilien. Då spelade Sigge med en otrolig respektlöshet för alla de fenomenala brassar som snurrade omkring i hans omgivning. Det syntes att "Sigge Sluring" trivdes som aldrig förr och eftersom han alltid varit litet kantig i kroppen förstod man de brassar, som nöjde sig med att krocka med honom bara en gång. I fortsättningen föredrog de att göra en lång omväg för att slippa bränna sig på "järnspisen".

Ja, smeknamn har det inte saknats för Siggas del. I början hette han bara Sigge, sedan blev det "darlingen" (ett namn nära släkt med "älskling") och så kom "Sigge Sluring". Efter detta blev det ofta "järnkaminen" eller kort och gott bara "spisen". Sigge fick med sina järnnamn symbolisera Djurgårdens sätt att spela fotboll. Djurgården blev ett gäng järnkaminer. Föga populära men effektiva. Vi fick guld på kuppen. Senare har andra lag fyllt sina uppställningar med järnkaminer. En hejare i Sandviken, Ingemar Clarin, ansågs ett tag vara betydligt effektivare i järnkaminbranschen än Sigge.

Mannen utan nåd

Men det här skulle alltså handla om "årets djurgårdare". Det var inte bara matchen mot Brasilien, som Sigge Parling gjorde till en stor match för sin personliga del. Även i andra landskamper hörde han till stöttepelarna. Han var ibland i särklass, ibland inte så lyckad. Ett tag nämndes han som "mannen utan nåd". Han "dödade" vad som kom i hans väg. Men så kom det matcher, där han ville spela efter eget huvud och inte inordna sig i ett i hans tycke tråkigt mönster. Då var experterna mera tveksamma om hans kapacitet. Men ingen kan ta ifrån honom betyget att ha varit

1958 års starkaste maskindel i landslagets halvbackskedja. På sina håll nominerades han för övrigt som vänsterhalv i ett tänkt världslag. Det säger åtskilligt.

Inte fanatiker . . .

Och i Djurgårdens egna fotbollssammanhang finns det bara ett betyg för Sigge Sluring: ovärderlig! Visst har det förekommit matcher, där han åstadkommit gråa hår på Sigge Bergh, Henry Nord och andra lidande och närstående. "Man ska inte vara fanatiker", brukar Sigge ibland säga. Egentligen säger han mycket litet. Den visdom han går och bär på, behåller han helst för sig själv. Men ibland säger han som sagt, att man ska inte vara fanatiker. Med det menar han egentligen, att man ska kunna spela litet varstans. Han ska kunna spela i andra klubbar också. "Att jag är med i Djurgården, ska inte betyda att jag är en sån Djurgårdsfanatiker att jag inte kan tänka mej att spela någon annanstans", hörde jag honom säga utan att han därmed ville skjuta av ett skrämnskott. Troligen menar Sigge också, att man ska kunna spela litet hur som helst ute på planen. Inte stå som en robot bredvid en annan kille och döda honom. Det sättet att lira på är inte i Siggas smak. Han vill ha rörelsefrihet. Han vill upp i anfallet och ibland är han inte sämre än att han kutar i väg även från forwardskedjan och ligger långt före den. Vad skall man göra åt en sådan spelare? Ta honom i örat och säga att "nu ska du hålla dig i skinnet och ta deras högerinner". Den som sagt detta åt Sigge några hundra gånger och alltid fått ett roat leende och ett svagt mummel "ja kanske det" som svar — han resignerar nog omsider med den sortens instruktion. Sigge Parling går inte att stöpa i någon vanlig form. Han passar inte i skraddarsyddsaker. Han är en särpling. Han är en överraskningarnas man. Vet han att det verkligen krävs av honom att han ska plocka bort en man på motståndarsidan, då kan han göra det effektivare än någon annan — då är han "mannen utan nåd" — men

Med helgonglorian

näsan synlig ångar Sigge Parling i väg från olycksplatsen... Det här hände i VM-finalen mellan Sverige och Brasilien på Råsunda, och han som ligger och jämrar sig är brasseyttern Garrincha. Han kom i vägen för Sigge Järnspris och fick göra samma erfarenhet som mängder av andra lirare — nämligen den att man inte hoppar på Sigge utan påföljd.

har han för sig, att det nog reder sig ändå, spelar han sitt eget spel, och gör onödigt svåra saker med bolltrasan.

Ensam och övergiven

Bakom sig i Djurgården anses Sigge ha världens mest ensamma vänsterback i Stickan Gustafsson. När Sigge är ute på sina dribblingspromenader, står "Gusten" ensam och övergiven. Vid klart väder kan han kanske skymta Sigge någonstans i fjärran, men han vet att ingen hjälp är att vänta från det hållet. Han får försöka reda sig på egen hand. Det har "Gusten" gjort i många år, och Sigge skänker nog den ensamme kompisen en extra tanke ibland. Ibland far också demonstrationsdjävulen i "Gusten". Det är i sådana ögonblick publiken får se honom trava iväg upp från sin backplats, passera Sigge Parling och rusa upp i kedjan och slå på ett skott. Eller sparka i marken. Man blir trött på sådana där ruscher. Alla har inte Sigges ork.

Hur mycket järnspris Sigge än är, kan ingen beskylla honom för några kanon-skott. Mest ärtbössor. Det märkliga med Sigge är nämligen att han har svaga vrister. Han som kan sätta emot så att det bara brakar? Jo då, hans vrister har inte följt med i den övriga utvecklingen. Redan som liten var vrister hans svaga parti och trots allt matchande och allt tränande har de inte fått motsva-

Ibland kommer jag

Att man inte i alla sammanhang riktigt vet var man har Sigge kan det berättas om från ishockeyfronten, där han här-omåret spelade i Spånga. Vid en match väntade man i det längsta på att Sigge skulle dyka upp, men när han ännu strax före det spelarna stod omklädda och skulle åka ut på banan inte hört av sig, tog en ledare och ringde hem till Sigge. Han var mycket riktigt hemma.

— Men varför kommer du inte?

— Jag har ju sagt, att ibland kommer jag, ibland kommer jag inte. Och i dag är en sån där match då jag inte kommer.

Vad gör en lagledare i ett sådant ögonblick? Skjuter sig en kula för pannan i hopp om att få en krans på sin grav från Sigge?

rande betong som han i övrigt har i kroppen.

Hurdan är Sigge privat? En tämligen tystlåten gosse. Ett naturbarn säger många. Visst älskar han att vara naturlig. Det var därför han inte trivdes riktigt under sin första sejour i Stockholm, men det ordnades så att han i Vallentuna fick höra skogen susa utanför fönstret. Det var lättare att leva på det sättet. Och nu tycks han trivas som

storstadsbo. Men han har arbetat envetet för att åstadkomma denna trivsel. Han kämpade hårt med sin ingenjörsexamen. Fotboll, familj, bandy och ishockey krävde i nämnd ordning mycket av honom. Det blev inte så mycket tid över för läxplugg och studier. Men Sigge förlängde sitt dygn och hann med allting. Han kopplade av när det behövdes, och nu börjar han få skörda frukterna av allt slit. Han har ihop med en kompis en firma i rörmokarbranschen och experter säger, att han är kunnig och framåt. Han är även på så sätt en överraskningarnas man.

Utflugnen fågel

Liksom de flesta av oss har även Sigge haft sin oroliga tid. Det är inte alltid så lätt att plantera om ett naturbarn i en stadsmiljö. Sigge var ett naturbarn när han blev stockholmare. Han längta-

På lediga stunder är Sigge Parling ingenjör och syns här med mätstickan försöka knäcka något problem i samband med en installation. Sigge har sin egen firma och är det någon storbyggare, som behöver ha något gjort i fråga om värme och sanitet, så är han beredd att ställa sina tjänster till förfogande.

de snart hem till sitt kära Forsbacka och Sandviken. För ungefär 10 år sedan kom han som 19-åring till huvudstaden från Sandvikens AIK, där han tre år tidigare debuterat som center. Sin första fotbollsuppfostran fick han dock i Forsbacka. Under sin tid i Sandviken höll han mest till i kedjan, och det var därför helt naturligt att han bereddes plats i Djurgårdens anfall. Sedan Djurgården förlorat en allsvensk match mot Gais 1952 beslöt tränaren David Astley att göra ett försök med Sigge Parling som ytterhalv. Han skulle stoppa igen en av luckorna i det blårandiga försvaret. Och Sigge acklimatiserade sig snabbt i det nya jobbet fast han omsider skulle bli känd för att lämna stora tomrum efter sig, när han försvann upp i anfall . . .

En vacker dag ställde Sigge till panik hos Djurgårdens fotbollstomte Anders Bernmar, som fick konstatera att fågeln var bortflugnen. Ett flyttlass hade norrifrån kommit till Stockholm, stannat utanför Siggas dörr och nå-

gon timme senare gett sig i väg med diverse möbler och husgeråd. Familjen Parling var också försvunnen. Men Anders insåg vilka värden som var på väg att försvinna. Han startade en undsättningsexpedition och satte i gång "operation övertalning". Det gällde att förklara för Sigge att han inte skulle gräva ned sig i de norrländska skogarna. Även Stockholm hade granar och tallar alldeles i stans närhet, så nog kunde Sigge få vakna upp till suset av barrträd och fågelpip. Längre dröjde det sedan inte, innan ett flyttlass gick söderut. Och numera ångrar vår järnkamin säkerligen inte att han blev stockholmare för andra gången.

Sigge har två grabbar. Först kom Kalle. Nästa pjäs döptes till Orvar. Det råkar nämligen vara så att Sigge tycker att Orvar Bergmark är Sveriges bästa fotbollsspelare. Dessutom tycker han att Sandor Kocsis är bäst i hela fotbollsvärlden. Återstår att se om Siggas nästa kagge kommer att heta Sandor.

Är det gott om ledare...

Under rubriken "LEDARBRISTEN" ETT TOMT ORD har vi i SvD hittat en del synpunkter, som vi tillåta oss att delvis återge i det följande:

"Ledarbristen" är slagordet på modet i dagens Idrottssverige, det vet alla som är det minsta intresserade av idrott. Men som alla slagord har det med tiden bildat dimma kring fakta, orsak och verkan. Det har blivit ett missbrukat tillhygge i de allra flesta sammanhang som har med nederlag eller misslyckanden att göra.

Frågan har aktualiserats efter Stadiöntävlingarnas ekonomiska bakslag och svenskarnas mindre goda insatser. "Ledarbristen" blev som så många gånger förr ordet i var mans mun, lika tjatigt och tråkigt som ett gammalt tuggummi.

Det existerar nämligen ingen ledarbrist, men väl någonting som vi vill kalla ledarfråga. Det är inte alls samma sak.

Ledarfrågan är ett brännande problem. Det är många katter, som kretsar kring den heta gröten, men frågan är om någon hittat mandeln. För vår del tror vi att den består av förgubbnigen bland ledarna.

I de flesta förbund och föreningar klamrar sig "gubbar" fast vid ordförandedeklubborna. Ingen skugga faller över dem. De har nästan undantagslöst gjort enastående och bestående insatser för idrotten. Men alltför många borde lämna över arvet medan det ännu har kvar sitt värde.

Det finns massor av ungdomar som mer än gärna skulle vilja ta ledarskapets ansvar, om de fick göra det. Ansvar ger glädje och glädje inför en uppgift ger resultat. Men alltför få ungdomar får sin chans. Förgubbnigen tilltar och de unga tröttnar till sist på att knacka på den stängda dörren.

Många gamla ledare har redan blivit så lomhörda att de inte längre hör knackningarna, andra vill inte höra "på det örat". Sker ingen ändring snart, vänder ungdomen sig till något annat forum för att få utlopp för sin energi och lust till insatser.

Rix

☆

Är i alla fall inte detta verklighetsfrämmande? Vi har många ledare i Djurgården, men vi skulle behöva ännu flera. Vi har inte råd att undvara någon kraft, och vi gör ideliga ansträngningar att få yngre att hoppa in och ta ett ansvar. Entusiasmen är obetydlig. Att fullfölja en aktiv idrottsbana med ett ledarjobb skulle man tycka vara rätt normalt, men i själva verket är det nog så att, när den aktive känner sig överårig och lägger upp, då anser han sig också ha offrat så mycket fritid (och säkerligen också haft det mycket trivsamt) att han inte vill tänka sig någon fortsättning som ledare. Tyvärr är det så. Alla ledar-

Överste Elisabeth hemma efter drömresa

I den långa raden av förnämliga militärer som Djurgården haft nöjet och förmånen att hysa i sina led har vi härmed äran att inränga en ny överste. Det är ingen mindre än bordtennisamasonen Elisabeth Thorson, när detta skrivs just hemkommen från en drygt 5 månaders lång pingisturné, som starkt konkurrerar med fotbollens drömresor.

Den 12 augusti flög nämligen Elisabeth, engagerad av amerikanska armén samt ett par privata firmor som sände ut en reklamshow omfattande bordtennisuppvisningar till de amerikanska förläggningarna, inte bara på hemmafronten utan framför allt i Fjärran Östern. Elisabeth kunde fått en generalstitel, men föredrog att bli hedersöverste. "Annars hade man fått gå på så många cocktailparties" kvittrar hon.

T.o.m. fotbollens drömresenärer måste lyfta på ögonbrynen inför den här resrutten, som Elisabeth efter flitigt rådfrågande av sin dagbok rapporterar: Stockholm — Frankfurt — New York — Anchorage — Seattle — San Francisco — Honolulu — Tokyo — Söoul — Pusan — Tokyo — Guam — Iwojima — Okinawa — Manila — Hongkong — Manila — San Francisco — New York — Stockholm. Den 12 augusti bar det i väg och från österns härligt livgivande solsken kom hon hem till Stockholms julrusk.

Tillsammans med Dick Miles, mångårig amerikansk mästare i pingis, reste hon med en kvinnlig konferencier till att börja med i ett eget specialinrett plan i Alaska, där det blev 2—3 uppvisningar om dagen vid olika förläggningar. Djurgårds-overallen blev känd överallt där uppe och livligt uppskattad.

— Uppvisningarna, berättar Elisabeth, var ju helt lagda på att bli show och underhållning. Miles och jag spelade alltid 2 singlar mot soldater och vi gick bara till 11 i varje set. Dessutom matchade vi i två dubblar med var sin soldatpartner och till sist möttes Dick och jag i en match, som jag alltid skulle vinna. Så hade vi en uppvisning i diverse trick och dessutom höll Miles låda mest hela tiden och spexade. Det jublades ju ofantligt bland soldaterna, när vi matchade. Ibland kom det upp

ämnen är oerhört välkomna. "Gubbarna" klamrar sig inte fast vid några ledarjobb av andra skäl än att någon ersättare inte anmäler sig. Dessvärre, dessvärre, ty "gubbarna" kunde ju också ha rätt att få ta igen sig...

verkliga fenomen, men dom snackade Miles alltid med innan. Se'n spelade dom på allvar efter uppvisningen.

— Då är du i högsta trim nu och kan kasta dig in i den svenska konkurrensen på allvar?

— Nej, långt därifrån. Självfallet får man en viss rutin, men jag tror snarare att man blir sämre av en så'n här uppvisningsturné. Det hela går ju ut på att

hålla bollen i gång och man är därför inget vidare taktisk. Men få se till SM hur det går.

☆

— Några speciella minnen att förtälja?

— Självfallet finns det massor, men det är inte så lätt att komma på all
Forts. sid. 60

DAGENS NYHETER

Onsdagen den 22 Oktober 1958

na
arm
tter
ensa

mot anti-
vid influ-
Wallgren
emisjukhus
ets läkar-
lika myc-
eten som
storn, ef-
influensa
av penicil-
utan att
att döda
virus fritt
av virus
on blir
och den
några nu
atienter på
og i asia-
komplika-
samtliga
mation.
spalt fem.

Birgitta tävlar för Djurgården

Dam
i fä
inm

KVINN
I ÖV

Från DN:s
DAN.

Englands
E steg fra
åt, det be
ser saken -
kvinnliga l
tog säte i
färgrik cer
vördiga ka
dagen.

Vad än lo
överhuset i k
sina titlar må
gen hade de in
ror till evenem
packat när se
lorder som ut
utan att titeln
cerades. Två
och de tilldroi
den största
Dagens två
rer var den n
borough — r
Reading, en s

Alla nyheter först i

DAGENS NYHETER

Sportens stora dagliga tidning

Behöver Ni
GLASÖGON?

GLASÖGONHUSET

Fleminggatan 58 Borgmästargatan 7
Tel. 52 55 67 Tel. 40 30 35

Kostnadsfri utprovning - Moderna glasögon
Läkarerecept expedieras

**C
C
M**

**världens
berömdaste
ISHOCKEY-
UTRUSTNING**

Begär **C·C·M** hos handlaren
Representant **NILS MOLANDER**
Luntmakaregatan 56 • Stockholm

Som Djurgårdare

köper jag naturligtvis mina MÖBLER —
med hög rabatt — från . . .

Tel.
38 73 03

**E. G. E.-verkens
MÖBELUTSTÄLLNING**

Friherregatan 44 - HÄSSELBY

Efterfråga **HUGO KENTE** — han hämtar med bil

Till och från

Ishockeymatcherna

åker Ni bra och billigt med

"Gula bussarna"

Tel. 15 00 20

Busstrafiken
Stockholm—Björknäs—Värmdö
Postadress: Klinten

BLÅRANDIGA TREOR I MARATONFOTBOLL

Vårt A-lag i fotboll med 3:e plats under det allsvenska maratonåret; från vänster stående: Tumba Johansson Hasse Karlsson, Jompa Eriksson, Lasse Broström, Birre Eklund, Knivsta Sandberg; främre raden: Lill-Lappen Hellström, Hasse Mild, Arne Arvidsson, Stig Gustafsson, Sigge Parling.

Glimtar från året som svann

Årsmötet 1959

Djurgårdens IF:s årsmöte 1959 äger rum den 12 mars kl. 19.30 på Hotel Gillet. En timme tidigare samlas Sällskapet Gamla Djurgårdare till sitt årsmöte.

I samband med föreningens stora årsmöte blir det enligt gammal god tradition, supé, dans och andra förlustelser. Reservera dagen den 12 mars för träff på vårt årsmöte!

Det gångna året har bjudit ömsom vin och ömsom vatten. Stora segrar har vunnits, svidande nederlag har inkasserats. Så har ofta varit vår lott, och de flesta av oss tycker väl också att detta är charmen med vår förening. Just nu har en tids motvind brutits för Djurgårdsskutan och möjligheterna att segla hem flera goda vinster kan bedömas som ljusa.

Så inledde vår historieberättare skildringen av en svunnen säsong vid senaste årsmötet och fortsatte sedan sektionsvis:

BANDY:

Äntligen kontakt

Sedan förra säsongen resulterat i ett skeppsbrott kom en ny energisk bandyledning in på arenan med bestämda avsikter att börja nedifrån och plocka ihop ett lag utan pretentioner. En ordentlig storstädning resulterade i att ett nästan helt nytt lag ställdes på skridskorna. Ännu sista speldagen hade detta lag en

klar chans till seriesegern, men slutet på visan blev en 2:a placering och strängt taget sörjde ingen däröver eftersom ännu ett års mognad i division III bara är en fördel för de många nya gossarna. Sedan kan man tycka det förargligt det som hände i matcher mot sådana okända bandystorheter som Djursholm och Hesselby. Att framtiden ser ljus ut garanteras inte minst av att

det för säsongen nyuppsatta B-laget vann sin serie med bred marginal och samtidigt sättande ett målrekord på inte mindre än 28—3 i en av matcherna. Ett annat glädjeämne var att kontakten mellan fotboll-, bandy- och ishockeysektionerna äntligen blev så intim, att luckorna i bandylaget till stor del kunde fyllas av våra egna fotbolls- och ishockeyspelare.

BORDTENNIS:

Flickorna som änglar

Våra pingisstjärnor har skämt bort oss under senare år och därför trodde man inte riktigt sina ögon, när man i slutet av säsongen upptäckte att Djurgården låg och sladdade i den allsvenska tabellen. Degraderingen låg på lur men undveks med ett nödrop. Individuellt har säsongen varit strålande framför allt för Björne Mellström, som vid SM vann två titlar och som därutöver även tagit något i Djurgårdens historia så ovanligt som en fransk mästerskapstitel. Rent hus gjorde de våra av bara farten i DM och i viss utsträckning även vid de nordiska mästerskapen ihop med våra flickebarn.

Dessa har som alltid spelat som änglar och återigen hemfört allsvenska lagmästerskapet i hård strid med Torparflickorna på västkusten. Elisabeth Thorson lyste även denna gång upp säsongen och kundē lägga ytterligare 2 SM-plaketter

hemma på byrån. I vårt lag tillkom Siv Pettersson som ett friskt nytillskott och när därtill kom att Signhild Tegnér och Ing-Britt Mohlin fanns kvar av de gamla kämparna — förlåt så mycket — ja så kunde ju det hela inte sluta på annat än ett sätt. Återigen Djurgården ledande dam-pingisklubb.

BOWLING:

Åter i allsvenskan

Den plats som vi i fjol vid denna tid tagit ut i förskott i division I missades i sista stund, och det blev ett nytt år i den lägre serien. Trots att denna ännu inte är slutspelad, är saken klar: nästa säsong rullar Djurgården bara allsvenska klot. Evert Munko Lindberg har varit den stora kanonen och ihop med Bertil Johansson tillhör han stan's högsta bowlingsocietet. John Ek, Evan Pettersson och Böre Gundberg ligger tätt intill. Så sent som i söndags rullade de in dubbla DM-titlar i lag till Djurgården. Lagen med B-, C- och D-numrering har också haft sitt bästa år. Återstår SM-rullandet om någon tid. Vi andra som inte har tummarna inkörda i bowlingklotet håller då våra tummar för Munko, Evan och de andra.

(Det allsvenska avancemanget klarades. Däremot blev det ingenting i SM-väg.)

BOXNING:

Bästa säsongen på 30 år

Trots alla de hugg och slag som boxningen får från folk, som ryser när de ser en smula näsblod, har Djurgårdens knytnävs kämpar inte låtit sig störas. I stället har de avverkat en säsong, som varit den bästa sedan 30 år tillbaka, vilket vittnar gott om ledarnas jobb. Vid senaste SM-tävlingarna blev Djurgården landets bästa klubb med två mästerskapstitlar erövrade av Roger Höglund i lättvikt och Nisse Olsson i lätt mellanvikt. Samma säkra gossar lade beslag på motsvarande titlar i DM.

Bakom dessa två finns en rad lovande kämpar och sällan har det sett så ljust ut för Djurgården att definitivt hävda sig som landets starkaste och pålitligaste utdelare av sömntabletter i den fyrkantiga ringen. Att alla våra kämpar har sina sinnen i behåll kan nämnas mera i förbigående.

BROTNING:

Bäst i sta'n

Våra starka karlar har man som alltid kunnat lita på. Visserligen är publiken lika kallsinnig som vanligt men även om läktarna är tomma går det att brottas, och det har våra män gjort med så gott resultat, att de nu tillkämpat sig platsen som Stockholms ledande brottnings-

Djurgårdare!

När det gäller
KLÄDER

RYTTERKVIST

*Goda varor
till låga priser*

ÅHLÉN & HOLM AB

STOCKHOLM 20

klubb. Edvin Vesterby är alltså den klart lysande stjärnan. Han avslutade säsongen i fjol med att ta hem SM-titeln i fri stil i bantamvikt. Det räknar man nästan som en självklar sak numera, men varför inte på en gång slå fast att det inte är något självklart utan en prestation, som varje gång måste förnyas och göras ännu bättre i den hårdnande konkurrensen. Ett särskilt tack till Edvin.

När det gällt DM har Djurgårdens brottare haft sin vackraste säsong på länge. I fria stilen tog vi för inte länge sedan hela fem titlar, utom av Edvin Vesterby förstås, även av Göte Sanfrids-son, Folke Lindgren, Kjell Karlsson och Gösta Larsson. Juniorerna har gått fram på ungefär samma sätt. Sammanlagt 14 titlar av olika slag har brottarbasen Len-
nart Öberg kunnat redovisa.

CURLING:

Sedvanlig verksamhet har pågått men glidet under stenarna har inte varit det allra bästa och kvastopandet har inte heller hjälpt till att få fram de våra i några prislistor.

FOTBOLL:

Generationsväxling

Som alltid en febril och omfattande verksamhet. När A-laget på våren återupptog verksamheten hystes visst hopp om att det skulle bli något i medaljväg att redovisa längre fram. Ännu in i det sista fanns medaljmöjligheterna också kvar. Sista speldagen innebar emellertid att alla de lag på ett undantag när, som hade medaljchanser, tog sig samman och vann sina matcher. Det enda undantaget hette tyvärr Djurgården, som mötte Sandvikens järnspisar på Järnvallen och det blev för mycket järn i sammanhanget för att inte de våra skulle krokna. Vår femte plats som blev den definitiva följden härav var dock en övertygande placering sett ur den synpunkten att en viss generationsväxling nu var på gång inom A-laget.

B-laget vann allsvenska reservlags-serien och juniorerna sin serie. Åtskilliga pojklag var i gång och de flesta höll sig i topp. Inom ungdomsavdelningen bedrevs en verksamhet som närmast var rekordartad. En särskild uppmärksamhet rönt arrangemanget med en kvartersserie omfattande ett 1.000-tal i stort sett klubblösa grabbar. De flesta av dem stod sedan i kö hos oss. En fin plant-skola med andra ord. Det skall bli fina frukter med tiden.

Vid sidan av seriematcherna har vårt lag dels hunnit vinna Stockholms DM av försenade årgången 1956, dels mot utländska motståndare fått nya tillfällen

stärka den grundmurade uppfattningen att Djurgården hör till de bästa fotbollsambassadörer vårt land kan skicka ut.

FRI IDROTT:

10 kronor

Liksom i fjol har den enda aktiva insatsen bestått i inbetalning av 10 kronor i årsavgift till Friidrottsförbundet. (Och vid sidan härav stilla betraktelser över tider som varit.)

HANDBOLL:

Avancemang

Avancemang till division III, där A-laget från början blev den stora överraskningen. Ett tag skyntades en möjlighet till seriefinal, men vårt ungdomliga lag stod inte riktigt emot trycket och fick i fortsättningen den säkerligen för nerverna mera behagliga uppgiften att strida något bakom den främsta fronten. En rad goda matcher förde till sist fram vårt lag till en mycket hedrande fjärde plats i den hårda konkurrensen. Sektionen jobbar hårt efter den ungdomliga linjen och allt talar för att vi nu definitivt är på marsch uppåt.

ISHOCKEY:

Nya löften

A-laget började säsongen med att förlora med ett uddamål mot Hammarby. Senaste matchen gick också mot Hammarby med 2—2 som resultat. Vi skulle med andra ord blivit 1 mål bättre på de över 5 månader som ishockeysäsongen hittills varat. Under dessa 5 månader har emellertid mycket hänt. Till att börja med knep vi DM. Nästa händelse var platt fall mot Grums på Johannes-hov i allsvenskan. Dödsdom utfärdades omedelbart av expertisen. Patienten tillfrisknade dock snart och började sopa isen med motståndarna. Slutet på visan blev synnerligen starkt: seriesegern togs med säker marginal. Det viktigaste återstår: slutspelet om SM. Samma slutspel var i faggorna vid tiden för förra årsmötet. Det hopp vi då hyste om en lyckosam utgång infriades tyvärr inte. Gävles godtemplare hade för mycket starkvaror inombords i den avgörande bataljen på Johanneshov och vann i en mycket upprörd match. Årets lag har tillförts flera goda krafter och då vi dessutom haft ett reservlag av klass i gång — äran härav tillkommer i inte obetydlig mån fotbollens A-lagsledare Henry Nord — finns det anledning hoppas ett och annat av framtiden.

Laget i reservlagsserien vann samtliga 10 matcher och gjorde i målsiffror 58—9. Ungdomsfronten har också visat ett vackert ansikte. Två av våra juniorer Kurt

Thulin och Eddie Wingren togs med mot Finland i juniorlandskampen. I större sammanhang är det väl dessutom inte obekant att Lasse Björn, Tumba Johansson och Roland Stoltz varit mycket ordinarie i Tre Kronors lag, som tog bronsmedaljerna i VM i Oslo.

(I slutspelet 1958 vann Djurgården SM-titeln såsom framgår på andra sidor i denna tidskrift.)

KONSTÄKNING:

Många "sessor"

Vår nyaste sektion drivs av både energiska och uppslagsrika ledare, vilka sett kullen blivande isprinsessor snabbt öka. Om några år kanske tiden är mogen för mästerskapstitlar.

ORIENTERING:

I mål i 10-mila

En av våra bästa säsonger kan läggas till handlingarna. Den stora 10-milakavlen var för Djurgårdens del mycket av en berg- och dalbana med bl. a. en 6:e plats för Sten Johansson på en av sträckorna. De nattliga äventyren slutade visserligen inte med att Djurgården syntes särskilt högt upp på prislistan, men de våra fullföljde till the bitter end. Annars är att notera att Rickard Eriksson som vanligt dominerat prislistorna och att Lena Strindberg varit den stora överraskningen på damsidan, där hon vann juniorernas DM-klass. Kors i taket för Lena. Det var länge sedan något mästerskap fördes fram ur de djupa skogarna till Djurgården.

SKIDOR:

Motigt i backe, hopp i slalom

Efter fjolårets vackra SM-framgångar satsades det hårt på att bygga upp sektionen ännu mera i höjden men trots ett prima nyförvärv i form av Lill-Holger Karlsson ville det sig inte för våra backhoppare. SM-tävlingarna i Charlottenberg innebar att Folke Mikaelsson fick släppa ifrån sig mästerskapet och det lagmästerskap vi räknat med förvandlades till en 4:e plats. Vårän Mikael hamnade på 20:e plats på individuella listan, där Umberto Öqvist i någon mån visade att gammal är äldst och blev 11:e man och Lill-Holger 13:e. Inte mycket att knappa på för oss, som räknat med att det skulle vara en hel del att ta för sig av vid prisbordet. I den kombinerade SM-tävlingen överraskade Umberto med en 3:e plats i backmomentet och slutade som sammanlagd 8:a. En smula plåster på såren blev det förvisso i Stockholms DM, där vi hoppade in allt som fanns att hoppa in. Även juniorerna Jan Åke Fjällby, Dan Lindhe och Stig Holmberg

höll sig framme och vann lagmästerskapet, medan Inge Bergseth tog hand om ungdomssegern individuellt. Att det sedan för ovanlighetens skull gick att arrangera en tävling i Hammarbybacken och få in några enstaka kronor i sektionsskassan var ju också en välsignad sak.

I DM-sammanhang i slalom har de de våra skött sig med den äran vad flickorna beträffar. Margareta Olsson tog individuella titeln och vann i lag tillsammans med Vivi-Ann Wassdahl och Kattinka Frisk.

I SM var Djurgården enda klubb med lag och blev därmed moraliska mästare. Förargligt att konkurrenterna var skraja och inte ställde upp fulla lag.

Damerna inom skidsektionen hoppar i motsats till herrarna inte backe. Där emot sysslar de med längdtävlingar, en gren, som annars för en tynande tillvaro inom sektionen. Damerna har skött sig med den äran i längdspåren. Man nämner gärna Maj-Lis Thunberg med en hedersam 5:e plats vid DM 5 km och samma flicka ihop med Lena Strindberg och Britta Aminoff som 4:e lag i skidstafetten 3×5 km. Lena var vid ett annat tillfälle bara 2 sekunder från DM-segern för äldre juniorer.

Slutet i bandy och handboll

Djurgården hade länge en chans att ta hem sin serie i bandy, men slutet på visan kom utan att den möjligheten kunde infrias. Så här såg slutet ut i tabellen:

Division III, Norra gruppen

Tureberg	7	5	1	1	30—18	11
Djurgården	7	5	0	2	28—15	10
Karlberg	7	4	0	3	24—18	8
Djursholm	7	4	0	3	17—18	8
Olovslund	7	3	1	3	24—20	7
Ängby	7	3	0	4	18—16	6
Hässelby	7	3	0	4	26—30	6
Vasalund	7	0	0	7	11—43	0

Och i handboll...

Här var konkurrensen värre i toppen och Djurgården fick nöja sig med en 4:e placering (när detta skrives är ställningen i serien 1958—59 betydligt blygsammare, någonstans i närheten av botten...).

IFK Stockholm	18	17	0	1	290—181	34
IK Hele	18	16	0	2	325—182	32
Spårvägens GIF	18	11	0	7	227—243	22
Djurgårdens IF	18	9	1	8	240—248	19
Nytorps AIK	18	8	2	8	245—254	18

DAMSEKTIONEN:

Ett mellanår

Från de flickor, som i bordtennis, konst-åkning, orientering och skidor bedriver sina övningar, är steget inte långt till dem som hör hemma i vår speciella damsektion. För denna har det varit ett motigt år. Handbollens A-lag kunde inte riktigt hänga med i svängarna utomhus och fick finna sig i att hamna på en så låg plats att det blev dagradering. Samma öde för B-laget. Inomhus trivdes våra flickor något bättre utan att dock kunna kämpa sig till någon plats i solen. En sjätte plats blev hela lönen för mödan. I bandy har det gått något bättre med en andra placering efter Göta i serien, där ett av lagen av skräck att behöva möta de våra gav walk over och sedan helt upphörde med bandyn. Nu gäller det bara att skrämma Göta på samma sätt.

Om också de stora framgångarna lyser med sin frånvaro är våra flickor laddade av energi och beslutsamhet att det inte skall bli några fler mellanår. Parollen i fortsättningen heter »Vi vill opp».

★

Det här framdragna om den idrottsliga verksamheten inom våra många sektioner är som redan nämnts resultatet av ett skummande ur de årsberättelser, som sektionerna levererat eller avse att leverera.

★

Internationellt

Som redan här och var nämnts i det föregående har Djurgården i olika sammanhang hedrats med att få släppa till sitt folk för landets internationella idrottsaffärer. Våra landslag i fotboll har ständigt haft behov av Sigge Parling och Knivsta-Sandberg och då och då har även andra ur vår fotbollsfamilj måst rycka in. Likadant i ishockey, där Tumba, Lasse Björn och Roland Stoltz hör till de givna. Likadant i bordtennis med Björne Mellström omöjlig att förbigå. Likadant i brottning, där Edvin Vesterby alltid stått till tjänst. Likadant i backhoppning med Folke Mikaelsson och Lill-Holger Karlsson, osv.

Att på detta sätt tjäna både klubben och landet kräver åtskilligt av de aktiva. De har motsvarat förtroendet.

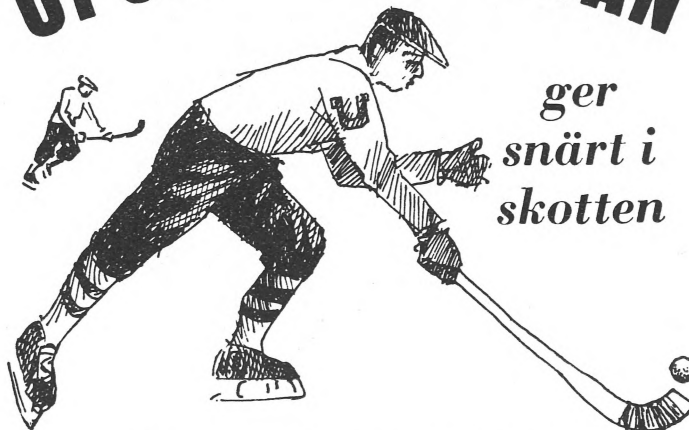
Överstyrelsen

Föreningens styrelse har under det gångna året bestått av:

Ake Dunér, ordförande
Karl-Erik Nordlund, v. ordförande
Karl Liliequist, sekreterare
Gunnar Rinman, skattmästare
Ingvar Norén, intendent
Stig Eckerbrant och
Hilding Lövdahl, ledamöter.

Det kärvare ekonomiska klimat, som den stockholmska idrotten råkat ut för, har inte minst för vår förenings del haft besvärliga följder. De stora pengar, som förr flöt in i fotbollskassan och mer eller mindre försörjde oss alla, är inte längre

UPSALA-KLUBBAN

ger
snärt i
skotten

AB UPSALA SPORT
UPPSALA · STOCKHOLM

så stora. Publikciffrorna har gått ned med närmare en tredjedel. Likadant på andra håll utom på ishockeysidan, där fjolåret var mycket gott. Annars har den minskade publiktillströmningen gjort de fattiga sektionerna sämre lottade än någonsin. De minskade anslag som via överstyrelsen kunnat ställas till förfo-gande har därmed gjort ledarnas jobb otacksammare än någonsin. Någon snabb förbättring synes ej vara att vänta.

Översvämning

Ett mindre angenämt avbrott på den inre fronten betydde den översvämning, som våra klubblokaler i Stadion blev ut-satta för. De måste nu undergå en tids-ödande reparation. I samband därmed finns dock det glädjeämnet att rappor-tera att tiden snart närmar sig då dessa lokaler blir ordentligt utökade med nya utrymmen under den under byggnad varande nya ståplatsläktaren. Går det som ÖS hoppas kommer härigenom en länge närd önskan att centralisera all vår verksamhet till Stadion snart att kunna förverkligas. Inte minst ur eko-nomisk synpunkt är detta också närmast nödvändigt. Att sedan hela vår familj blir bättre samlad är det inte minst bety-delsefulla i ett sådant arrangemang. Brottare och boxare har tidigare bott i Stadion.

Förhållandet till främmande makter har varit gott — både turnéerna utom-lands och intresset för oss utomlands har visat detta. Förhållandet till tredje stats-makten i Sverige har också kunnat upp-rätthållas tämligen friktionsfritt, även om man från det hållet börjat nypa till oss ibland. Den man älskar, agar man ju som bekant.

Överstyrelsen har större anledning än någonsin att till sist rikta ett tack till alla dem, som dragit sitt strå till stac-ken, till alla slitsamma ledare, till alla som jobbat ute på fältet eller i det und-danskymda, till alla ledare, funktionärer och naturligtvis i första hand de aktiva, vars insatser gett eko i stora världen. Här skall inte heller glömmas stödet från Sällskapet Gamla Djurgårdare och från vår supporterklubb, som i olika sammanhang räckt oss en hjälpande hand.

Och så slutar denna berättelse med överstyrelsens klara förvissning om att vi alla i gemensamma ansträngningar skall förstå att även under det kom-mande året hävda Djurgården som lan-dets förnämligaste idrottsförening.

(På överstyrelsens uppdrag sammanställd av sekr. Karl Liliequist.)

Skattmästaren Stig Eckerbrant och fritidsgruppchefen Hilding Lövdahl unnar sig en smula avkoppling mellan slagen för att sedan kunna köra desto hårdare med sitt jobb att få oss att betala bättre och att sköta fritidsgrupperna bättre.

INGEN BLÅRAND
MISSAR

DÄR SKRIVER KERJ JONSSON
SOM ÄR BLÅRANDIG ÄNDA

IN I SJÄLEN

"Djurgårn en prydnad för sporten..."

N-E-J, SKREK PUBLIKEN

En del av de 7.020 åskådarna, som bevittnade Djurgårdens SM-triumf på Gävle isstadion, uppträdde beklämmande osportsligt när Ishockeyförbundets styrelseledamot Rune Wiklund trädde ut på isen med SM-pokalen under armen för att hylla DIF-manskapet.

Demonstrationerna kom mitt under talet, när Rune Wiklund konstaterade att Djurgården var en prydnad för puck-sporten "genom sitt trevliga uppträdande".

Det betyget hälsades med kraftiga buanden och fyrop från läktarna. Stojet ökade ännu mer när Djurgårdens lagkapten Lasse Björn tog av sig handskarna, lade klubban på isen och åkte fram till förbundsledamoten för att hämta SM-bucklan.

I DIF-kabyssen tog man emellertid inte så hårt på demonstrationerna trots att manskapet på vägen till omklädningsrummet utsattes för ytterligare tråkningar.

★ Matta mästare

Egentligen är det ett fattigdomsbevis för svensk hockey att Djurgår'n blir mästare. Jag skulle vilja påstå att DIF-

garnityret av i år är avsevärt sämre än de två föregående säsongerna, då stockholmarna hamnade på andra plats efter Södertälje resp. Gävle godtemplare.

Men naturligtvis skall DIF:s iskarlar ha en eloge för sin avslutning, där det gällde att bevisa att psalmens ord inte står sig som säger att "vår egen kraft ej hjälpa kan..."

Det hela var i slutronden upplagt för en målskillnadsaffär, men DIF-gossarna lyfte sig själva i håret och tog bägge poängen i Gävle, detta samtidigt som Södertälje gjorde vad laget lovat, nämligen att lägga Skellefteå på rygg.

Personligen är det mig en kär plikt att haragera Knivsta Sandberg för hans svenska mästarvärdighet i Djurgår'n. Den rivige ringräven är inte någon "stor" spelare i hockey utan snarast en grovarbetare av den enklare sorten.

Men nyttig är han! För ett lag är en

Det säregna ishockeyslutet

Södertälje höll sitt löfte att hjälpa Djurgården vinna SM. Resten gjorde djurgårdarna själva, då de i en heroisk match slog fjolårsmästarna i Gävle.

Det var styvt gjort av Djurgården att ta sig samman som man gjorde. Det har varit en smula upp och ned på sistone inte minst beroende på skador. Nu offrade sig varje man, Gävle skulle besegras, det var parollen. De goda vännerna och arvfienterna i Södertälje skulle göra resten, det hade de lovat. Och så blev det också. (Sv. D.)

★

Olyckstalet 13 blev lyckotal för Djurgården. Tumba kom i bästa sputnikfart farande genom Gävle-försvaret, sköt hårt, men inte alltför välriktat, returen hamnade hos Knivsta som riktade desto bättre och 3—2 till Djurgården var ett lika klart faktum som att också SM-tecknen bärgats.

★

SM-statistik

IK Göta	9	SM
Hammarby	8	»
Södertälje	6	»
AIK	5	»
Djurgården	5	»
Gävle GIK	1	»

kugge som Knivsta ovärderlig — det omdömet gäller lika mycket i hockey som i fotboll, där kännare som Putte Kock och George Raynor prisar Gösta

alf lundquist & co.

Arkitektkontor

KOMMENDÖRSGATAN 37, STOCKHOLM

Tel. växel 63 49 68

Inte alltid så lätt
att vara så stor...

Det värsta Lasse Björn vet att spela mot? Ja, gissa två gånger! Nej, det är inte kanadensiska hårdingar och inte heller Stig Carlson i Södertälje. Det är i stället "myggorna" i Skellefteå. När det blev dags för Djurgården att i fjol åka norröver och spela allsvensk urpremiär mot Skellefteå, hade "myggorna" — dvs. Akka Andersson, Garvis Määttä och Karl-Sören Hedlund — kommit åt sidan vid UK:s sällning av kandidaterna för Tre Kronor. Det var givetvis tillräcklig anledning för dem att via Djurgården försöka ta revansch på UK-tomtarna och följaktligen gnodde de på som aldrig förr. Lasse Björn tillfrågades efteråt, varför han inte tog fram bröstvärmtakterna för att hejda myggsvärmarna.

Lasses svar:

— Det är lättare sagt än gjort. Myggorna är inte så lätta att komma åt. Dom är ju så små att dom slinker under armarna på en och tacklar man dom med höften kommer man själv ur balans. Dessutom är dom så kvicka, att dom hinner ta två skär medan jag hinner med bara ett.

Härav drar man slutsatsen att det inte alltid är en fördel vara stor. Alla spelare av kvartsformat kan känna sig upprättade.

För övrigt vann Skellefteå den här matchen med 4—3. Nytt publikrekord med 9.400.

Om ishockeyturneringen

Utan att någonsin hitta bästa spelet vann Djurgården mästerskapet på moraliskt och fysiskt överlägsen styrka. Det var en mycket stark prestation, särskilt som Tumba inte varit kurant.

Men för de nya mästartarna är förnyingsproblemet högaktuellt; och samma gäller Södertälje och Gävle.

(Bom i ST)

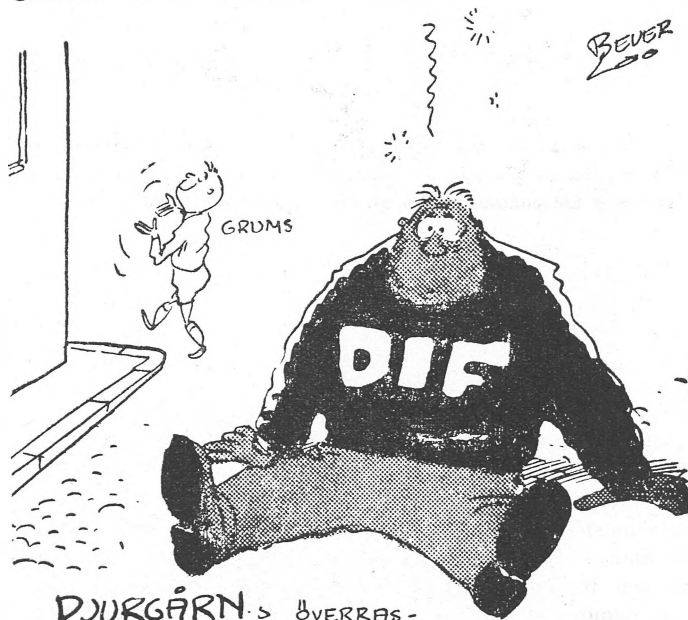
Sandberg för hans aldrig svikande arbetsglädje.

Det har antytts att Knivsta skulle förlora sin landslagsplats i fotboll på att han deltog i puckslutspellet. Jag tror aldrig det går så illa. Knivsta är i fotboll vad Sigge Bröms är i ishockey. När det drar ihop sig till VM behövs han.

(Luck i Expressen)

(Hur det gick på den senare punkten vet man nu efteråt. Knivsta seglade i väg som en dimfigur ur fotbollens landslag. Nacka Skoglund och senare andra herrar tog hans plats.)

SLUT PÅ STORHETSTIDEN ... (?)

DJURGÅRDENS ÖVERRASKANDE DYKNING MOT GRUMS ÄR FÖRMODLIGEN BÖRJAN AV SLUTET PÅ STOCKHOLM-GÄVLE-SÖDERTÄLJES LÅNGA DOMINANS I ISHOCKEY

PLATT FALL — TANKESTÄLLARE

När Djurgården i fjol åkte på en bakstöt i den allsvenska ishockeyn mot Grums, siades det här och var om stundande bistra tider för våra puckare. Så här såg George Beverloo i ST stjärnsmällen som Grums bestod oss på Johanneshov. Det var den matchen vi ledde med 4—2, när tredje perioden började. Ingenting varslade om något sensationellt, men så plötsligt flög den lede i värmlänningarna. Och eftersom de våra redan börjat koppla av, blev det fritt fram några minuter för Grums. På den tiden hann det bli tre mål i baken för Djurgården och sedan hjälpte ingenting. Grums hade vunnit med 5—4, och det siades som sagt om en mörk framtid. Kanske var det just den tankeställaren som behövdes för att det skulle bli skärpning i Djurgården. Omsider kom ju mästartecknen som bevis på att läxan mot Grums hade lärts på rätt sätt.

Promenad i DM

Första framgången på ishockeyfronten 1958—59 blev DM-triumfen. Det handlade mest om promenadsegrar:

—Göta	7—1
—Karlberg	4—0
—Hammarby	8—3

I finalen spjärnade Hammarby emot i det längsta och hade också ledningen med 3—2 ännu en bit in på tredje perioden, men så trampade de våra gasen i botten och därmed sprang siffrorna snabbt i höjden.

Laget hade denna uppställning: Yngve Johansson — Roland Stoltz, Lasse Björn — Eddie Wingren, Ove Malmberg — Stig Tvilling, Lill-Lulle Johansson, Hasse Mild — Åke Rydberg, Kalle Lilja, Kurt Thulin — Knivsta Sandberg, Tumba Johansson, Rolf Berggren — Tommy Björkman.

Också ett ishockeyminne

Det är rätt kuriöst att tänka sig att Djurgården, som numera är ett av de pålitligaste ishockeymärkena, en gång ansåg sig stå vid ruinens brant och därför beslöt att upphöra med ishockeyn! Detta skedde år 1935 sedan Djurgården året innan hamnat på sista plats i elitserien. Det var emellertid inte blott av ekonomiska skäl utan minst lika mycket för att laget var ihäligt och överåldrigt som man ansåg framtiden så mörk, att det inte var lönt att fortsätta med puckningen. Rekryteringen var dåligt skött och ledarna hade ett drygt ansvar att ta på sig för den sorgliga utvecklingen.

Sedan låg Djurgårdens ishockey nere år efter år, men 1939 skrapade Stor-Klas Svensson ihop diverse ungdomar och började på ny kula. Han själv och Stor-Lulle Johansson inträdde i laget som motvikt till alla ungdomar, och det

En fin årgång

Vårt mästarlag i ishockey av årgång 1958 var i stort sett detsamma som av modell 1959. Det här lyckliga gänget avkonterfjades efter det dramatiska slutspelet i Gävle, från vänster i bakre ledet Lasse Björn, Roland Stoltz, Knivsta Sandberg, Arne Boman, Tumba Johansson, Hasse Mild, Kalle Lilja, Lill-Lulle Johansson, John Candelius; främre raden: Stig Tvilling, Ove Malmberg, Bertz Zetterberg, Yngve Johansson, Tommy Björkman, Hasse Tvilling, Bingen Larsson, Yngve Carlsson.

blev en så pass idealisk lagkomposition, att Djurgården debuterade med att bli seriesegrare. Men det skedde längst ner i seriesystemet, klass 6 i Stockholmsserien, varför man hade en lång väg att vandra, innan allsvenskan ens kunde skyntas. Precis 10 år senare var Djurgården emellertid framme i högsta societeten och placerade sig första året som tvåa i div. I, södra efter Hammarby. Två år senare var det dags med SM-titeln. Bra gjort av ett lag som en gång upphört att pucka.

Saxat och Klippt

DIF:s visan

Djurgårn är ett ruffarlag
utav allra värsta slag.
När till deras match man går
råhet man bevittna får.
Bollen knappast dom vidrör
men på andras ben dom gör
stora märken gula, blå.

Alla i ett gäng
sjunga vi refräng.

är det inte sant som jag säger
råhet det är allt Djurgårn äger
att ruffa fram sig dag för dag
det ligger Djurgårn till behag
själva kan dom ej inse felet,
att dom ju totalt fördärvar spelet.
Därför ljuder jämt min röst,
bland ruffarlag är Djurgårn först.

(Andra versen går i samma stil..)

(Vers i IB).

Om Lill-Lulle

För en gammal djurgårdsbeundrare kändes det särskilt angenämt att få se Lill-Lulle Johansson i gammal fin form. Det finns de som säger att det inte finns någon kultur över ishockeyspelet. Till dem skulle jag vilja säga: Titta på Lill-Lulle i Djurgården! Den länge, mörke, skarpskurne pojken är en gentleman på banan. Han spelar som om han vore klädd i smoking och behandlar stören som om den vore en värja och inte ett tungt slagverktyg. Lill-Lulle behöver aldrig förfalla till att använda fula rallarsvingar på banan. Han finner trots sitt försynta sätt ändå alltid framkomliga vägar. Han bevisar att en intelligent man alltid överträffar en rå och brutal. Även i ishockey.

Det finns många intressanta spelartyper i Djurgården. Knivsta-Sandberg är en. Han visar oss hur långt man kan komma med enveten energi — även om man inte har fullödlig talang. Om vi säger att vi ser Tumba och Nisse Nilsson flygande som balettdansörer fram och tillbaka, så menar vi samtidigt att "Kniven" är jordbunden som en grovarbetare. Att han ändå når resultat känns på något sätt befriande för oss "vanliga" som dväls bland alla övermänskliga idrottens värld.

(Uffe i IB efter det Lill-Lulle som 4-målsskytt bidragit till Djurgårdens 12—3-seger över Forshaga.)

★

Lasse Björn:

Inget ont om Tumba

"Tumba" har en säregen livsstil, något av denna präglar också hans ishockeyspel. Han avgjorde första avdelningen genom sin magnifika soloåkning avslutad med en otagbar kanon. Men "Tumba" var också orsaken till ett av baklängesmålen, då han åkte bredvid en motståndare utan att störa denne på minsta vis. Kanadicken tackade och gjorde mål förstas. Hade någon av de andra i laget visat samma passivitet hade vederbörande nog fått veta om det.

Inget ont om "Tumba". Ingen är oersättlig heter det, men frågan är om inte Johan är det i landslaget Tre Kronor. Många gånger tycker lagledning och vi aktiva att han kan vara odrägligt självvisk och offerar lagspelet för sina solo-

Djurgården förekommer ofta i tidningsrubrikerna. Ofta handlar det om stora triumfer eller skarpa strider över huvud taget. Ibland råkar vi ut i blåsväder. I en veckotidning försökte en landsortsfödd herre auliva Djurgården efter en match i Hälsingborg, och en annan tidning (se ovan) lämnade också ett bidrag för det ändamålet. Men sådana där påbopp hör mera till undantagen. I allmänhet är tonen mycket vänlig och uppskattande.

Djurgårdare!

Vill Ni ha en
lyckad tillställning

vare sig det gäller fest, gala eller en
enkel vardagsmiddag?

★

Vänd Eder då med förtroende till
undertecknad, som har mångårig
praktik och erfarenhet inom
branschen

★

Goda referenser Moderata priser

Vördsamt

SVEN KLINTSTRÖM

Köksmästare

Tel. 22 25 20, ankn. 272

Efter kl. 18: 94 40 26

Bakom 700:e målet

Knivsta

åkningar men publiken vill nog inte ha honom annorlunda.

Varför skall det inte också i svensk ishockey finnas plats för originella begåvningar, folk som väl förenar nonchalans med högt uppdriven teknisk färdighet? Vi ska vara oändligt tacksamma så länge vår ishockey får behålla en färgklick och strålande spelare som "Tumba".

Och så Expressens Bertil Jansson om Lasse Björn:

Lasse Björn, har aldrig imponerat på mig som nu. Att han är en världsspelare visste man ju förut (bästa VM-backen i Oslo senast enligt den kanadensiske tränaren Reigle — vilket säger mycket i den konkurrensen!), men till det har kommit någonting annat som är få spelare förunnat: MOGNADEN. Han är så mycket kapten som någon kan bli, han klarar sig själv och sina backproblem liksom automatiskt och med små, rutinerade medel som tillhör mästaren — hans stora uppgift är att hjälpa och dirigera kamraterna.

Jag tror att Lasse Björn just nu kan betraktas som en av tidernas största lagspelare alla kategorier.

För Gösta Sandberg, ibland kallad både Knivsta och Kniven, var fotbollssäsongen 1958 en rätt besvärlig säsong. Han laddade kanonen i många matcher, men det blev inte det gamla fina draget i skotten, och som en följd därav svalnade UK:s intresse för honom i landslaget. VM-fotbollen fick rulla färdigt utan att det gick något bud till Knivsta. Endast rikstränaren George Raynor vågade uttala sig om att han gärna sett djurgårdaren på vänsterkanten. Därvid fick alla Nacka Skoglund's beundrare fnatt och Raynor diverse utskällning...

Om det alltså blev en mellansäsong för Knivsta i fotboll, tycks den nya säsongen i ishockey bli desto roligare. Efter att förra vintern ha fått hoppa in mest på prov, vilket prov gav så fint resultat, att Knivsta blev en av de avgörande männen i slutspelet, som gav oss SM-titeln, kunde Knivsta i den nya säsongens upptakt avslöja, att han förkovrat sig på olika sätt. Ishockeyns UK var inte heller sena att ge honom en chans i landslagssammanhang, visserligen bara i Tre Kronors bilaga, men det var vackert så och eftersom han utnyttjade tillfället att visa stora talanger, är det väl inte alldeles omöjligt, att han så småningom får större uppgifter. Kan-ske rent av i VM i Prag i mars. Det skulle betyda en viss revansch för den

försvunna VM-chansen i fotboll. När det blev klart, att Knivsta fått UK:s uppdrag i ishockey, tog Expressen den här bilden visande landslagsdebutanten kränga på sig Tre Kronors tröja i den färgaffär, där han har sin dagliga näring. De första kunderna undrade vad som stod på. Så färggranna färghandlare hade de aldrig sett förut.

För övrigt hann Knivsta bli en historisk figur i säsongens första allsvenska match. Den spelade Djurgården mot AIK, och svartingarna drog sig inte för att ta ledningen med 1—0. När sedan Knivsta kvitterade till 1—1, innebar det att han lagat till Djurgårdens 700:e allsvenska mål genom tiderna. Senare blev det ännu flera mål, och när slaget var över hade Djurgården vunnit med 8—2.

Fotbollssekreteraren berättar om ett långt år

När fotbollssekreteraren börjar bläddra bakåt i sin dagbok för att finna en början till denna berättelse, ligger det nära till hands för honom att utbrista med de gamla sagoförtäljarna: "Det var en gång för länge sedan"...

Ungefär så känns det när det gäller att återuppväcka minnena från den s. k. mammutseriens början, sommaren 1957.

Ett förlängt fotbollsår skulle ta sin början. Ett år i slagskuggan av Sveriges genom tiderna största idrottsevenemang, VM i fotboll 1958.

Hur gärna skulle inte sekreteraren vilja fortsätta att berätta en saga, ty en sådan har ju alltid ett lyckligt slut. Nu vet vi ju alla att den saga han skulle berätta inte slutar olyckligt, men nog skulle vi velat höra hur DIF, den blårandige ädlingen på slutet av den runda bollens fé, icke blott fick skörda ära utan ävenledes gyllene guld.

Den gråa vardagen är dock mera

prosaisk och inte får vi misströsta, för att vi fick nöja oss med att via Kungl. Postverket få medtaga 11 st. små silvermedaljer för en 3:e plats i den längsta serie, som någonsin spelats i vårt land.

Vårt mål var högre, som sig bör, men för att vi skulle ha nått detsamma hade det behövts att våra motståndares fotbollsmål, i en del matcher varit ännu högre och om möjligt även bredare än vanliga reguljära målställningar.

Då så nu icke var fallet ha vi bara att konstatera att två av våra 11 seriemotståndare lyckades bättre än vi.

Allsvensk start

Den koncentrerade VM-våren tog sin början för vårt vidkommande med en Skåne-resa. Inom loppet av en knapp månad skulle vi spela 7 matcher och det var därför med tillfredsställelse vi kunde inregistrera en seger med 4—2 i Skåne-premiären.

Någon tillfredsställelse över nästa söndags match kunde vi dock ej känna. Göteborgskamraterna började sticka upp och låg ju faktiskt före oss i tabellen. Än säkrare blev deras position efter deras 2—0-vinst på Ullevi mot sina gäster Djurgården från Stockholm.

Malmö FF:s helhjärtade försök att i helvita dräkter fira vårens ankomst till huvudstaden den 1 maj fick för deras vidkommande en sorglig ändalykt. Något bättre än 0—3 hade de nog velat haft ut av besöket.

Följande tre matcher den 4, 9 och 15 maj bjöd på verkliga målkalas. Samtliga utkämpades på bortaplan i tur och ordning med Hälsingborg, AIK och Norrköping. Låt oss nämna att det gemensamma resultatet av matcherna blev 3—3, eller utslaget per match 1—1.

Efter dessa målorgier var det så klart för den sista seriekampen innan mexicanare, ungrare, brassar, ryssar m. fl. skulle invadera landet för avsparkande av VM 1958. Datum var den 18 maj då GAIS på Stadion kammade noll i poängväg, det hela beroende av att Birre Eklund slog in en straff och fastställde 1—0 för de kristna.

Därmed var våromgången avslutad.

Bad och fiske

Med fruar, fästmör och kila-stadigt-brudrar embarckerade vi den 12 juli Norrlandsexpressen på Centralen för transport till Österströms friluftsgård, några mil norr om Sundsvall.

Det hela var tänkt som rekreation för både spelare som fruar och fränsett att vi för att inte bereda kassören allt för stora bekymmer var tvingade spela några matcher, så var den allmänna meningen när grabbarna, söndagen den 20, bröt upp för att fara till träningsläger i Vålådalen, att det egentligen inte kunde ha varit bättre någonstans. Bad, fiske, härlig mat och god sammanhållning i truppen, vad kan man mer begära.

Den allsvenska slutspurtan tog för vårt vidkommande sin början med Halmstad med den knappa segersiffran 1—0 och i den från våren uppskjutna matchen med Motala på Stadion lyckades Motala kvittera vår 1—0-ledning i matchens slutminuter.

Alla lag hade nu spelat lika många matcher, dvs. 23 st. och fortfarande låg vi trea med 30 poäng, efter Norrköping på 34 och Göteborg på 33 poäng.

I matchen på Tunavallen den 10 aug. lyckades vi faktiskt göra 2 mål men dessvärre gjorde smederna detsamma,

OSS SEKRETERARE EMELLAN

Fotbollssekreteraren Gunnar Lundqvist (den snygge herrn till höger) träffar ibland som synes av denna bild sin "överordnade" sekreterarkollega i överstyrelsen, Kalle Liliequist för att utbyta tankar om ett och annat. Här bar de bägge fått syn på något intressant i den senaste matchen i Barcelona. Foto: Ivar Hörberg.

Nyheter och Bestsellers

från

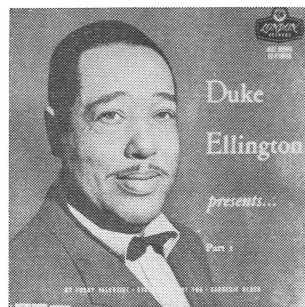

LAT 8215 (LP)

SAMMY DAVIS

Temptation: The lady's in love with you: Begin the beguine: Perdidó: The gypsy in my soul m. fl.

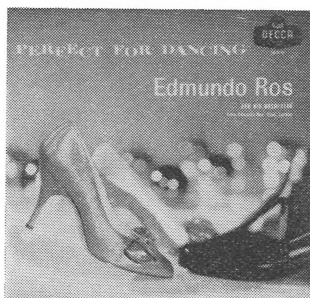
DECCA

EZ 19025 (EP)

DUKE ELLINGTON

My funny Valentine: Everything but you: Carnegie blues

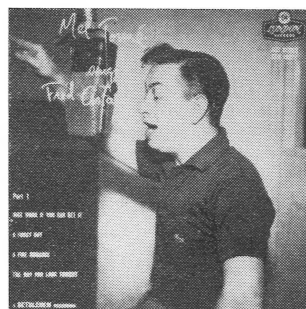

LK 4236 (LP)

EDMUNDO ROS ORKESTER

The nearness of you: La vie en rose: The rose in her hair: April in Portugal: Ramona: Jealousy: Estrellita m. fl.

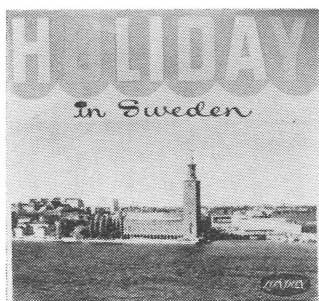
LONDON

EZ 19027 (EP)

MEL TORMÉ SINGS FRED ASTAIRE

Nice work if you can get it: A foggy day: A fine romance: The way you look tonight

TWB 91180 (LP)

HOLIDAY IN SWEDEN

44 min. med Jules Sylvain. Ett potpurri med 30 av de mest kända Sylvain-melodierna

Brunswick

LK 4215 (LP)

MANTOVANI PLAYS LOVE SONGS

Night and day: Ich liebe dich: Parlez-moi d'amour: Can't help lovin' that man: For you alone m. fl.

AB F. W. BENNET

så poängskörden blev bara 1 pinne där också.

Tvillingderbyt den 15:e slöt 0—0 och den poängen var nog Solnaborna glada åt i sitt nödläge.

För första gången på nya Stadion i Malmö var vi den 24 augusti i hållande regn och efter spelfördelningen borde vi ha vunnit klart men fick i stället spö med 2—1 av MFF.

Äntligen mot Peking

Söndagen den 31 augusti vill vi gärna minnas. Äntligen en rejäl seger och att det blev mot de gamla antagonisterna från Norrköping gjorde inte det hela tråkigare. 4—1 blev den klara segermarginalen ute på Fotbollstadion.

Däremot behövde den vaktmästare, som skötte siffrorna på ståplatsarkaden i Stadion nästa söndag inte slita ut sig. Bara en gång behövde han träda i aktion vid matchen mot GAIS. Tack och lov på hemmalagets tavla.

Full serieomgång var det igen den 21 sept. och en omgång fick Motala av våra grabbar med 4—0 till och med på hemmaplan.

Också en domare

Med nyförvärvade medlemmen Jan Aronsson och med tillfälliga lånen Orvar Bergmark, Örebro, och Sylve Bengtsson, Halmstad, flög vi mitt i serieharvandet iväg till Barcelona för att inviga FC Barcelonas stadion. Som vanligt med utländska lag gjorde vi en praktmatch därnere, men fick dock stryk med 3—2, mest beroende på att domaren långt ifrån gjorde någon praktmatch. För att i någon mån rehabilitera domarens insats överräckte Barcelonas kapten efter matchen segertrofén till Knivsta med orden: "Med en annan domare hade ni vunnit."

Från södern beger vi oss därefter den 28:e upp till Sandviken och vinner med 4—2. Sigge Parling passar på att i sin hembygd fira jubileum med 300 matcher i Djurgårdens A-lag.

3—2 blev segersiffrorna mot IFK Malmö i Stadion den 5 oktober.

Tacksägelsedagen den 12 oktober blev ej vad den borde varit för vårt vidkommande. Vi hade vår sista teoretiska chans att avancera i tabellen genom att slå Göteborgskamraterna på Nya Ullevi. Det blev i stället Kamraterna, som befäste sin ledareställning i serien före sista spelomgången med att slå tillbaka hotet från Stockholm med 4—3 efter att i halvtid haft ledningen med 2—0.

Vår sista match i serien var "betydelselös". Djurgården kunde varken bli bättre eller sämre än 3:a i serien och Hälsingborg 5:a. Matchen gick ej heller till historien, varför vi bara konstaterar

När A-lagskedjan gått i baklås i höstas, kastades Tumba-Johansson in i spelet och han lyckades få ny rotation i anfallet. Här håller han just på att plöja omkull men med blicken klistrad vid bollen är han snart i balans igen och på väg mot målet.

att den 33:e matchen blev en förlust med 4—2.

Tabellen hade då följande utseende:

1. Göteborg	47
2. Norrköping	47
3. Djurgården	42
(med en målskillnad av 69—48)	
4. Malmö FF	40
5. Hälsingborg	36

Fotbollåret var dock ej riktigt slut för vårt vidkommande i och med att serien tog slut. En turné väntade, visserligen inte en s. k. drömmesa, men dock en 2 veckors tur till Skottland, England och Holland.

Genom guldlocksvallen

Med Gösta Löfgren, Motala, och Arne Larsson, Holmsund, i truppen lyfte så den 2 november planet till Edinburgh, där vi dagen efter ankomsten fäste en ny skalp vid våra bälten. Självaste skottiska mästarerna Heart of Midlothians

blev besegrade med 2—0. Matchen spelades, liksom f. ö. samtliga matcher under turnén, i el-ljus.

Både den 5:e och den 10:e fick vi däremot finna oss i knappa nederlag, med 2—1 i båda matcherna. Först var det Leeds U. och sedan Motherwell i Glasgow, som lyckades vinna.

I matchen mot Hearts var det Knivsta tur att jublera då han passerade "guldlocksvallen", dvs. gjorde sin 300:e match i A-laget.

Sedan dimmorna i Rotterdam lättat efter matchen den 11:e lär man ha kunnat konstatera att det på anslagstavlan stod 4—2 till Feijenoord. Under själva matchen var det så dimmigt att man befarade att några spelare kunde gå bort sig. Så skedde nu dessbättre icke utan samtliga resenärer kom till Bromma igen.

Därmed kan vi också definitivt sätta punkt för matchandet under det förlängda spelåret 1957—58.

Matchrapporterna för år 1958 lämnar

oss följande upplysningar: 51 matcher spelades inalles, varav 30 blev segrar, 7 oavgjorda och 12 förlorade. Målskillnaden uppgick till 150—67.

Flitigast att hämta traktamente hos kassören har varit Arne Arvidsson, som inte missade en enda match. Som god tvåa finner vi Lasse Broström med 48 matcher och Olle Hellström 47.

Bäste målskytt, Birre Eklund, med 33 strutar på sitt samvete tätt följd av Jompa Eriksson med 30.

10 landskamper för Sigge

Bäst i gunst hos det mäktiga UK har Sigge Parling stått med 10 landskamper, därav samtliga svenska VM-matcher.

Övrigt landskampsdeltagande fördelar sig på:

Arne Arvidsson, 1 B-kamp, 2 A-reserv
Lasse Broström, 2 A-kamper

Olle Hellström, 3 Ungdomsmatcher

Hasse Mild, 2 A-lagsmatcher som res.

Tittar vi sen på hela spelåret, så finner vi att kaptenen för laget, "Knivsta"-Sandberg, föregått med gott exempel och spelat samtliga 33 seriematcher, med sin innerkompis Birre Eklund med bara 1 match mindre.

Årets små silvermedaljörer lystrar till följande namn: Gösta Sandberg 33, Birger Eklund 32, Stig Gustafsson 31, Lars Broström 29, Olle Hellström 28, Hans Mild 26, Arne Arvidsson 25, Sigvard Parling 25, Hans Karlsson 23, Åke Rydberg 21 och John Eriksson 21.

Reservlagen

Ett av de stora glädjeämnena har under en följd av år varit vårt allsvenska reservlag. Så även under de senaste 1½ åren. Framgångarna har inte uteblivit trots en viss avgång till andra klubbar av spelare. Luckorna har snabbt fyllts av andra förmågor och glädjande nog unga sådana.

Slagkraften av laget framstår tydligt i och med årets serievinst. När vårt lag hade spelat en vanlig normal serie, dvs. med slut efter vårsäsongen, hade redan seriesegern bärgats, trots att det kvarstod en hel höstomgång.

Första delen av serien var vi nästan för överlägsna för att det skulle vara roligt. 18 matcher spelades i svit utan poängförlust och först i 19:e matchen blev det oavgjort.

Bengt Nygren hade liksom Knivsta i A-laget kämpat i samtliga 33 seriematcher och på andra plats kom Åke Grybb med 29 följd av Hasse Tvilling 26 och Ingvar Frank med 22 matcher.

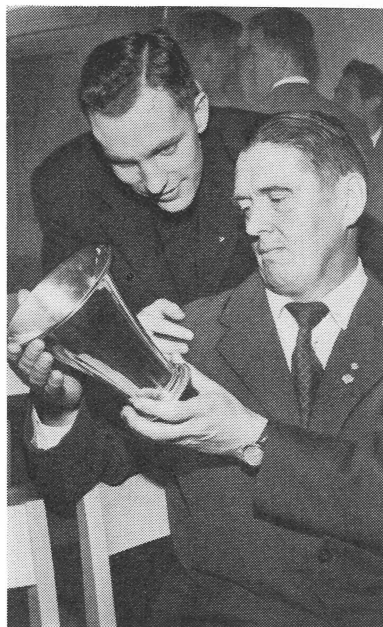
Efter väl vunnen serie skulle vi möta segraren i västra gruppen, IFK Göteborg, i två finalmatcher för avgörande av Serieföreningens 5-årspris.

Första matchen gick på Stadion och

Maratonårets matchsvit

Djurgårdens matcher i allsvenskan av maratonårgången lämnade följande resultat och poängtabell:

	Hemma	Borta	Extra- matcher
—Sandviken	2—1	2—2	4—2 b
—Eskilstuna	4—2	3—3	2—2 b
—Halmstad	1—0	1—0	1—0 b
—AIK	1—1	1—1	0—0
—Hälsingborg	1—2	1—1	2—4 h
—Motala	1—1	1—0	4—0 b
—IFK Malmö	5—1	4—2	3—2 h
—Malmö FF	3—0	3—5	1—2 b
—IFK Göteborg	5—1	0—2	3—4 b
—GAIS	1—0	1—1	1—0 h
—Norrköping	2—4	1—1	4—1 h
IFK Göteborg	33 22	3 8	92-49 37
IFK Norrköping	33 20	7 6	74-43 47
Djurgården	33 16	10 7	69-48 42
Malmö FF	33 16	8 9	62-49 40
Hälsingborg	33 14	8 11	70-56 36
GAIS	33 12	9 12	44-41 33
IFK Malmö	33 11	6 16	39-59 28
Halmstads BK	33 11	6 16	47-68 28
AIK	33 8	10 15	47-55 26
Sandvikens IF	33 9	8 16	50-61 26
IFK Eskilstuna	33 8	8 17	45-77 24
Motala AIF	33 6	7 20	35-68 19

Vårt starka reservlags skicklige ledare, Ivar Hörberg, studerar under överinseende av lagkaptenen Hasse Tvilling, vandringspriset från Serieföreningen, vilket blev Djurgårdens egendom efter 5 spelår.

slöt med en 4—1-seger och än bättre gick det i returen den 1 november i Götet. 4—0 löd segersiffrorna på den gången.

Serieföreningens vackra silverpokal hade därmed vunnits med bred marginal.

Litet statistik från den sista 5-årsperioden omtalar bl. a. att 62 spelare deltagit i matcher för oss i allsvenska reservlagserien. Flesta matcherna har även här Bengt Nygren. Han kom upp i 62 st. Även andre man är densamma som i årets serie, Åke Grybb, med 54 matcher. Närmast följer så Stig Tvilling 51 och brorsan Hans med 46.

Antal sammanlagda matcher för reservlaget: 138 spelade, 110 vinster, 10 oavgjorda och 18 förlorade med en målskillnad av 584—182. Onekligen imponerande siffror.

De av Serieföreningen belönade kämparna för 5-årspriset, med lagledaren Ivar Hörberg i spetsen är: Ronny Petersson, Bengt Nygren, Ingvar Frank, Åke Olsson, Karl-Erik Isaksson, Hans Tvilling, Hans Johansson, Åke Rydberg, Ola Forsberg, Åke Grybb, Rolf Fredriksson, Christer Andersson, Lars Broström och Hans Mild.

Vi i sektionsstyrelsen vill pränta ner en högaktning för Ivar Hörberg, som hållit i trådarna för detta framgångsrika lag. Många konkurrentklubbar kastar avundsjuka blickar på vårt reservgång, men Du har förstått att hålla ihop det hela under en följd av år och det är mycken Din förtjänst att vi i dag kunna rapportera sådana framgångar. Vi hoppas på lika god insats i fortsättningen.

Kalle Sjölander är bas för den andra bilagan, som deltagit i Stockholms reservlagsserie klass I. Efter avslutad serieomgång finner vi laget på 5:e plats med 24 poäng efter lika många matcher.

Laget har i de flesta matcherna bestått mest av s. k. överåriga juniorer mer den spelande tränaren Ingvar "Mysing" Petersson i spetsen.

Vi får nog säga att vi haft ett mellanår med vårt andra B-lag, men enligt lagledare och tränare väntas en kraftig förbättring till nästkommande serie. Flera juniorer är på rätt väg så pass att även tränaren börjar bli orolig över att inte kunna behålla sin plats i laget.

Ungdomsavdelningen

Rapporten angående avdelningens verksamhet är inlämnad till sektionsstyrelsen i god tid före årsmötet, varför vi låter ungdomssekreteraren Åke Barrling själv berätta:

När ungdomsavdelningen i våras startade det nu avslutade verksamhetsåret var det inte med några revolutionerande idéer vi satte igång träningen. En förändring genomförde vi dock redan från starten och det var beträffande avdelningens motto. Det tidigare: "Ungdom på glid uppåt — för Djurgårdens fram-

Det 600:e målet

När maratonåret i allsvenskan äntligen var genomköpat innebar det för Djurgårdens del att den 14:e allsvenska sejouren avslutats. Under dessa år har Djurgården spelat sammanlagt 319 allsvenska matcher och märkligt nog vunnit lika många som det förlorats. Målskillnaden är i positiv riktning. — Så här skulle en tabellrad se ut:

Säsonger:	spelat:	vunnit:	oavgjort:	förlorat:	mål:	poäng
14	319	127	65	127	602—591	319

Vårt 600:e mål kom till i 1958 års näst sista match, den mot Göteborg på Ullevi inför 31.087 betalande åskådare. Målet hade bara ett fel — det skulle följts av ännu ett. Då hade Djurgården nämligen nått oavgjort med 4—4. Nu vann Göteborgskamraterna med 4—3 och banade därmed väg för sina guldmedaljer. Så det må väl vara hänt att Djurgården inte kvitterade...

Annars var det en match med besvärigheter. Göteborg ledde nämligen ett tag med 4—1. Sedan kom Djurgårdens tunga artilleri rullande. Jompa Eriksson ordnade 4—2 och en stund senare bröstatade Knivsta Sandberg av med 4—3 som resultat. Längre kom vi inte, men Knivstas mål blev historiskt. Det var vårt 600:e allsvenska mål.

tid", ändrades till: "Ungdom och Fritid för Djurgårdens Framtid". Vi ställde oss nämligen lite undrande till hur det över huvud taget är möjligt att "glida uppåt".

I samtliga serier, där vi hade våra lag med, ledde vi ganska snart och denna ledning bibehölls in i juni månad, då vi dock råkade illa ut i ett par sammanhang och fick lämna platsen i toppen till andra lag. Mest smärtsamt var detta evad gäller ett av våra S:t Erikslag. Av fyra möjliga seriesegrar fick vi stället nöja oss med "bara" tre. Nu har vi dock inga orimliga krav på grabbarna och för övrigt måste vi väl vara lite flotta även mot våra motståndare, så vi ansåg i grund och botten att våra smågrabbar skött sig med all heder i alla fall. För juniorernas del var dock resultaten nedslående i ett par fall. Vi blev sålunda utslagna i både JSM och JDM-turneringarna och att det i första fallet råkade vara mot AIK gör ju inte saken bättre. Nu repade sig lyckligtvis våra "gamlingar", i ungdomsavdelningen betraktar vi faktiskt juniorerna som gamlingar ibland, och som höstfacit för deras del kan vi summera en andraplacing i juniorserien efter Hammarby, samt, vilket kanske är ännu viktigare, mycket goda utsikter inför kommande år. Nästa års lag har redan hunnit fästa en mycket fin skalp vid bältet i och med segern över svenska juniormästarna från Sandvikens AIK med 1—0 i en vänskapsmatch på Östermalm i slutet av oktober.

Pojklagens framgångar har kanske varit mer påtagliga och där kan vi konstatera att vi i varje fall har Stockholms näst bästa lag. Endast en övermäktig

motståndare har vi mött på den fronten och det var AIK, som i finalen i den avslutande cupturneringen slog oss med 3—1.

Styrelsen

Sektionsstyrelsen har under året haft följ. sammansättning: Sigvard Bergh, ordförande; Birger Sandberg, vice ordförande; Gunnar Lundqvist, sekreterare, Arne Malmgren, kassör; Wolf Lyberg. Dessutom fr. o. m. den 3 september 1957 Alf Lundquist som adjungerad ledamot.

Populariteten i in- och utland tycks inte ha avtagit under året. Inbjudningar till snart sagt varje landsända har inströmmat och det finns väl inte en ort eller stad, som vid invigning av sin idrottsplats inte velat haft oss till motståndare.

Ett folkets lag

Även i Svenska Fotbollförbundets sammanställning över publiksiffrorna vid de allsvenska matcherna framgår med tydlighet att vi behåller positionen som ett folkets lag. Det är bara Göteborgskamraterna, som i år ligger före oss i den sammanlagda publiksiffran.

De träningsplaner vi under året utnyttjat är i första hand Östermalms idrottsplats så länge isen ligger kvar, Hjorthagen när inte planen varit under anläggning eller Stockholmskamraterna tränat där, GCI så länge vaktmästaren inte såg oss, Gärdet när det inte pågick korp- eller pojklagsmatcher, och slutligen Stadion när det inte varit EM i fri idrott eller regnat på förmiddagen.

Alltså samma problem som alla andra är och tyvärr skymtar ingen ljusning.

Gunnar Lundqvist.

Ruskigt om friplåtar

Alla idrottsarrangörers gissel — det är något som i dagligt tal kallas friplåtar. Vem skall inte ha en fribiljett? Tydligt skall alla ha det. Skälen till att det ska ha en friplåt varierar naturligtvis. I allmänhet anser friplåttiggaren det räcka med att säga att han "alltid gillat Djurgårn", men han kan också påstå sig ha gjort Djurgården vissa tjänster (ofta är det han som gjort sig själv förtjänster på Djurgården . . .) och håller han inte den motiveringen säger han sig vilja ha en friplåt bara för att han är intresserad.

Jag sitter och tittar på en sammanställning som vår fotbollskanslist Nisse Ljungh gjort i anslutning till senaste bokslutet för sin sektion. I en kolumn har han tagit upp alla de friplåtar, som delats ut vid de allsvenska matcherna. Det rör sig inte om småsmulor. Hör och häpna, men det är dagsens sanning att på senaste spelårets 17 allsvenska matcher har Djurgården tvingats (!) dela ut inte mindre än

21.368 friplåtar

De mesta friplåtarna är naturligtvis i gång i samband med matcherna mot AIK. I första mötet med svartingarna fick 1.895 mer eller mindre (oftast) välförtjänta personer friplåtar och vid senaste matchen var det av en tillfällighet bara 10 färre plåtar i rörelse. Matcherna mot Malmö FF och Norrköping var också friplåttillställningar med närmare 1.500 kostnadsfria biljetter distribuerade.

Vad är att säga till detta? Jo, att man får vara glad så länge den betalande publikskaran är något större än friplåtarna. Så länge det nu varar!

— Ta det bara lugnt! Vetenskapen säger, att det bara är en av meteorologiska institutets observationsballonger.

DJURGÅRDEN som bengalisk tiger

Sveriges bästa turné-lag!?

69 matcher, 33 segrar, 19 draws, 17 förluster sedan 1953 . . .

Är Djurgården Sveriges bästa turnélag? Ja, det kan frågas. Eller vad sägs om denna prydliga turnéstatistik (alla utländska matcher inberäknade):

69 matcher, 33 segrar, 19 oavgjorda och 17 förluster. Listan upptager alla DIF-matcherna från 1953 till novembermatchen 1958 i Rotterdam.

— Djurgårn' hör till de tre stora (tillsammans med Norrköping och MFF) påpekade IB:s T.T. för en tid sedan.

Ett hårt och oömt turnélag, som har en sagolik förmåga att växa med uppgiften . . . Det är svårt att ta kål på dessa konditionsfenomen.

Djurgården, vår flitigaste fotbollförning utomlands, gör fin propaganda för Sverige, skriver Imi i IB och summerar så här:

Pyjamaströjorna var bland de första som visade vägen mot ryssarna. De är övermänniskor, sades det — — — varpå Djurgården gick och spelade 1—1 mot mästarlaget Spartak i Moskva.

Det var 1953 och på den tiden räknades Spartak till de bättre i världen. Ungefär i klass med dåvarande Honvéd och dagens Real Madrid . . . Det svenska landslaget kunde däremot inte åstadkomma ett enda mål mot Sovjet i landskamp.

■ Succé i Rumänien

Turnén till Rumänien och Bulgarien året efter blev en jättesuccé. Rumänerna och bulgarerna är "livsfarliga" och svårslagna på hemmaplan. Fråga Ungerns, Jugoslaviens och Sovjets representanter. Udarnik bestod då av idel landslagsspelare . . . (Glöm ej att magyarernas legendariska landslag med Puskas i spetsen förlorade med 1—0 i Sofia under storhetstiden. DIF fick 1—1. Att ta poäng i Timisoara lär vara omöjligt. Djurgårdarna kom hem — obesegrade!

Finska landslaget åkte på ett utklassningsnederlag: 7—0. Knivsta et consortes gjorde dock en misslyckad blixervisit i Holland, där det blev två förluster. Både mot A- och B-landslaget.

Hollands fotbollsstandard av i dag kan ej jämföras med Öst-Europas.

■ Förlust i Syd-Afrika

Lika illa gick det mot Syd-Afrikas landslag, som däremot bestod av idel engelska ligalirare på sommarsemester.

Annars var Afrika-utflykten lyckad: 4 segrar och 3 oavgjorda, 1 förlust.

Mästerfotografen K. W. Gullers ser ovanligt funderksam ut efter att ha träffat på en löpsedel vid ett tidningstånd förkunnande en spansk uppfattning att "Djurgården måste vara Sveriges landslag". Det var efter 2—3-nederlaget i höstas i Barcelona.

Hibernian satte stopp för Djurgården i Europa-Cupen. (Men revanschen på skotsk mark kom mot Heart of Midlothians.)

Drömturnén i Central-Amerika gav fin utdelning. Blott två förluster av 10 uppgörelser.

Artisterna från Brasilien och Argentina brukar förlora i dessa trakter. Särskilt i Costa Rica, som hade en förtvivlad duell med Mexico om VM-platsen. (På tal om mexicanare så slog Djurgården deras landslag med sju mål i en träningsmatch under VM.)

Fjölårsförlusten mot Barcelona, då Djurgården saknade några av sina bästa (Tumba, Knivsta m. fl.) är den största hittills (5—1) utomlands.

■ Ironiska frågor

I år blev det nästan revansch (till sist en hedersam förlust) mot samma lag,

men en patriotisk spansk domare gjorde allt för att beröva DIF-arna segern.

Utomlands förvandlas Djurgården till en bengalisk tiger och pojarna spelar på ett sätt som man sällan får se av dem på hemmaplan.

För några månader sedan (efter Barcelona-insatsen), skrev jag spalt upp och spalt ner om Parlings gigantiska match, en match som han aldrig kan upprepa

inför hemmapubliken. Och när laget lirade oinspirerat frågade folk:

Visar de Spanien-form i dag?

Spydigt och ironiskt. Alla trodde att man överdrev DIF-arnas turnéprestationer.

Men listan talar sitt tydliga språk:

1958:

3/11	Heart of Midlothians	2—0
5/11	Leeds U.	1—2
10/11	Motherwell	1—2
11/11	Feijenoord (Rotterdam)	2—4
24/9	Barcelona	2—3
23/6	Helsingfors-Alliansen	3—2
15/3	Racing Beirut	2—0
16/3	Beirut-kombination	1—0
19/3	Apollon Limasol	3—1
22/3	Cyperm-kombination	7—1
23/3	Lamaca, Cypern	1—1
27/3	Lewski, Sofia	1—4
29/3	Lokomotiv, Sofia	2—2
30/3	Spartak, Moskva	0—1

Summa: 6 segrar, 2 oavgjorda, 6 förluster. Målkvot: 28—23.

1957:

24/11	Barcelona	1—5
27/11	Stævnet, Köpenhamn	1—0
20/3	Dynamo, Prag	2—3
21/3	Slovan, Bratislava	0—3
28/3	Deportivo, Mallorca	1—0
31/3	Español, Barcelona	1—1
2/4	Tjeckoslovakien B	0—3

Summa: 2 — 3 — 4, 6—15.

1956:

4/11	Municipal, Guatemala	2—2
8/11	Universidad, Guatemala	0—3
11/11	Comonicatione, Guatemala	1—1
16/11	Universidad, Guatemala	1—1
18/11	Costa Rica	4—2
21/11	Libertate, Costa Rica	1—1
25/11	Saprisa, Costa Rica	2—1
28/11	Pereviano, Costa Rica	3—3
2/12	Olympia, Honduras	1—2
6/12	Tegezigalka, Honduras	4—1
9/12	San Pedro, Honduras	2—2
11/12	Tegezigalka, Honduras	4—4
25/3	Lublin, Polen	1—1
1/4	Gdansk, Polen	4—1
2/4	CDKS, Warszawa	0—2

Summa: 4 — 8 — 3, 30—27.

1955 (Europa-cupen):

12/10	Gwardia, Polen	4—1
23/11	Hibernian	1—3
28/11	Hibernian	0—1

Turné i Syd-Afrika:

18/6	S-Transvaal, Johannesburg	5—2
19/6	Lorenzo Marques	2—2
25/6	Durban	2—1
29/6	Natal	1—1
2/7	Kapstaden-kombination	1—1
9/7	Bulawayo	12—2
10/7	Salisbury-kombination	7—0
16/7	Syd-Afrikas landslag	2—5

Holland:

9/3	Holland B	1—3
13/3	Holland C	6—2
16/3	Holland A	0—4

Summa: 5 — 3 — 3, 39—23.

1954:

12/11	Flacara, Ploiesti (Rumäniens mästarte)	3—1
14/11	Lokomotiva, Timisoara	0—0
17/11	Dynamo, Bukarest	3—2
24/11	Udarnik, Sofia	1—1

Summa: 2 — 2 — 0, 7—4.

1953:

13	segrar av 13 möjliga i Fjärran Östern.	
20/7	Finska landslaget	7—0
	Dynamo, Moskva	2—4
	Spartak, Moskva	1—1

Summa: 14 — 1 — 1.

Mer och mer blir det klart att en liten elit på 3 klubbar står för de absolut mest meriterande resultaten i svensk ("internationell") fotboll... nämligen i bokstavsordning:

Djurgårdens IF
Malmö FF
Norrköpings-Kamraterna

Den sportsliga rangordningen dem emellan kan diskuteras. (IB 5/11/58)

En av de stora matcherna

2—0 mot skottarna

Försvaret bombsäkert — Knivsta jubilerade starkt

Edinburgh, måndag.

Djurgården vann i dag en av sina STÖRSTA SEGRAR genom att ytterst skickligt utmanövrera skotska mästarlaget Hearts of Midlothian med 2—0 (0—0) inför 15.130 åskådare.

Skottarna har bara förlorat två ligamatcher på de senaste två åren och har inte besegrats hemma på 18 månader och inte gått mållöst från hemmaplan på 26 månader.

I fjol slog Hearts alla existerande skotska ligarekord genom att ta 62 poäng av 68 möjliga samt göra 132—29 i målskillnad!

Under de två år den utmärkta el-tjusanläggningen existerat, har Hearts inte förlorat en enda match, och bl. a. besegrades i våras det skotska landslaget före avfärden till VM.

När Djurgårdens spelare lämnade planen, livligt applåderade, stod Hearts' lag uppställt på linje och stämde in i applåderna för segrarna. Det var en mycket flott gest.

● **Jättechanser som brändes**

Före pausen var det jämnt och spännande spel. Djurgården vann då hörnorna med 3—2. Skottarna hade emellertid matchens jättechans, när internationelle centern Bauld kom totalt fri med Arvidsson, som dock med en smart utrusning lyckades få Bauld att skjuta bredvid målet. Situationen uppstod efter ett inkast, som Jompa Eriksson gjorde vid skottarnas ena hörnflagga — det var den store centerns första inkast i Djurgården. Förmodligen också hans sista!

● **Det såg illa ut, men — — —**

Efter pausen började det se illa ut för Djurgården. Skottarna skruvade upp tempot och vrälpressade. Den svenska kedjan gick inte alls, men försvaret spelade mästertligt. De skotska kanonskyttarna tvangs brösta av från 20—25 meter, och Arvidsson plockade obesvärat ned alla mörsare.

Just när man satt och väntade på nådestöten, gjorde så Djurgården 1—0. Parling spelade Gösta Löfgren brant i en lucka, och Motala-innern var helt med på noterna. Han rundade den utrusande målvakten och sköt fantastiskt behärskat förbi ett par utsträckta ben. 76 minuter hade då gått.

● **Ett mål man inte glömmer**

Nu ändrade matchen karaktär. Djurgården fick i gång ett utomordentligt direkt kortpassningsspel, som drog ned ovationer från den sportiga publiken. Skottarna slocknade totalt. 2—0 i 86:e

min. var rena drömmålet efter ett 10-tal direkta pass ända från backarna och upp över planen. Parling kom till sist helt fri på Löfgrens inlägg och makade in bollen från 8 meters håll.

● **Strålände försvarsspel**

Djurgårdens styrka låg denna gång i försvaret. Arvidsson imponerade oerhört på den skotska expertisen, och speciellt hans utboxningar i klungor väckte beundran.

Sensationen var emellertid trebacks-linjens spel. Broström hade helt övervunnit sviterna efter skadan och härjade effektivare än någonsin mot de obarmhärtigt tacklande skottarna. Hasse Mild fick gång på gång applåder för sitt suveräna spel. Största överraskningen var dock Stig Gustafsson, som inte bara raderade ut den fruktade målsportaren och landslagsmannen Young utan även bidrog med perfekta ingrepp lite varstans på planen. Jag har aldrig sett honom göra en så god match i djurgårdströjan.

● **Lyckad jubileumsdag**

I kedjan gjorde Knivsta sin bästa insats under säsongen. Han celebrerade verkligen värdigt sin 300:e match (!) i Djurgårdens A-lag. Mot de tuffa skottarna trivdes han som fisken i vattnet. Gösta Löfgren flöt fint in i spelet och satte till några fint tänkta kombinationer. Och Parling — fast temperamentet gnistrade lite för häftigt några gånger — var inte dålig vare sig som inner eller center.

(Ur en IB-rapport av Wolf).

51 matcher 1958

Med även vänskaps- och DM-matcher medräknade var Djurgårdens A-lag engagerat under 1958 i inte mindre än 51 fotbollsövningar. Segrarna blev 29, oavgjort 10 gånger och 12 nederlag. Målsiffrorna 148—68.

Vad säger dessa siffror? Ja, bland annat att

- A-laget gjort i genomsnitt 3 mål per match;
- noga räknat blir det 2.901 mål;
- Arne och hans försvarskompisar i genomsnitt släppt in 1 mål per match;
- spelat matcher i tillsammans 76,5 timmar;
- dvs. i tre hela dygn och dessutom 4,5 timmar på det fjärde dygnet;
- grabbarna skulle alltså fått hålla på att sparka på läderkulan från söndag kl. 12 till onsdagseftermiddagen kl. 16.30 om de skulle ha nonstopspelat;
- om en spelare gjort allt detta ensam skulle han fått hålla på i 841,5 timmar;
- dvs. cirka 35 dygn — över en månad;
- med 8 timmars arbetsdag hade han behövt 105 dygn — över tre månader;
- med 8 timmars arbetsdag hade hela laget fått hålla på i nära 10 dagar.

På detta sätt skulle man kunna hålla på i det oändliga och fantisera och onekligen ger det en hel del intressanta perspektiv på storfotbollen på hur många timmar en A-lagsspelare offrat på fotbollen om man lägger till att han tränar i genomsnitt tre timmar i veckan och att resor till och från träningen tar cirka 1,5 timme. Lägger Du så till restiden till matcherna utanför Stockholm till t. ex. Cypern, England, Spanien och alla allsvenska arenorna, ja, då kommer man snart upp till astronomiska tal.

B-lagets matchsvit:

—Kungsholmskombination	6—1
—Hagalunds IS A-lag	8—4
—Karlbergs BK A-lag	4—4
—Västerås SK	2—0
—IK Brage	1—1
—Degerfors IF	5—0
—IFK Eskilstuna	2—1
—Mälarhöjdens IK A-lag	7—2
—IFK Norrköping	2—0
—Kalmar FF	0—0
—Hammarby IF	4—0
—IK Sleipner	3—6
—Stocksunds IF A-lag	11—3
—Motala AIF	4—2
—Sandvikens IF	3—1
—IK Sleipner	6—1
—IK Brage	9—0
—Hammarby IF	1—2
—Kalmar FF	2—0
—Degerfors IF	4—0
—IFK Eskilstuna	3—0
—IFK Norrköping	1—0

—Motala AIF	2—3
—AIK	1—2
—IFK Göteborg (final)	4—1
—IFK Göteborg (final)	4—0

Av dessa har 19 vunnits, 3 spelats oavgjorda och 4 förlorats. Målskillnaden blir 99—34.

Vårt andra reservlag

—Ängby IF	2—1
—Gröndals IK	5—2
—Värtans IK	5—1
—Djurgårdshov	9—2
—Stockholms IF	2—2
—Hammarby IF	5—4
—Gubbängen	3—6
—Långholmens interner	4—1
—Ungerska flyktingar	4—1
—Kungsholms SK	5—2
—IK Viljan	3—1
—IFK Stockholm	2—3
—Sundbybergs IK	0—2
—Karlbergs BK	8—2
—AIK	0—8
—Älvsjö AIK	5—0
—Älvsjö AIK	8—2
—Hammarby IF	3—3
—Karlbergs BK	11—0
—AIK	1—5
—Sundbybergs IK	4—3
—IFK Stockholm	1—2
—Råsunda IS	5—4
—IK Sture	3—7

Hur många matcher spelade? Jo, en, två, tre ..., 24 stycken. Vinsterna går upp till 15 och de oavgjorda blir 2. Målskillnaden blir 98—64.

Juniörerna

En tabellrad för juniörerna skulle se ut på detta sätt:

25 17 3 5 81—29 37

Dvs. 25 spelade matcher, 17 vunna, 3 oavgjorda och 5 förlorade. Målskillnaden 81—29 och poängen 37 av 50 möjliga. Ett bra resultat av Filip och Ola och deras grabbar.

A- och B-pojkar

Även för Harald Gustafsson och Sven Stendahl och deras A- och B-pojkar har 1958 varit ett gott år. En för A-pojkarna prydlig serie med 14 vunna, 1 oavgjort och 4 förluster. Målskillnaden blir genom storsegrarna den bästa bland förningens samtliga lag, 123—14. Av alla dessa mål har Yngve Westling skottat in 8 och Hasse Johansson 23.

B-pojkarnas tabellrad går med nöd och näppe med vinst och ser ut så här: Spelade 11, vunna 6, oavgjorda 0, förlust 5, mål 29—19.

KG:s båda lag

Så är vi framme vid K. G. Gustafssons båda lag och börjar med segrarlaget i S:t Erikscupen. Det blir 96—10 i mål-

skillnad och 16 vinster mot 1 förlustmatch och ingen oavgjord. Bästa målskytt har Björn Öberg varit med 19 fullträffar, Percy Astensjö har gjort 13 mål och Hans Meyer 11.

KG:s andra lag har spelat 11 matcher under året, vunnit 8, spelat 1 oavgjort och förlorat 2. Målskillnaden har gått upp till 62—25. Jan Engberg och Bror Lindquist har lyckats bäst med målskjutandet genom att göra 12 strutar vardera.

Bengts båda lag

Så återstår Bengt Edblads båda lag att redovisa. Han ansvarar ju för vårt enda sjuomannalag. Tabellraderna ter sig så här:

7-manna	11	7	2	2	48—13	16
11-manna	12	8	1	3	18—13	17

Summa summarum och mycket annat

A-laget	51	29	10	12	148—68
(Henry Nord)					
B-laget	26	19	3	4	99—34
(Ivar Hörberg)					
Res.-laget	24	15	2	7	98—64
(Carl Sjölander)					
Jun.-laget	25	17	3	5	81—29
(Filip Karlsson)					
A-pojkarna	19	14	1	4	123—14
B-pojkarna	11	6	0	5	29—19
(Harald Gustafsson)					
DIF 1	17	16	0	1	96—10
DIF 2	11	8	1	2	62—25
(K. G. Gustafsson)					
DIF 3	12	8	1	3	18—13
DIF 4	11	7	2	2	48—13
(Bengt Edblad)					
Totalt	207	139	23	45	802—289

Härav ser man,

att vi haft cirka 175 spelare igång i våra lag i år;

att vi behövt 2.233 spelare för att klara av alla matcher om vi använt nya spelare varje match och varje spelare endast deltagit i en match;

att den gemensamma matchtiden för våra matcher blir cirka 250 timmar;

att vi alltså spelat fotboll timme ut och timme in dygnet runt i mer än 10 dygn;

att det med 8 timmars arbetsdag skulle behövas cirka 30 dagar för att klara av hela matchprogrammet;

att vi med en match om dagen skulle behöva 207 dagar, dvs. att om vi börjat den 1 januari skulle sista matchen spelats först den 26 juli;

att speltiden innebär att vi avverkat cirka 2.750 fotbolltimmerverken;

att en person med 1 timmes fotbollsarbete om dagen skulle behöva cirka

Forts. å sid. 61

Medlemskort nr 2.002

Många medlemskort har under årens lopp utfärdats från Djurgårdens kansli. Det här kortet är ett av de mer unika. Det kunde nämligen adresseras till Kungl. Slottet. Den 20 oktober 1958 beviljades HKH Prinsessan Birgitta ständigt medlemskap i vår förening och fick som bevis på den saken det här medlemskortet med nr 2.002.

Utmärkelser

Vid årsmötet 1958 utdelades förutom förtjänstmärken till 16 välkvalificerade trotjänare följande utmärkelser:

Förtjänstmedalj:

Greta Andersson
Ivan Andersson
Lennart Björklund
Bengt Ekblad
Rune Ekholm
Stig Fredell
Ivar Hansson
Bo Hedvall
Ulla Kjell
Kirsten Kristoffersen
Julius Orest
Gösta Sandberg
Birger Stenman

Bronsmedalj:

Bertil Anér
Aina Ekvall

Bronsplakett:

Björne Mellström

Silverplakett:

Elisabeth Thorson
Signhild Tegner

Hedersmärken 1958

Erland Lison Almkvist
Ivan Andersson
Einar Axelsson
Lars Celsing
Acke Cronestig
John Ek
Rune Ekholm
Tore Eriksson
Sven Gustavsson
Torsten Gustavsson
Wolf Lyberg
Bengt Modigh
Bernt Ramse
Signe Rufelt

Plockat hos orienterarna

Orienteringssektionen påstår att priset i "Hårda Grabbar", en trevlig trärelief skuren av Bengt Lissegård, skall vandra tills någon vunnit tre gånger. För närvarande är ställningen den, att Hasse Berglund, Lill-Byss och Anders Bauer tagit det två gånger var, varför det finns all anledning för klubbens övriga orienterare att hindra någon av dessa tre från att vinna en sista och slutgiltig gång. Klubben har ju inte råd att ideligen ställa upp nya vandringspriser!

☆

Rörliga har alltid djurgårdsorienterarna varit, även när det gällt att spränga landets gränser. Glädjande nog brukar dock inte våra rotsnubblare i förskingringen glömma ängsgipar, kärrmarker, bergsfötter och blårandigt kamratgång, utan då och då droppar det in en rapport från exotiska badplager, pinjelundar, alptoppar och världsstäder - nas stenöknar.

Björn Bodén har sänt en hälsning från Mühledorf i kantonen Solothurn, Schweiz, där han befinner sig med hustru Irma och lilla Yvonne, påläggskalv för damsektionen.

☆

En annan djurgårdare som gästspelat på främmande marker är Anders Henriksson, i våras hemkommen från en två-årig sejour i Amerika, där han studerade vid State College of Washington i Pullman, en stad i indianboksberömda Rocky Mountains, Klippiga bergen. Trots allt pluggandet som gav Anders en fin

examen, så hann han också deltaga i universitetets idrottsliv.

☆

Ett och annat nyförvärv har dykt upp, dels egna ätteläggare och även från brottningssektionen. Damsektionen har utökats med Lotta Strindberg, en yngre syster till Lena, samt Birgitta Bengtsson. Bägge har rätta gnistan. Björn Hibell debuterade i större sammanhang vid skol-DM med gott resultat.

Skol-DM var för övrigt vår bästa tävling för säsongen, synd bara att inte Djurgårdens namn figurerade i sammanhanget. Lotta Strindberg 1:a, Lena Strindberg 3:a, Björn Öqvist 5:a i resp. klasser, dessutom framskjutna placeringar för Björn Hibell, Ove Johansson, Leif Söderberg, Jan Celsing, Birgitta Bengtsson, Ann-Mari Hagström och Birgitta Vallin.

☆

Och så en titt framåt. Vi har material och möjligheter, bara alla lägger manken till. Nästa års kull av äldre och yngre juniorer är väl nätt opp den största vi haft. För att ni ska veta vilka dessa är ska de namnges här: Sverker Sköld, Erik Molander, Jan Celsing, Sören Eriksson, Leif Gustafsson, Christer Nilsson, Bengt Backlund och Jan Thorsell. Skulle vi inte kunna ställa in siktet på två juniorlag till DM-kavlen nästa år samt försöka slå ut någon stor kille ur tiomilalaget? Det vore väl värt en hel del träning. Vi håller tummarna.

Mellan-ess.

Finns maken till prissan

Djurgårdens prissamling har nu äntligen fått en passande omgivning i vår klubblokal på Stadion, även om det endast är de verkliga dyrgriparna som kunnat beredas utrymme i den nya montern. Så småningom hoppas vi dock kunna härbärgera allt i prisväg i en monter, som då kommer att täcka hela långsidan i klubblokalen. Som framgår av det här fotot är det redan nu en verkligt imponerande historia. Var det materiella värdet i reda pengar ligger kan endast uppskattningsvis sägas. Det rör sig om ungefär 1/4 miljon kronor. Det mesta i prisväg innebär naturligtvis oersättliga dyrgripar och alltså strängt taget omöjliga att värdera i kontanter. Det är följaktligen med både vördnad och stolthet som längst till vänster på den här bilden tre man från överstyrelsen (Åke Dunér, Karl Liliequist och Karl-Erik Nordlund) studerar resultatet av vad gamla och nya tiders djurgårdare hemfört i lagtriumfer till sin förening. Alla individuella pris till djurgårdare finns naturligtvis på annat håll.

...ning någon annanstans?

Först till målet...

...om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5

Tel. växel 20 88 25

STOCKHOLM

Leverantör till Djurgårdens Idrottsförening

DAHLFORS & SÖNER AB

- ★ ***Glassliperi***
- ★ ***Glasmästeri***
- ★ ***Spegelfabrik***

30 87 37 DÖBELNSGATAN 65 30 87 49
STOCKHOLM

Bland publikrekorden

Djurgårdens dragningskraft har blivit större och större allt efter som vi kunnat bjuda den stora publiken på mera kvalitet, mera raffel och mera segrar. Det är framför allt segersidan, som härvidlag är avgörande. Ju flera segrar, ju närmare toppen och därmed större hoppningar ute i provinsen att just "deras" lag skall sätta stopp för segerraden . . . Och så kommer man rusande genom vändkursen för att som sagt få uppleva den glada händelsen.

Hur som helst har Djurgården särskilt på ishockeyfronten utvecklats till en "mjölkossa" av stort format. En rad av rekorden ute i landet har våra ishockeykrigare medverkat till. Och genom ishockeyns ekonomiska bestämmelser mjölkar kossan inte bara åt hemmalaget. Hälften av nettot faller på gästernas lott, och därför har denna publikrusning på främmande ort fått en avgjord vän i ishockeykassören Lasse Lindgren, som är mindre imponerad av vad hans egen hemmapublik förmår. Det är tämligen blygsamma publikskaror, som möter upp på hemmafronten i serien. Först när det vankas slutspel, kommer den stora hemmapubliken.

Djurgårdens eget publikrekord på hemmabana är också ishockeyns högsta rekord. Noterat på Johanneshov 1957 mot Södertälje med

18.070 åskådare

I div. I, södra har Djurgården de flesta publikrekorden på bortabanorna:

—AIK (1951)	10.000
—Södertälje (1957)	8.803
—IFK Bofors (1958)	7.959
—Malmö FF (1958)	7.351
—Västerås IK (1955)	6.800
—Grums (1958)	6.537

I norr har Djurgården publikrekordet i Skellefteå (slutspelet 1958) med 10.000 betalande.

I allsvensk fotboll har Djurgården tillsammans med AIK publikrekordet på Råsunda med 40.458 åskådare. Siffran bokföres dock som AIK:s, medan Djurgårdens "eget" publikrekord, också mot AIK, lyder på 40.006. Dessa rekord kom alltså i de gamla goda tiderna, närmare sagt år 1954—55. Borta har Djurgården publikrekordet i Halmstad med 19.380 betalande (1955), men det är också det enda.

Efter 34 allsvenska år

IFK Göteborg	32	713	350	144	219	1536—1135	844
Hälsingborg	32	713	344	139	230	1562—1153	827
AIK	33	735	334	150	251	1572—1228	818
GAIS	30	669	302	143	224	1307—1099	747
Norrköping	26	583	279	119	185	1195— 954	677
Malmö FF	24	539	266	125	148	1143— 794	657
Elfsborg	28	614	261	116	237	1251—1153	638
Örgryte	16	350	169	64	117	797— 593	402
Degerfors	17	374	145	93	136	625— 575	383
Landskrona	19	418	141	82	195	741— 938	364
Sandvikens IF	18	405	147	66	192	676— 801	360
Sleipner	16	352	137	61	154	702— 738	335
Djurgården	14	319	127	65	127	602— 591	319
Halmstads BK	12	273	91	60	122	446— 569	242
Eskilstuna	13	295	82	53	160	536— 801	217
Gårda	8	176	53	52	71	233— 324	158
Jönköping	8	176	57	42	77	291— 380	156
Halmia	9	196	58	40	98	308— 414	156
IFK Malmö	9	209	55	46	108	305— 483	156

Djurgården kom trea i den allsvenska mammutserien men blev tvåa i fråga om publikgunsten efter Göteborgskamraterna. Senaste fotbollssäsongen innebär för övrigt att Djurgården arbetade sig upp i maratontabellen till 13:e plats efter Sleipner, som gjort två säsonger mera. Gösta Knivsta Sandberg är Djurgårdens för närvarande främste non-stop-spelare i den allsvenska fotbollen.

Här några klipp ur bokslutet efter det senaste långa allsvenska året:

Den publika rangordningen ser ut så här:

	Hemma	Borta	S:a
IFK Göteborg	208.209	171.636	459.845
Djurgården	226.126	203.748	429.874
Norrköping	127.404	252.489	379.893
MFF	191.359	182.494	373.853
AIK	177.644	192.130	369.774
Gais	180.228	173.095	353.323
Eskilstuna	157.760	142.525	300.285
Sandviken	143.229	153.366	296.595
HIF	137.668	155.108	292.776
IFK Malmö	146.632	134.934	281.566
Motala	112.821	129.580	242.441
Halmstad	110.837	117.654	228.491

Non-stop-listan toppas av Norrköpings målman Zamora Nyholm med 152 matcher i följd. Listan över spelare med flest antal allsvenska matcher i obruten följd är nu: Bengt Nyholm, Norrköping, 113 Kalle Svensson, HIF, 111 Sven Axbom, Norrköping, 110 Prawitz Öberg, MFF, 108 Gösta Sandberg, Djurgården, 107 Åke Norén, Göteborg, 99 Sylve Bengtsson, Gunnar Johansson, Halmstad, 83 Agne Persson, Halmstad, 77 Ingemar Clarin, Sandviken, 59 Sven Espling, HIF, 55 Inge Blomberg, Bo Borg, IFK Malmö, Rune Jingård, Karl Alfred Jakobsson, Gais, Harry Bild, Norrköping, 52 Arne Hodin, Sandviken, 49 Bertil Dahl, IFK Malmö, 48 Bengt Palmqvist, IFK Malmö.

De största publikmatcherna under den 34:e allsvenskan har varit AIK—Djurgården med 32.152, Gais—Göteborg 32.039, Göteborg—Djurgården 31.087, Göteborg—Norrköping 27.282, Djurgården—AIK 26.048, MFF—Norrköping 24.504, Göteborg—Djurgården 24.420, Göteborg—Gais 24.234, Djurgården—AIK 23.637, Djurgården—Norrköping 22.366, Göteborg—AIK 20.581, Djurgården—Norrköping 20.521.

JOHAN G. STRANDS

Gymnastik- och brottarmattor

är allttjämt bäst. — Begär offert!

Kvarngatan 44, Kävlinge. Tel. Lund 304 66

Mannen i pansarvagnen...

Den bilpark, som syns i samband med Djurgårdens större evenemang, fick senaste säsongen ett nytillskott av aktningvärt slag — en Merca modell 300 med Sweden på bakplåten. Man kunde snart spåra ägaren: adjungerade ledamoten av Djurgårdens fotbollssektions styrelse "Affe" Lundquist. Det var ett behövt nytillskott i Djurgårdens helt privatägda bilpark (föreningen själv äger inte ens en liten folkbuss), och transporterna har därför gått ovanligt smidigt på sistone. I den trängre kretsen är Affes åk omdöpt till pansarvagnen. Ingen hänger med honom, alla är rädda att komma i vägen för den. Pansarvagnen banar sig väg i alla situationer. Han vid ratten är en skicklig och kall herre.

Men vad det är det annars för en figur detta nytillskott i vår fotbollsstyrelse? Han är inte på något vis släkt med fotbollens flitige och alltid glade sekreterare Gunnar Lundqvist. Till vardagslag förekommer han på en arkitektbyrå på Östermalm. Inte vilken byrå som helst. En av stans största. Ägd av honom själv. Specialist på bioinredningar. Så är det någon som vill ha sin biofråga ordnad, tala med Affe!

Det var i det hus, där denna byrå inrättades, som Affe Lundquist kom i kontakt med Djurgården på så avgörande sätt, att han ansåg sig tvungen att be att få något litet blårandigt jobb. I huset har Sandrews kontor, och på detta kontor finns Sigge Törnqvist, filmdirektör med skolgång i Östra real och inte så okunnig i vissa fotbollsstycken. I Siggas bekantskapskrets ingår en herre vid namn Gösta Berg, stor motorbåtspamp. (Även om Gösta nekar att annonsera i denna tidskrift, kan ni gott köpa en motorbåt av honom. Han har bra båtar

och ibland fungerar även de motorer han säljer.)

Liksom Sigge Törnqvist har Gösta Berg sedan gammalt haft viss klockarkärlek för Djurgården, och när nu även Affe Lundquist kom in i bilden tändes det blårandiga intresset ännu mer hos arkitekten. Sedan var det inte långt till Sigge Bergh, som alltid haft förmåga att snabbt värdera folk. Han tövade inte länge med att ge Affe en plattform att stå på och så var han strax adjungerad. Ännu har Affe inte fått utnyttja hela sin kapacitet i Djurgårdens tjänst. Han började nämligen med vilda planer på att bygga om på Stadion och göra vår klubblokal till något i klass med de brasilianska lyxanläggningarna. De stora luftiga utrymmena på Stadion måste ju locka en arkitekt att börja planera. På ett så skonsamt sätt som möjligt upplystes emellertid Affe om att det saknades kosing att förverkliga hans projekt och därmed blev det för adjungerade ledamoten att börja sysla med mera allvarliga fotbollsproblem.

Han klär i blårandigt, Affe Lundquist, men bakgrunden verkar lätt oroande med sitt IN och UT. Ett par ord som rätt ofta kännetecknar svenska fotbollsspelare.

Från början kommer Affe från Uppsala, där han har två bröder, varav den ene är en snäll och vänlig själ och lockar bandyspelare till Sirius, medan den andre är mer hårdbarkad och framåt och som en särskild merit gärna åberopar att han halvt lyckades dränka nedskrivaren av dessa rader vid ett bad utanför Barcelona i höstas. Affe, som vid sidan av linjalarbetet på sitt kontor försökt sig som sportjournalist — började direkt med VM-reportage, inga småmatcher för hans del — var under Uppsalatiden rätt begåvad som stafettspringare. Han kutade 800 meter i Dagbladsstafetten för Uppsala IF. Vintertid försökte han sig på skidor och var nära att komma i mål i ett 10-kilometerslopp, då han hörde hur det klirrade till i vänster öra. Han höll på att få både det och det högra i handen när han tog i dem. Bägge var djupfrysta. Motivering nog tyckte Affe för att bryta loppet. Han har också spelat fotboll i Uppsalakamraterna som målvakt och haft visst intresse för boxning. I hans familjs bekantskapskrets fanns under denna tid en herre vid namn Ruben Allinger, även känd som kapten för Djurgårdens ishockeylag på 1920-talet. Rubbe hade inte svårt att övertyga pappa konstnären Lundquists småpojkar om att den dag det blev aktuellt för dem att flytta från Uppsala till Stockholm, så fanns det bara en klubb att tänka på. Adressen till Djurgården var således given för Affe, när han beslöt utvandra till huvudstaden. Numera har Affe stigit i graderna och avancerat till ordinarie befattning i vår fotbollsstyrelse. Redan har han hunnit avslöja sig som en man utan rädsla att hugga i med grovjobb och besvärliga uppgifter. En fin förstärkning på vår inre front. En till synes barsk herre men en mycket trivsam slugger.

M. 220.

Insänt om Sigge Parling

Jag läste för någon tid sedan att Hälsingborgs IF ville ha sitt lag förstärkt på en utlandsturnering med Sigge Parling. Även om Sigge säkerligen tycker om att resa, hoppas jag dock att han skall tänka sig för två gånger, innan han accepterar denna skånska invit. Han kommer kanske inte ihåg, att det var dessa skåningar som skällde Djurgårdens fotbollsspelare för att vara "busar" vid en match i Hälsingborg förra året. Hur kan det komma sig att de skånska gentlemännen nu plötsligt vill ha en av dessa "busar" med i sitt lag?

En icke-skåning

Svar: Sigge Parling lämnade återbud av det skälet, att han hade sitt civila jobb att sköta.

Fråga till en ledare:

Fyller du dessa krav?

Älskvärt sätt hos ledaren är en värdefull tillgång. Man skall försöka övertyga kamraterna om det riktiga i vad man vill ha fram på ett vänligt och försynt sätt. Man bör inte vara för beskäftig, inte i tid och otid komma med råd och förmaningar. Istället bör man få medlemmarna att tro att de kommit på idéerna själva.

En ledare måste kunna sin sak, han måste ha tänkt över sitt problem. En ledare måste vara människokännare. Han måste känna sig själv och han måste känna andra bättre än de känner sig själva. Vidare måste en ledare kunna ta initiativ, han måste ha idealitet, energi och uthållighet samt kunna konsten att vänta, det sista det inte minst viktiga. Oftast slår inte en ny idé med detsamma och det gäller att inte ge tappat, utan att komma igen vid nästa lägliga tillfälle och så småningom vinna gehör.

Humor värdefull tillgång.

Sinne för humor är en värdefull tillgång för en ledare, den kortaste vägen mellan två ståndpunkter är humorn. Man skall aldrig moralisera eller predika. En ledare skall inte bara kunna prata, han måste också kunna konsten att lyssna på medlemmarna. Man måste intressera sig för individen och ta hand om var och en. Man får aldrig vara rädd för att stärka folks självkänsla. De allra flesta människor behöver nämligen uppmuntran. Endast 8—10 procent har för stor tro på sig själv, de andra har för liten.

Att leva som man lär.

En ledare bör försöka att själv förverkliga det han lär. Ledarskap är också självfostran. Föredömetts makt är stor.

Det finns olika typer av ledare om man ser på hur de kommer fram. De födda ledarna måste man vara på sin vakt emot, de blir lätt viktiga. De självtagna vill gärna gripa in överallt. Den tredje sorten är de nödgade, de som måste ta hand om ledarskapet därför att ingen annan tror sig om att klara det eller bryr sig om att försöka. Den typen av ledare är den vanligaste i våra föreningar och oftast den bästa. De gör sitt bästa och lyckas genom sin goda vilja. På dem beror våra föreningars framgångar.

(Ur ett referat i "Jord och Ungdom" av Justus Elgeskog)

Våra yngsta och förhoppningsfullaste i fotboll — segrarlaget i S:t Erikscupen, från vänster stående: lagledaren C. B. Gustafsson, Hans Meijer, Kjell Karlsson, Percy Astensjö, Leif Arnsbjer, Björn Öberg, främre raden: Morgon Örngrip, Ulf Johansson, Kenneth Björk, Kjell Larsson, Lars Schwartz.

Som de gamla sjunga kvittra de unga:

Seger i S:t Erikscupen

Äntligen lyckades vi med vad vi i många år försökt klara, seger i S:t Erikscupen för elvemannalag. Det är med rätta KG Gustafson och hans elva smågrabbar kan sträcka på sig och putsa upp klubbmärket lite extra. Aldrig tidigare har vi kommit ens till final i denna turnering. Semifinalplats har det blivit några gånger, men aldrig mera. Hur har detta då egentligen gått till? Vi frågar KG själv och han är inte svarslös:

"Personligen tror jag att vi vann denna turnering redan den 27 april då vi spelade med samtliga våra smålag ute i Bromma mot Brommapojkarna. Efter dom matcherna var vi ju alla överens om att splittra de tidigare två medelmåttiga lagen som Bengt Edblad och jag hade året tidigare och i stället kombinera ett som vi då tyckte mycket starkt lag. Det var naturligtvis inte roligt för Bengt att avstå från de bästa spelarna för att sedan själv liksom få starta från början, men resultatet ser vi ju nu. Det är väl så klubbedare måste handla för att nå de mål som satts upp. Sedan har jag haft förmånen att få jobba med grabbar som verkligen velat vinna och offra sig för sin förening och samarbetet med föräldrarna har på alla händer gått utmärkt. Jag tror faktiskt att dom haft lika stor glädje av våra framgångar som

vi själva. Träningsfliten har varit utmärkt hos grabbarna och det enda problem jag egentligen haft och som höll på att stoppa oss var att grabbarna faktiskt är för bra. Helt plötsligt togs nämligen några av grabbarna i anspråk av Stockholms skolstadslag och for till Helsingfors för matcher mot Helsingfors, Köpenhamn och Oslo. Det var i våras alldeles i slutskedet av serien. Jag var lite orolig ett tag, men med goda reserver ordnade det hela upp sig. Det har varit intressant att följa laget från match till match och se hur formkurvan växlat. Vi kom igång bra i våras, men i första matchen i slutspelet mot Enskede gick det ganska knackigt. Sedan började formen återvända i och med att hösträningen kom igång på allvar och i de sista matcherna har grabbarna spelat mycket bra. Finalmatchen kanske

ERK DU, MAJA DU — HUR SKA VI HA'T?

Kontraktet som aldrig blev skrivet kunde den här tavlan kanske kallats . . . Får vi presentera Nisse Nilsson från Värmland i det ögonblick han just fått på sig en blårandig tröja och kastar en titt på det kontrakt, som förevisas av Henry Nord, lagledare i fotboll. Annars var det inte något kontrakt och inte heller någon plankarta över hans ev. tilltänkta bostad. Papperet visar i stället hur Djurgårdens omklädningsrum i de nya utrymmena under ståplatsläktaren är planerade, och det ansågs motiverat att visa Nisse Nilsson hur han skulle gå för att inte irra bort sig i labyrinterna. Tydligt gick han bort sig ändå och hamnade i Karlstad.

undantagen, men då var dom förstas väldigt spända och nervösa. Nu lämnar hela laget S:t Eriks-åldern och blir riktiga pojklagspelare och så är det dags för en annan att starta från början igen med nästa kull. Jag skulle nog tro att Bengt nästa år kan försvara denna seger om han bygger upp ett elvamannalag med stomme från sitt fina sjuamannalag, men som sagt den dagen den sorgen" sa en överlycklig lagledare.

När vi frågade honom vem som enligt hans åsikt varit genomgående bäst i laget fick vi med ett skratt till svar:

"Titta på laguppställningen, det står elva namn där och alla har varit bäst."

Ja, så kan det gå om man lyckas skapa en riktig anda i ett gäng grabbar och dessutom lär dom lite fotboll emellanåt. Som bekant vinner inte fältherren slaget ensam, men laget vinner inte heller det sina framgångar utan den rätta ledningen.

Finalen skulle spelas på Stadion såsom förmatch till den allsvenska matchen mellan Djurgården och IFK Malmö.

På andra sidan ställde Nynäshamn upp efter seger mot AIK. Man förstår så väl att det blev en nervös början på matchen. Aldrig tidigare hade grabbarna spelat på Stadion och aldrig inför så många åskådare. Trots nerverna lyckades Djurgården skaffa sig ett konstant grepp om spelet, men målskjutandet tycktes bli dåligt. Det hjälpte inte hur fina bollar Lasse, Kjell och Ulf spelade fram till sina kedjekompisar — mer än ett mål blev det inte. Det hjälpte inte vilka dragningar Lillis än gjorde, Nynäs-målvakten eller någon annan stod alltid i vägen. I stället gjorde dom mål på Kenneth och ställningen i halvtid var 1—1. En objektiv bedömare sa att de våra bort ha en ledning på 3—0 vid halvtidsvilan, men som sagt . . . I andra halvlek hade Nynäsgrabbarna tappat respekten och spelet jämnade ut sig högst betydligt. Det dröjde inte länge förrän gästerna tagit ledningen. Ännu tio minuter före slutet var de blårandiga i underläge, men då äntligen lossnade det. Lillis gjorde några dragningar,

Tack för årets bästa match!

Ingen tvekan om saken. Det här var årets bästa seriematch. Tack alla fina kämpar i IFK Göteborg och Djurgården!

Efter en glimrande halvtimmesupptakt, där det visades upp en provkarta på ungefär allt som kan hända i en fotbollsmatch, fortsatte "finalen" att hålla storpubliken i järngrepp ända till sista sekunden. Snygga mål, bra tempo och hårda tag. Ja, så där skall en uppgörelse i den här ädla sporten se ut!

Lite flera matcher av den här sorten och vi behöver inte vara rädda för att publiken sviker. Man får hitta på ungefär vilka förklaringar som helst till den minskade åskådarfrekvensen — i grund och botten står den i direkt relation till klassen på underhållningen som bjuds.

Lika lite som en knackig film eller en teaterpjäs förmår dra folk, lika lite lockar dålig fotboll publik i det långa loppet. Man får inte undervärdera den betalande åskådarens känsla för kvalitativ sport.

De här sju målen och båda lagens gigantiska kamp sida vid sida var värd dubbla entrén. Och ändå är det inte billigt att se på allsvensk fotboll numera.

Ur nationell fotbollssynpunkt är det ytterligt meriterande att två svenska klubbtag är kapabla att åstadkomma en match av denna klass.

(AB:s Börje Lantz)

dribblade av ett par motståndare och passade mycket grant till snabbe Björn på högerkanten och ställningen var utjämnad. Brottarpappan spände stolt ut sitt breda bröst på läktaren. Ännu stoltare skulle familjen Öberg få anledning att bli den dagen. Uppmuntrade av framgången stormade nu de blårandiga till anfall på nytt och bara tre minuter senare upprepades samma sak. Lillis passade. Och Björn gjorde mål. Våra grabbar kunde överlyckliga lämna planen och gå in och mottaga gratulationerna från hövdingarnas sida. Åke Dunér och Sigge Bergh och några till ur societeten tillhörde den stora skaran av gratulanter.

Och här kommer laget som gjorde vad inga andra djurgårdare förmått:

Kenneth Björk — Kjell Larsson, Morgan Örngrip — Ulf Johansson, Kjell Karlsson, Lars Schwartz — Björn Öberg, Leif Arnsbjer, Percy Astensjö, Hans Meyer, Jan Nyström.

Några minnesglimtar från DIF:s fotboll

Fritt ur hjärtat nedkastar på begäran och enligt löfte en f. d. aktiv djurgårdskämpe — "en gång djurgårdare, alltid djurgårdare" — några minnen om fotboll från anno dazumal — med början 1906 och en del år framåt — under vilken tid, tyvärr, bollen ej alltid visat sig "rund".

Varför år 1906 nämnts beror på att den nyblivne gymnasisten just då vid höstterminens början genom klasskamrater "Pipas" förmedling intogs i den redan då stora djurgårdsfamiljen — betalade årsavgift — och omedelbart fick börja sin fotbollbana i föreningens B-lag.

Aren gingo men redan 1908 var tiden inne att pröva på hur fotboll spelas i A-laget och året därpå upplevde han den första mästerskapsfinalen som högerhalv på Valhalla i Göteborg. Motståndare var Örgryte IS, landets då erkänt bästa allroundlag med särskilda fotbollsententioner från engelsk proffsfotboll.

En 18-åring har lätt att på ögats näthinna fästa vissa episoder som särskilt länge sitter kvar, och en händelse i form av en första SM-final jävar inte detta påstående. Alltså några glimtar!

Trubbel med dobbar

En för lagets bästa förstående styrelse, särskilt vid en så viktig match, SM-final, hade meddelat att alla som för sitt arbete kunde komma ifrån tidigare på lördag skulle få åka i II klass dagtåg — de' va' väldigt fint på den tiden — för att i Göteborg få åtnjuta en god sömn före matchen och dessutom kunna acklimatisera sig med Göteborgsluften samt i övrigt hinna vidtaga erforderliga åtgärder för att vara i bästa form. Och alla vi spelare va' ju klara med den saken men ett kruz var dobbningen. I Stockholm fanns ju inga gräsplaner, endast sandplaner, varför man här alltid spelade med tvärribbor under skorna, två under fotbladet och ett under hälen. Valhallas fotbollsplan däremot bestod av en fin gräsmatta enligt engelskt mönster och i Göteborg dobbades naturligtvis skorna som de engelska proffsspelarna gjorde med fyra dobbar under fotbladet och två under hälen.

Och så började matchen — som alltid i Göteborg på sön- och helgdagar — kl. 1 em. Vi slet hårt hela matchen men osäkerheten på den för oss ovana gräs-

planen gjorde sig ofta gällande med oberäknad studs av bollen och halka under fötterna, men det var ingenting mot det som väntade oss. Visserligen gick halvtid in med 1—0-ledning — jag vill minnas på frispark — men när efter pausen ett stritt regn började falla fick vi den verkliga lektionen av motståndaren i hur fotboll skall spelas på gräs i blötväder. Här hjälpte det inte att jobba, slita och markera i försvaret eller för forwards att försöka få igång anfall och kombinationer, kort sagt vi behärskade icke bolltekniken i det snabba och slippriga väglaget utan gjordes bort med slutresultatet 8—2, en nyttig läxa, som vi emellertid hade lärt till finalmatchen i SM mot samma lag 1912.

När AIK fölldes

För att läsaren ej ska' få en alldeles skev bild av vårt A-lag från 1909 kan det vara på sin plats att ur DIF:s medlemsblad ge några stickprov från mästerskapets andra omgång och semifinal. Där läser man:

"I andra omgången av mästerskapet blevo de bägge Stockholmslagen DIF och AIK
Forts. å sid. 62

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

FRIDHEMSGATAN 41
STOCKHOLM

TEL. 51 52 50

Samling kring fritidsgrupperna!

Djurgårdens Supporterklubb drabbades av tung sorg i höstas, då dess allt i allo *Folke Engström* lämnade detta jordiska. Hans unga hjärta orkade inte längre. Detta hjärta, som klappat så intensivt för Djurgården och som gjort att Folke tagit på sig det ena jobbet efter det andra för sina kära djurgårdare, hade haft en brydsam period, som man dock trodde han skulle klara, då slutet kom mycket snabbt efter en arbetsdag, som Folke ägnat sin förening. Han kallades ofta "världens mesta djurgårdare" och det var också han som präglade supporterklubbens motto "Utan offer, ingen seger". Han levde därefter. Han var alltid beredd ge ett handtag hur jäktad han än kunde vara. Han slet ut sig i förtid, men man tror också gärna, att han hade glädje av sitt slit och sin kärlek till Djurgården. Elden, som man alltid såg brinna i hans ögon, när det handlade om Djurgården, talade om en lycklig människa. Frid över en trogen djurgårdares minne. *K. L.*

Vårt arbete med fritidsgrupperna har ökat år efter år, men än så länge står vi bara i början. Här återstår mycket att göra, men det är ju ett så tacksamt arbete, att jag tycker att alla sektioner nu ska kunna köra i gång för fullt. Resultatet av 1958 års arbete kan jag beteckna som tämligen gott, men det är tyvärr inte tillräckligt. Vi har omkring 600 ungdomar i åldern 12—24 år, som alla kan vara med. Med hänsyn till att vi kan idrotta 12 månader om året, för det kan vi ju, så borde resultatet kunna bli mycket bättre, men det kräver att sektionsordförandena är med och håller sin vakande hand över det hela och manar på de sina.

Eftersom fritidsverksamheten har sin inte oväsentliga betydelse i och med de slantar, som tillföres föreningen, borde det i dessa hårt ansträngda ekonomiska tider ligga i allas vårt intresse att dra sitt strå till stacken. På sina håll kan nog fritidsgrupperna organiseras bättre.

Jag vet att många tycker att det är jobbigt och besvärligt med alla dessa blanketter. Själv är jag inte heller någon stor vän av papper och sånt, men i det här fallet rör det sig inte om större besvärligheter än att vem som helst, som har en smula ordningssinne, kan klara upp detaljerna. Jag är beredd ge alla de råd och anvisningar som jag kan, så kom gärna till mig med edra funderingar och problem, så ska vi nog klara det mesta. Kom ihåg att så snart en fritidsgrupp är klar så redovisa den omgående och anmäl sedan en ny grupp för att så fortsätta året runt.

Det här arbetet lönar sig i dubbel bemärkelse, och i en tid, då det stramar emot med kontanterna, finns det därför all anledning att lägga ned arbete på fritidsgrupperna. Det är också från dem som vi ska rekrytera våra kommande stjärnor, de som ska föra Djurgården vidare mot toppen på alla fronter.

Hilding Lövdahl.

Stadionbesökare!

KÄNNER NI ER KALLA OCH RUGGIGA
och behöver något värmande
och uppiggande?

★

TITTA UPP TILL OSS I RESTAURANGEN,
där vi serverar
kaffe, thé, konditorivaror, smörgåsar och
Wårby läskedrycker

★

Dessutom anbefaller jag mina ambulerande
försäljare i Er vänliga åtanke

Allan Nettelbladt

STADIONRESTAURANGEN

Fackmannen — Hantverkaren

VÄND ER TILL

JUVELERARE
Gunnar Fahlström AB
SVEAVÄGEN 33
STOCKHOLM C
Tel. 20 93 39 — 21 64 22

PS! 1-0 mot AIK

1958 var ett motigt år i fotboll. Inte en enda seger över AIK. Och det är ju just dom segrarna, som vi hetast åtrår.

Vår privatdetektiv, Karlsson med hjärnan, kan nu emellertid glädja läsekretsen med en upptäckt:

Djurgården slog AIK med 1-0!

För att få fram denna seger måste Karlsson med hjärnan skärpa sig så pass, att han vågade höra sig för hos damsektionen. Han fick resultat av sitt mod att ta upp en diskussion med damerna. Det visade sig nämligen, att det var Djurgårdens damsektion, som gett AIK på skallen i fotboll.

Händelsen tilldrog sig i Vasaparken i samband med Barnens dag. Djurgården, AIK och Hammarby hade betts medverka i en utslagningsturnering. AIK hade som alltid tur och fick stå över i första omgången. Djurgården rök alltså ihop med Hammarby och här blev det blårandig seger med 2-0. Våra bägge mål klämdes in av centern Iréne Björn. Hon är syster till Lasse och är alltså inte rädd av sig.

Så var det dags att matcha mot AIK. Det blev en enkel affär. Och när affären var avslutad hade Djurgården vunnit med 1-0 med målet gjort av Viviann Ohlén. Därmed hade Djurgården blivit stockholmska dammästare i fotboll. Alltså inte damm-mästare.

Även om våra flickor är duktiga med dammtrasan hemma i stugvrån är de ännu säkrare när det gäller att dela ut damning åt den lede fienden.

Vårt lag spelade med följande: Gerd Andersson, Maja-Britta Svensson, Kirsten Kristoffersen Gunvor Orest, Stina Johansson, Viviann Ohlén, Iréne Björn, Ingrid Gruvman.

— Och tänka sig, flickorna fick 5 kronor pr skaft i matchpengar, berättade vår detektiv, alias

Karlsson med hjärnan.

Otack är . . .

— Vet direktörn, att jag — sade den gamle kamrern — nu varit i firmans tjänst i 38 år och bara gjort ett enda misstag.

— Det är bra, kamrern, sade direktören, men från och med nu hoppas jag kamrern försöker vara noggrannare.

Ur djurvärlden

De två flugorna hade haft en arbetsam dag vid cirkusen och det var dags att gå hem.

Sade den ena: Ska vi gå eller ta en hund?

Vår barnträdgård

Den här buketten Djurgårdsflickor tillhör avdelningen "lovande plantor" i vår kvinnliga handbollsträdgård. Aina Ekvall är med och håller i trädarna och vill gärna att flickorna skall få synas i vår tidning. Och det vill vi också, varför bilden strax fick denna chans att avslöja arbetet bland våra yngsta. Flickorna heter från vänster uppifrån: Kerstin Pihl, Anita Carlsson, Anita Matz, Gunilla Svedberg, Inger Svensson, Sonja Wilson van Deurs, Birgitta Arnell, Carina Dürebrandt, Maud Svensson och Agneta Almqvist.

Säsongen som gick kommer vi att minnas som en spöksäsong av modell 5-3. Det var nämligen de siffror i baklängesväg som vi måste notera i de två finaler, som vi var uppe i. Och likadant var det i finalen 1957. Det måste väl handla om spökhistorier, säger Aina Ekvall i damsektionen.

I A-gruppen slog vi Skarpnäck med 6-3 och genom att göra 3-0 mot Stockholmskamraterna nådde vi finalen mot Bolton. Men där blev det stopp med 3-5. Vårt lag hade detta utseende: Agneta Almqvist, Gunilla Crabo, Kerstin Pihl, Birgitta Arnell, Monica Lindh, Monica Andersson, Margot Lilja, Lisa Mellberg, Yvonne Andersson, Gunilla Öhman.

I den något yngre B-gruppen klarade vi först Enskede med 7-3 och hade sedan jämnare jobb mot Hele, som dock fick ge med sig med 2-1. Så var det dags för final även i denna grupp. Det blev en seg dragkamp, som avgjordes

först efter två förlängningar, och då hade vi nått de förhatliga 3-5-siffrorna. I vårt lag spelade: Gunilla Svedberg, Inger Svensson, Inger Eriksson, Elsie Johansson, Carina Dürebrandt, Anita Carlsson, Maud Svensson, Eva Lindqvist, Lille Pihl, Gun-Britt Kronström.

Som sagt, vi fick i baken i två finaler, men det är bara att återkomma genom att plocka upp de bästa ur det yngsta laget och sedan hitta nya ungdomar till detta. Vi får ändå vara nöjda med att ha spelat oss upp i båda finalerna för det har inte ens Hele lyckats med som ju annars är känd för att vara stans bästa handbollsklubb med massor av ungdomslag. Vi fick ett par pokaler som pris för våra 2:a placeringar. Tillåt en blyg fråga: finns det plats för dem i vår fina prismonter, frågar Aina Ekvall till sist.

Visst finns det plats!

PHILIPSONS
AUTOMOBIL-AKTIEBOLAG

Gör som Tumba, gå även Ni
in för Mercedes-Benz, bilen
som är i en klass för sig!

AUTOMOBILPALATSET, S:t Eriksgatan 115, Stockholm, telefon 34 00 00. Utställningar: Strandvägen 7 A, telefon 67 04 40, Birger Jarlsgatan 41, telefon 23 07 95.

PHILIPSONS SÖDER BIL AB, Södertäljevägen, Västberga, tel. 45 29 60. Utställn.: Götgatan 91, tel. 44 09 80.

PHILIPSONS I SUNDBYBERG BIL AB, Skogsbacken 4, tel. 28 92 70. *Filialer och återförsäljare landet runt.*

Det här är ett klipp ur *Expressens sportspalter*, där Stig Bodin har försökt få ett grepp på fenomenet Tumba. Ja, hur vår Johan verkligen hinner med kan även vi i den inre kretsen fråga oss. Kommer Tumba att spränga sig själv? Han har ju ännu flera järn i elden än dem som Stig Bodin plockat fram. Framför allt är Tumba dock en otrolig glädjespridare. Han tycks aldrig ha några bekymmer. Även om det kring nyårsskiftet blev litet oroligt i och med att en viss Torsten Adenby dök fram på arenan. Det blev i den vevan diskussion om Tumba skulle göra ett äppeldricka och etablera sig som konkurrent till de stora fabrikerna i branschen. Tumba hade registrerat in sig själv som varumärke för tre år sedan. Hur hinner han med?

HUR HINNER KARL'N?

. . . han åker vattenskidor — han skriver böcker — han är radiostjärna — han gör teknikmärken — han säljer klubbor — han säljer hockeyspelet — han tränar hovet och han tränar sig själv

27-åriga gymnastikdirektören Sven Olof Gunnar Johansson — Tumba — gjorde det avgörande målet på Johanneshov. En soloraid två minuter före full tid, kvällens snitsigaste sak.

När pucken dansat in bakom den 21-åriga sprattelgubben Dick Todd och Tumba på det där amerikanska viset signalerade mål, tänkte några av oss:

— Tumba igen — hur hinner karl'n med allting?

Efter matchen tog Tumba bilen hem och satte sig att fundera på sitt föredrag på fredag, läsa recensionerna på sin nya bok eller möjligen grunna över hur han på ett fiffigt sätt skall avrunda Timmen Tumba, som bandas på torsdag kväll.

Tumba har faktiskt en hel del utöver sina mål i Tre Kronor att göra. Extrajobb varenda dag. Tumba:

— I dag körde jag med lill-prinsen på hovet. Birgitta var här. Prinsen är bra. Ruskigt bra.

★ Spelar ALLT

Han är alltjämt "den ende" i Tre Kronor. Den ende, som kan röra om i ett försvar, skapa förvirring och i var-enda stund vara livsfarlig.

— Ishockey är kul, säger Tumba och det är ingen som tvivlar på att Tumba verkligen tycker det.

★ Timmen i TV

Nu är Sven Johansson från Viggbyholm sån, att han finner hela tillvaron kul. Den enda egentliga anmärkningen han skulle vilja rikta är väl strängt taget den, att tiden är så knappt tilltagen.

Och det är kanske trots allt inte så svårt att förstå — när man ska tänka på skolan, tänka på ishockeyskolan som ska i TV, tänka på föredraget man ska hålla i Nordingrå, Ullånger och Kolbäck, tänka på ishockeylektionen med Hans Kungliga Höghet, Carl-Gustav, tänka på försäljningen av Tumbas klubbor, Tum-

bas spel, Tumbas böcker, tänka på bandningen av Timmen Tumba.

Tänka sig!

Tumba är en överraskningarnas man — inte bara i sina blixtramstötter på plan. Han gör en "djup" utredning i sitt samspel med Eje Lindström och Bröms varför *den* passningen inte nådde fram men *den* och säger plötsligt:

— Hur låter Timmen . . ?

— Tja, den verkar gå hem.

— Konstigt — en del tycker att det bara är sk—t. Men *ungdomen* tycker den är bra. Och jag gillar den.

Nu ska programmet köras i TV, vilket bara betyder, att fotbolls- och ishockeystjärnan blir TV-stjärna också.

★ Tumba i punkter

Låt oss ta fenomenet Tumba i punkter. Och titta på vad en 27-årig svensk idrottsgrabb kan åstadkomma, när han inte spelar ishockey och fotboll i klubb-lag och landslag och turnélag och . . .

● **HAN HÄLLER FÖREDRAG.** I somras tre-fyra gånger i veckan från Haparanda till Ystad och från finalmatchen i Moskva till förlovningen med prinsessan Birgitta — har ni hört den? Tumba berättar om den i sin bok. Ryktet gick om en sensationell förlovnings Sven Olof Gunnar Johansson, Viggbyholm, och Birgitta Bernadotte, Slottet, Stockholm.

Birgitta satt i sin Cadillac utanför Kungliga Gymnastiska Centralinstitutet, när "fästmannen" Tumba kom knallande förbi. Tumba:

— Hej, var har'u ringen?

— Vilken ring?

— Förlovningsringen?

— Jaså den — den glömde jag på slottet.

● **HAN AKER VATTENSKIDOR.** Ja, inte nu förstås — men i somras! Han ledde "Vattenskidskolan Lajbans" i Salt-sjöbaden och han kommer igen nästa sommar med cirka tio skolor över hela landet. Ska turnera som rektor och inspektör och se till att "det flyter". Folk är tokiga i vattenskidor, påstår Tumba.

● **HAN SKRIVER BÖCKER.** Han har gett ut en bok om sitt liv fram till 27 — berättar om sin stora passion att **RING-MÄRKA FÅGLAR** (se där) och ger träningsråd och ishockeyregler i ett nötskal.

● **HAN ÄR KONFERENCIER.** Säger fel emellanåt men klarar det mesta och är inte nervös för fem öre eller Tre Kronor, vilket ni vill. Tjänar bra.

● **HAN GÖR TEKNIKMÄRKEN.** I år kommer tekniska kommittén i Svenska ishockeyförbundet med ett märke — Tumbas Teknikmärke. Tumba har testat ett par hundra grabbar i landet och "gjort" proven.

● **HAN SÄLJER KLUBBOR** som är "världsbra" (säger försäljaren) och håller i längden.

● **HAN SÄLJER ISHOCKEYSPELET**, som heter Tumbas ishockeyspel, en historia på tre-fyra kilo, som Tumba under sin vistelse i Amerika häromåret telegraferade hem efter. Spelet sändes genom storebrors försorg flygvägen och omgående. Det var bråttom. Tumba skulle förevisas i TV och tyckte att detta var ett utsökt tillfälle att göra reklam för "världens bästa spel" (säger försäljaren) i Amerika, där man tittar så mycket i TV.

● **HAN TRÄNAR HOVET** sen Birgitta, Tumbas skolkamrat från GCI, "anställt" Djurgårdscintern som ishockeylärare åt kronprins Carl-Gustav. Två timmar i veckan.

● **HAN TRÄNAR SJÄLV** och gör det samvetsgrant tre gånger i veckan. Ingen tränar så flitigt som Tumba, säger tränaren Arne Strömberg — jag förstår inte hur han har tid . . .

● **HAN ÄR KRÖNIKÖR** i en veckotidning — täcker därmed det mesta. TV, radio, veckotidningar — och förser dagstidningar med stora rubriker.

● **HAN ÄR EXPERTVITTNE** när tiden det medger. I somras gjorde han succé som försvarare av det äldste av alla spel i Nedansiljans häradsrätt i Leksand — i det riksbekanta ishockeymålet.

TUMBA — en pryd liten böna...

Tumba som fotbollsspelare och som hockey-dito, det är två helt olika varelser. På isen rör han sig i den härligaste skarpskurerna dynamiska stil — finns det någon som fjädrar sina skär vackrare än han? Med fotbolls-galoscher på fötterna tycks han till en början alldeles bortkommen. Tårna pekar inåt som på en pryd liten böna från landsorten (om det nu finns någon sådan?). Han snubblar och har sig, snurrar likt en katt som biter sig själv i svansen.

Två olika varelser, men ett har de gemensamt: temperamentet, det glada leklynnat. Och så hugger det till i Tumba som ett stövarryck, när han får vitt-ring på målet. Då kvittar det om han har en hockeyklubb i nävarna eller bara en boll på foten.

Den gossen har Djurgården haft gömd i garderoben långa tider. Som om Tumba vore lämpad att förvara i en malpåse över sommaren. Det är han mindre än någon annan.

Tumba ökar Djurgårdens attraktivitet med minst 50 procent. Han betyder good-will i mängd. För hans skull överser man gärna med en eller annan onö-

dig bryskhet på annat håll i laget. Tumba besitter en charm, som Djurgårdens effektivitets-trälarna ska skatta sig lyckliga över. Sen må han blanda goda och dåliga speldagar efter behag.

☆

Arne Arvidsson är vår stilfullaste målvakt. Han ser norsk ut på ett angenämt sätt. Och han klär i islandströja. Det är ingen akrobat. Han tycks tvärtom en smula bunden i sina åthävor som om han led av sendrag. Men hans ögon hör till den mycket vaksamma sorten, den ironiskt vaksamma skulle man vilja tillägga. Han svarar elektriskt på signaler utifrån planen. Arvidssons reflexraddningar får sin särskilda, radarsäkra prägel av det.

Arvidsson är också målvakt av gentleman-typ. Han håller skjortan vit och välstruken i det sämsta väder. Man ser honom aldrig nersmord, aldrig till det yttre märkt av en smetig boll och en dyig plan.

En målvakt med glacéhandskar och paraply, symboliskt sett.

☆

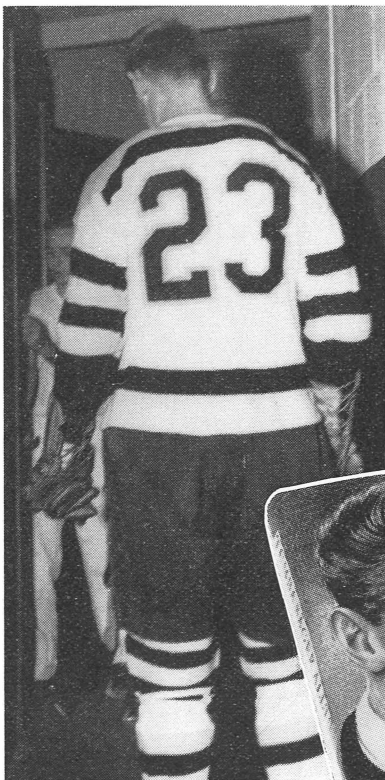
Lasse Broström har på förvånande kort tid blivit en planens auktoritet. Han utför det enkla på ett enkelt sätt. Han bryter fram ur en maskering och rensar upp med oemotståndlig kraft. I luftspelet stångar han bollen med starkt nackpåskjut. Motståndarnas center uppfattar honom nog ofta som en mycket rörlig vägg.

Vad man ännu saknar hos Broström är den breda överblicken. Han anar inte alltid var returerna kan få den bästa genomslagsverkan.

☆

Jompa Eriksson har aldrig varit och är inte heller nu en stor center. Han kommer lite amatörmässigt tafatt till bollen — vilket ju inte alls betyder att han skulle sakna teknik i modern mening, men han förbrukar en avsevärd energi på att ersätta sin bristande smidighet. Han är ett förvuxet barn, som aldrig riktigt lämnat det pojkkaktigt ivriga flängandet. Och i allt detta sprider han trivsel, en sådan där trivsel man kände i barndomen, då man inte ville sluta kicka boll, fast man hållit på halva dagen och det redan mörknade över grässlänten.

(Skriver IB:s skönt ordbehandlande och levnadsvise Edvard).

Köp böckerna i bokhandeln, av BRB-ombud, tidningsförsäljare eller genom kupongen.

Hur man än vrider och vänder

är Tumba Johansson en verklig friskus, en man som vill allt och därför kan det mesta. Hans namn är aktuellt i de mest skiftande sammanhang — radio, ishockey, gymnastik, vattenskidåkning och nu har han kommit ut med sin första bok,

TUMBA säger allt!

Köp den, läs den och skratta och ha roligt på samma gång som Ni lär Er massor av det ädla och tuffa spelet ishockey. En trevlig och lättläst bok

med mängder av klämmiga illustrationer ... allt om ishockey mellan två pärmar. Pris inb. 8: 50

Läs också:

Professor i fotboll

av Gunnar Gren, svenska landslagets stötspelare under många, många år. Här har han samlat sina minnen i en rikt illustrerad bok. En härlig och rolig bok för alla läderkulans vänner.

Pris inb. 8: 25

Bonniers
FOLKBIBLIOTEK

Från bokhandel eller BONNIERS
FOLKBIBLIOTEK, Stockholm 3, beställes ex. "Tumba
säger allt", ex. "Professor i fotboll" mot postförskott
+ porto.
Namn:
Adress:
Postadress:

Skall man tycka synd om dom...

Här sägs några sanningens ord av Kalle Liliequist

Ibland ställer man sig nog lite undrande till hur det tänks och funderas hos vissa stjärnor. Tror de att idrott är allt här i världen, att det inte kommer något annat den dag, då de inte längre är med i främsta linjen? Ibland verkar det som om man bestämt sig för att ta ut så mycket i favörer som möjligt medan det ännu finns favörer att få. Kan man ut litet mer än den normala favören, så tydligen desto bättre. Det är ju en sorglig inställning, men man får i alla fall vara glad över att denna inställning kännetecknar blott ett litet fåtal. De flesta känner större ansvar gentemot sin klubb och har klart för sig, att denna inte skall jämföras med en civil arbetsgivare, som det bara gäller att mjölka på så mycket pengar som möjligt. Ja, det kan väl ifrågasättas om någon s.k. idrottsstjärna ens gör ett försök att hos sin normala arbetsgivare tillskansa sig några favörer vid sidan av lönen. Men idrottsklubben vill han gärna mjölka på en extra slant. Om det går .

Tacksamheten mot den klubb, som skänkt honom alla möjligheter att komma ut i världen, att få segerpremier, uppskattning och berömmelse — ja, den tacksamheten får en klubbledare sällan erfara. Den kaxiga, pockande tonen är en mera normal företeelse. Att klubben kanske hjälpt honom till en hygglig bostad, till ett välavlönat jobb och kanske även ordnat så att han fått tillfälle att studera till betydligt nedsatta kostnader anses bara som självklara saker. Stjärnan vet sitt värde. Är det så att han inte sköter sig på jobbet utan tvingas sluta — idrotten kan för all del i viss mån ha bidragit till att han inte varit till sina arbetsgivares belåtenhet — då

är det bara att be klubben ordna något nytt jobb. Och naturligtvis försöker klubben hjälpa honom, skulle fattas bara. Men det är inställningen att det är klubbens förbaskade skyldighet att ordna något som man måste reagera mot.

Visst ställer man stora anspråk på dagens stjärnor, men med alla de förmåner, som de normalt har rätt att åtnjuta, kan man också ha rätt att kräva ett och annat av dem. Tyvärr är det ju så att det lilla fåtalet i alla sammanhang kommer att dominera, att mest synas och höras. Naturligtvis går det inte att komma ifrån att det i en del fall kan vara en ledares fel att en och annan stjärna glömt bort att ha bågge fötterna på jorden, men samtidigt måste det erkännas, att komplicerade fall kan få även den mest hårdhamrade ledare att ge upp...

Det kan bli en chock...

Emellertid är det inte utan att man ibland tycker en smula synd om den här stjärntypen, som aldrig anser sitt värde nog högt uppskattat. Man tycker synd om honom med tanke på framtiden. Har han så litet förstått att värdesätta den aktiva idrottstiden — utom ur penningssynpunkt förstås — måste det ju komma som en chock att inte någon frågar efter hur han har det den dag han inte längre behövs i främsta ledet. Kan han då skola om sig och börja på ny kula efter allt som han skämts bort med. Nu får han inte längre komma till några dukade bord, nu har kanske inte ens idrottens svans något intresse av honom...

Samhörigheten

Men är han för övrigt värd ett annat öde? Har man inte rätt att fordra ett och annat av hans förståndsgåvor, har man inte rätt att kräva att allt som offrats på honom skall någon

gång ha gett honom en tankeställare? Man kan inte få allt till skänks hur länge som helst. En dag måste det komma ett tack och en förståelse för klubbens besvärligheter att hålla det hela flytande. Han bör veta, att rader av hans idrottskamrater i andra fattiga sektioner kanske offerar lika mycket, om inte rentav mera i träning och försaker, utan att ens vilja ifrågasätta att få 2 kronor i spårvagnspengar. Att i tid ha valt en "rik" idrott är nog gott och väl, men samhörigheten i en stor idrottsförening är väl också något att tänka på. Varför ska bara den ene ha och den andra aldrig ha någonting? Var är samhörigheten?

De flesta håller måttet

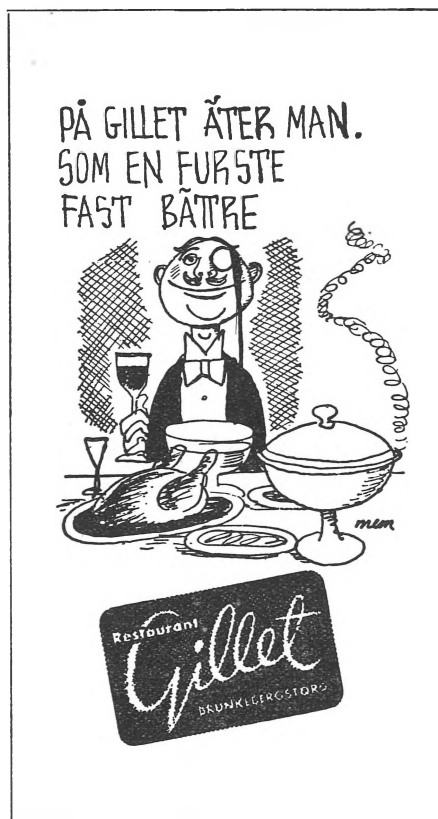
Som sagt — detta gäller dessbättre bara ett litet klientel. De allra flesta av våra publikdragande stjärnor, framför allt de i fotboll och ishockey, håller måttet, men det är just för undantagen som dessa funderingar kommit till. Varför all denna kaxighet? Varför så stödig och mjölig? Se dig om, känn dina kamrater, är dom lika stora och uttalar dom sig lika ringaktande som du gör om de små fattiga sektionerna. Är du den där som agiterar om att "det är vi som spelar in kosingen" och därför har bättre rätt till alla förmåner? Är det du som alltid gnäller på ledarna, är det du som rynkar på näsan när du bjuds på middag efter matchen och inte får gåslever och andra delikatesser (har du det hemma i vardagslag?), är det du som tycker att ett "vanligt" pris inte är värt någonting och att det i stället kunde delats ut en 1.000-lapp extra, är det du som klagar på att inte all drömmesor går till Fjärran Östern eller Medelhavet, är det du som hotar med att därför lämna klubben?

I så fall...

Gå då in i din kammare och sätt dej och fundera en kväll och bestäm dej sedan för att bli en bättre människa, som en av alla de djurgårdare, som vi alla tycker så mycket om och som är så goda föredömen för oss alla. Det finns så många sådana djurgårdare, och det är just dessa man så gärna vill göra allt för, att hjälpa fram och ge ett handtag i medvetande om att de förstår att uppskatta det.

Tumba utan fotbollsapplåder?

Det är också rätt märkligt att höra a ishockey. I fotboll ackompanjeras varje mål, varje rejält skott, varje klackspark. Men i ishockey är publiken med på varje passning, varje dribbling, varje skott, dvs. den stortjuter varje gång. Den lever låt oss säga tio gånger intensivare runt en ishockeyrink än på en fotbollsäktare. På 5 sekunder får Tumba mera applåder än under en hel allsvensk fotbollssäsong. (Oleg i SvD)

Är en spelare värd 10.000 kr.?

Ingen kan komma ifrån att svensk fotboll 1958 hade ett glansår internationellt sett. VM-silvret för landslaget är en fjäder i hatten att visa upp för förbundet och dess förtroendemän.

Men tittar man djupare än på den granna ytan, blank som en ofläckad vapensköld, så hittar man en hel del saker som tyder på att Sverige inte följer med sin tid.

Vi har omläggningen av serien till vår—höst samtidigt som 5 av de 9 länder som haft den under alla år lagt om till vårt gamla system. Samtidigt konstateras att klubbarna — svensk fotbolls kärna — fått begränsade ekono-

miska möjligheter, kanske som en följd mest av VM, men säkert också på grund av serieomläggningen.

Det kommer alltid bli så att storklubbarna i sin kamp för tillvaron måste se om sina hus. Det måste bli så att de därvid kommer in på varandras jaktmarker och trampar varandra på tårna — alla överenskommelser till trots.

Att en spelare byter klubb är väl i och för sig inte så märkligt. Ingen blir heller upprörd om en grabb från en mindre klubb går till en större. Däremot blir det ett väldigt ståhej om en allsvensk går till en annan allsvensk eller "byter ned sig" till en lägre serie . . .

Fotbollskassörens önskedröm

Det är stora pengar, som vandrar ut och in i fotbollskassör Arne Malmgrens portmonnä. Dessvärre är utvandringen så mäktig, att Arne inte alltid är den lycklige och välbalanserade människa han borde ha rättighet att vara. En kassör skall hålla hårt om penningpungen, men trots att Arne tar i allt vad han orkar för att dämna upp penningfloden är han inte mer än människa. Med resultat att Arne ibland tycker att det är dystert, att han inte får pengar att lägga undan så att Djurgården kan köpa sig något i husväg. Tänk bara att få bygga ett eget Djurgårdshus med massor av lägenheter att plocka in våra bostadsjagande spelare av olika slag i. Rena önskedrömmen.

— Så långt drömmer jag dock inte, försäkrar Arne. Jag är fullt nöjd om jag får uppleva den dag, då spelarkontrakten är en verklighet. Det är min önskedröm. Då skulle det på en gång bli rejälare, det skulle bli ordning och klarhet. Och kanske spelarna också höll sig lugnare och inte hoppade hit och dit. På den punkten har vi än så länge det tämligen lugnt i Djurgården, men man vet ju hur det är på andra håll.

— Och hur mycket skulle hr kassören ville betala ett kontrakt med?

— Innan jag svarar på den frågan vill jag ha sagt, att segerpremierna bör vara kvar. De kan ha sin betydelse när det gäller att stimulera spelarna att lägga på ett kol extra. Däremot är det ju på tok att det ska finnas segerpremier även vid förlustmatch. Vi har motionerat att få bort den oformligheten men inte lyckats. En extra slant för seger och en mindre slant för oavgjort är ju inget att säga om, men absolut inte ett korvöre vid en förlust!

Räkna med att ett lag vinner t.ex. 20 matcher av 22 i allsvenskan. Det är väl ungefär maximum. Det skulle betyda 2.000 kronor i segerpremier. Knapast någon klubb har väl råd att utöver en sådan summa betala mycket mer än 1.000 kronor, kanske 1.500 kronor, för

ett kontrakt. Det skulle i alla fall kunna bli 3.500 kronor pr spelare. För hela stallet spelare blir det inga små summor. En kontraktsanställning anser jag inte kan innebära någon väsentligare höjning av de redan nu goda förmånerna. Låt mej säga, att vi årsanställer spelarna för 100 kronor i månaden. Låter det litet? Ja, då kan jag gå med på så där cirka 1.500 kr. pr spelår. Dessutom finns alltså segerpremierna kvar. Det blir stora pengar sammanlagt, så stora pengar, att fråga är om vi kan plocka fram dem från vår hittills trogna publik.

— Den har minskat?

— Ja, det ska alla veta. För att minskningen inte ska bli ännu mer påkostande vill jag att den allsvenska tågordningen skall återställas till vad den varit. Vi måste ha höst-vår i stället för den nya idén med vår-höst. Den stora publiken vill inte frysa eller bli regnblöt. Men det är så självklara saker att jag inte tycker det behövs någon diskussion. Det gamla systemet var fint och inarbetat.

— Mera synpunkter?

— Ja, det har jag, men det här får räcka som tankeställare, sade Arne och såg ovanligt bestämd ut.

Kloker.

Det tråkigaste med dessa värvningar är att de oftast sker i smyg bakom ryggen på moderklubben. Värvarna utnyttjar ett tillfälligt orolelement att få spelaren in på ett stickspår. De flesta "snygga" värvningar (eller försök till sådana) spricker därför att moderklubben genast han fått besked från den andra "illasinnade" föreningen sätter till alla knutar för att få behålla sin spelare.

Däriigenom kommer man ofelbart in i en för båda parterna ohållbar situation, som lockar till köpsläende. Arbetsron försvinner, ledarna får pyssla med problem som inte borde uppta deras tid. De blir bittra, glädjen försvinner.

Min bestämda tro är att det enda sättet att få fram fullt otadliga spelarbyten är att införa spelarkontrakt med fastslagna bestämmelser om omgångsfasonerna klubbarna emellan.

Kanske skulle det innebära större våld än nöden kräver att införa kontrakt för varje svensk spelare. Det kanske kunde räcka med mannarna i de två högsta divisionerna. Övriga kunde tilldelas någon sorts licens.

Våra elitmän har ju nu förmåner som överstiger proffsens i en lång rad länder, därför tycker man att de borde knytas fastare till sina klubbar än som nu sker.

För att ytterligare legalisera övergångarna och för att de spelarförlorande klubbarna skall få igen något för sina "utlägg" genom åren bör det fastställas vissa transfersummor, som den värvande klubben är skyldig att betala.

Jag kan inte finna att detta blir någon "vit slavhandel" eller är något nedsettande. Som argument mot detta har alltid framförts åsikten att storklubbarna i Stockholm, Göteborg och Malmö då skulle ta allt, men just nu är jag långt ifrån säker på att de kan konkurrera ekonomiskt med landsortslagen.

Vad tycks om ungefär följande uppdelning:

Spelare som deltagit i A-landskamp 10.000 kr.

Spelare som deltagit i B-landskamp 5.000 kr.

U-landslagsman och div. I-spelare 4.000 kr.

Div. II-spelare 2.500 kr.

Div. III-spelare 1.000 kr.

Div. IV-spelare 1.000 kr.

Säkert skulle en div. IV-klubb med större glädje släppa sin stjärna om den visste att den får någon ersättning.

Svårigheten är naturligtvis att slå fast hur djupt detta skulle tränga. Bara i de två första divisionerna där kontrakt finns? Annars har man en känsla av att t.ex. klubbarna i Österlen — vilken division de än tillhör — ledigt ploc-

Pingis inför sitt största evenemang

1 1/2 miljon ser DIF:s SM-evenemang

Avdelning blårandig pingis har bråda dagar just nu! Under tre hektiska marsdagar — 6, 7, 8 — står vi som värdar för det publikt sett största djurgårdsevenemanget genom tiderna — SM i bordtennis 1959. En jättepublik på lågt räknat en och en halv miljon åskådare kommer att följa den fascinerande kampen om titlarna på TV-skärmarna! Televisionen har nämligen fritt fram alla tre tävlingsdagarna. Ljudradion och pressen kommer också att ha siktet inställt på Eriksdalshallen de aktuella dagarna. Allmänhetens intresse kommer således att inriktas på vår sport och klubb som aldrig förr. Detta ställer stora krav på oss arrangörer — ingenting får klicka, varje detalj måste fungera klanderfritt, om propagandan och framgång-
en ska bli 100 %-ig.

Redan i juni förra året började vi förbereda SM. En organisationskommitté tillsattes med Ake Dunér som ordförande. Bland andra icke "pingisorganiserat" folk i denna kommitté kan nämnas Stig Eckerbrant, Arne Grunander och Lasse Lindgren. Nio specialkommittéer arbetar sida vid sida fram till "avspark". Det är en stor organisationsapparat, men nödvändig. SM är redan ekonomiskt i hamn och vi inriktar oss nu på att nå största möjliga netto.

Vår tillvaro handlar dock inte bara om SM. Våren —58 "fördrevs" vi från gamla GCI uppe på B-åsen. I dag håller grävskoporna på att förrinta vårt gamla kära tillhåll. Nu tränar och matchar vi i Klara folkskola — med allt vad det innebär av trängsel och andra besvärigheter.

Men trots allt kan vi peka på fina resultat även i den här rapporten till Djurgårdaren. Från nyåret —58 till dags dato har vi berikat DIF:s mästerskapsförteckning med åtskilliga titlar: 3 SM (Björne Mellström, herrsingel, Mellström—Thorson, mixed, Signhild Tegner-Siv Pettersson-Elisabeth Thorson, lag), 6 Nordiska mästerskap (Mell-

kar fram de långscharlar som blir nödvändiga.

För att stimulera klubbkänslan borde det också sättas upp någon sorts årlig trofasthetspremie som utfaller t.ex. efter sju års spel i en klubs A-lag. Ja, t.o.m. en s.k. recettmatch borde kunna få arrangeras efter en viss tid.

Kanske ryggar många förskräckt tillbaka och tycker att detta vore att merkantilisera fotbollen. Var det inte många som gjorde det när segerpremierna infördes? Har det medfört några allvarliga men? Min bestämda tro är att man med något i den här stilen skulle sanera rådande missförhållanden väsentligt samt bidra till ett trevligare och mer förståelsefullt samarbete klubbarna emellan. Till båtnad för svensk fotboll.

(Ur Wolf-artikel i IB).

ström 4, Thorson 2), 6 Östsvenska mästerskap och 8 DM-tecken.

☆

Våra duktiga flickor vann "programenligt" lagtiteln förra året, vilket dock tog en ända med förskräckelse. Bt-förbundet tröttnade tydligen definitivt på djurgårdsdominansen. Nu finns det ingen damallsvenska längre. Lag-SM ska i fortsättningen avgöras på annat sätt... Allsvenska herrtrion utförde en balansakt i högre skolan förra året. Nedflytningsspöket rantade omkring hemma hos hr lagledaren Stig Elmblad hela vintern. Det ordnade sig dock till sist. Vi hamnade på femte plats i tabellen och "Stickan" på Södersjukhuset för brustet magsår. Men brustna magsår kan ibland vara bättre än brustna illusioner... I år har vi ett avsevärt bättre lag, som klarat sig hyggligt i serien hittills. Några nya magsårssymtom har inte uppträtt — ännu.

☆

För övrigt är att berätta att

— vi 10-årsjubilerade i mars förra året,

— vi gjorde en bra slant på ett televisionslotteri häromåret. Lotterna blev i det närmaste slutsålda. TV-apparaten hämtades aldrig,

— vi storstädat i styrelsen, där för första gången en representant för det täcka könet nu återfinns — Ing-Britt Molin. Gustaf Göransson, statspolis-kommissarie, sitter tryggt på kassalådan för andra året i följd. Kalle Fagerstedt är ny vice ordförande. Stig Elmblad är också ny i styrelsen, där hans energi sätter fruktbringande spår. Olle Lindsjö, ordf., Bengt Rundfelt och Ulf Thiséus hör till "de gamble",

— Åke Rakell kommit tillbaka efter AIK-sejouren. Lasse Pettersson, Anton Bolgar, Olle Enarsson och Georg Tsappos är andra mer eller mindre nya namn i vår herrelit,

— återväxten särskilt bland damju-

niorerna är synnerligen god, Wille Karlssons outtröttliga arbete ger god utdelning,

— Björne Mellström sista året blivit både fransk och österrikisk dubbelmästare,

— "Mellis", Åke Rakell, Signhild Tegner, Elisabeth Thorson och Siv Pettersson representerat Sverige i ett flertal landskamper och turneringar,

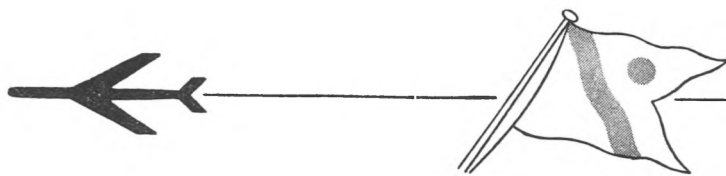
— vi har alla blårandiga skäl att se ljusst på framtiden!

Ulf Thiséus.

En god förlorare

Ett idrottsminne. Det var under brottningens storhetstid, då idrottshallarna var fyllda till sista plats, när brottning stod på programmet. EM i fristil 1946, som det här lilla idrottsminnet skall handla om. Det var klart för finalerna. I lätt tungvikt skulle mötas om titeln den trinde Bengt Fahlkvist och den atletiskt byggda schweizaren Stöckli. Schweizaren var skyhög favorit. Hans väg till finalen var enbart fallsegrar. Däremot fick Fahlkvist slita hårt för att nå densamma. Klar för final. Eriksdalshallen kokade av spänning. Skulle Bengt klara Stöckli? 1 chans på 25 var den allmänna meningen. Den chansen tog Bengt. Efter några trevande försök kom hans specialnacksving, som var så perfekt slaget, att schweizaren föll direkt på rygg. Jag trodde att taket skulle lyfta sej på hallen så stort var jublet efter matchen. Publiken rusade upp på mattan och hissade Bengt. Alla var i upplösningstillstånd, så stor var glädjen. Men vid sidan om mattan stod den slagne favoriten, den stilige Stöckli, och väntade på sin tur att få gratulera sin besegrare. Det var då jag kom att minnas den här matchen. Jag stod alldeles intill honom. Det enda som jag kunde märka på honom att han förlorat matchen, var ett par tårar som envist ville tränga sej fram. Det måste vara en stor besvikelse för honom, att vara så nära målet och bli besegrad. Men han var en stor idrottsman. Hans gratulationer efter matchen var hjärtliga. Hela hans uppträdande var stiligt. Det är tyvärr så sällan man får se så goda förlorare. Det är *då* idrottsmannen vinner sina stora segrar. Segern över sej själv.

Hilding Lövdahl

Viscount — C. 46 — DC. 3 —

IDROTTSGRUPPER!

Gör som Djurgårdens IF! — FLYG MED

FRED OLSENS FLYSELSKAP A/S

(Fred. Olsens Airtransport Ltd.)

Generalagenter:

BLIDBERG, METCALFE & CO AB

Göteborg, Skeppsbron 5 & 6. Tel. 17 36 80 - Stockholm, Storgatan 10. Tel. 63 21 15, 63 21 16

JUVELERARE

SVEN BACK

Folkungagatan 55

**ALLT i BRANSCHEN EGEN VERKSTAD
FACKMAN**

Elegant! Ledig! Modern!

DJURGÅRDSSUPPORTERN

blir det i en **skräddarsydd kostym** från

Melker Lindwalls

Herr- & Damskrädderi

Brantingsgatan 45 Tel. 60 25 83 — 62 63 99

Plisseringar utföres förstklassigt

(Medl. i DIF och Supporterklubben erh. 10 % rabatt)

Välkänd
Välsorterad

**H. E. Hjelm's
Livsmedelsaffär**

Fleminggatan 65 Tel. 50 09 01

Djurgårdare!

Ett tips...

DALA Tobakshandel

Dalagatan 48

Gentlemannkläder hos

Gentleman Kläder

Vasagatan 46, 1 tr.

Tel. 10 09 08 - 10 70 86

Representant: STIG NYSTRÖM

Djurgårdare erhålla konto

BÄST I BOXNING TROTS ALLT

Bengt Modigh berättar

En titt i boxningssektionens journaler visar det sportsligt glädjande resultatet, "landets bästa boxningsklubb". Vid de under 1958 hållna distriktsmästerskapen i Stockholm erövrade klubben två mästartitlar genom lättviktaren Roger Höglund och lätta mellanviktaren Nisse Olsson. Finalmatchen i lätta mellanvikten var ren klubbfinal mellan nämnde Nisse Olsson och Ingemar Johansson. Den sistnämnde är av expertisen ansedd vara en av landets mest lovande och tekniska boxare, trots att han gått endast 20 matcher. Litet mer matchrutin och Ingemar kommer att bli synnerligen svår att besegra. Roger och Nisse fortsatte sedan säsongen med att erövra var sitt svenskt mästerskap. I tungvikten blev Sven-Jan Andersson tvåa och i lättvikt Börje Jansson trea samt i fjädervikt Erkki Ohvanainen också trea. Vid Svenska Mästerskapen blev vi bästa klubb och erövrade en in-teckning i Tandbergspokalen.

Sektionsstyrelsen när en stilla förhoppning att försöka hålla positionen vid kommande DM och SM. Vi har under året tillförts tre synnerligen goda förstärkningar nämligen landslagsman-
nen Henry Haga i lättvikt och tyske elitboxaren Robert Dünkelman lätt wel-
tervikt samt numera statslöse f.d. pols-
ke landslagsmannen Teofil Pollex i mel-
lanvikt.

Liksom andra idrotter inom förening-
en har boxningssektionen detta år haft
att kämpa med ekonomiska bekymmer.

Folkpartiet vet

Folkpartiets ungdomsförbund (FPU) har på måndagen i en skrivelse till riksdagsmännen uppmanat dem att vid nästa statbehandling motsätta sig ett fortsatt stöd åt boxningen.

I princip är den nuvarande metoden, enligt vilken idrottsrörelsen får fria händer att disponera anslagna medel, att föredra framför en riksdagsbestämd fördelning på de olika idrottsgrenarna, framhåller FPU. Endast om mycket starka skäl föreligger bör man frångå denna metod.

FPU anser emellertid att sådana skäl finns för att stoppa anslag till boxning-
en. Boxningen är en form av sport som
går ut på att tillfoga motståndaren så
svåra skador att han förlorar medve-
tandet.

(Säger man i Folkpartiet, som
visst också höll på att förlora
medvetandet i senaste valet...)

BOXNINGEN VANN PÅ POÄNG!

Ritola i DN i en aktuell riksdags- och boxningsfråga.

Detta har resulterat i bl.a. att förening-
ens tränare under senare år (Nisse
Ramm) lämnat klubben och engagerat
sig i en konkurrenxförening i Stockholm.
Man hade nog väntat något annat av en
"äkta Djurgårdare". Alla som arbetar
inom boxningssektionen gör det ideellt,
så har skett den tid undertecknad varit
sektionens ordförande, och det kommer
att så fortsätta. Den ersättning vi räk-
nar oss till del är för det första, att vi
är medlemmar i en Fin Idrottsföre-
ning och arbetar för våra kära
idrott. För det andra klubbens och de
enskilda grabbarnas uppnådda resultat.
Den glädje vi känner för klubbens och
grabbarnas framgångar är en verklig
belöning och stimulans. Vi hoppas att
alla inom Djurgården känner på sam-
ma sätt.

TV – contra boxning

Den rubricerade matchen var en följd
av den under senaste året bedrivna hets-
propagandan mot boxningen. Vad blev

då resultatet? Ja enligt mitt förmenan-
de blev det en seger på knockout för
boxningen. TV-ledningen hade avsett att
ge boxningen en dödande spark i baken,
men råkade därvid trampa sig själv på
svansen.

En liten blick tillbaka i tiden visar,
att boxningsledningen i såväl klubbar
som förbund redan hade vidtagit åtgär-
der i detta fall. Vid varje arrangemang
hade, sedan TV-sändningarna inleddes
här i landet, vid kontraktskrivningen
med respektive idrottshallar och andra
tävlingssarenor intagits en särskild §,
som förbjöd radio eller TV-sändningar.

Läsaren undrar väl, varför boxnings-
ledningen hade utfärdat förbudet mot
radio- och TV-sändning. Anledningen
var allenast erfarenheter från utlandet,
samt misstanken att den svenska TV-
ledningen skulle vara mindre lämpad att
verkställa TV-sändning från boxning,
vilken misstanke visade sig vara fullt
befogad.

Bengt Modigh

För idrottsfolk gäller det att komma fram med

Prima Liv

... flygresan måste ge vila och avkoppling, vare sig målet är Johannesburg, Bangkok, Rio de Janeiro, Sydney, Montreal, Caracas eller någon annan av de 110 städer i de 70 länder som KLM flyger till.

RAKT PÅ MÅLET

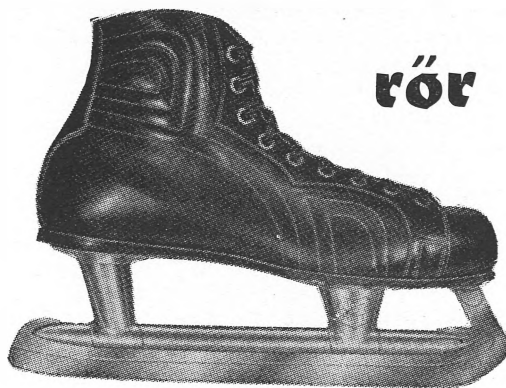
Därför flyger så många idrottsmän med

Gör som Djurgården!

Spela och vinn på

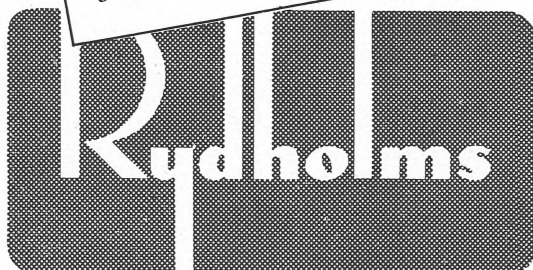
Östblads

Mästarlagens skridsko under senare år

AB J. Östblads Skridskofabrik, Järna

Ett namn med god klang
bland gentleman

ST. NYGATAN 35 — KUNGSGATAN 2 (STUREPLAN)
Vasagatan 15—17

Bland våra brottares framgångar noteras att Djurgården blev bästa klubb i Svealandsmästerskapen i fri stil 1958 i Fagersta. Här är laget, överst Olle Lundström (2:a i lättvikt) och Bengt Frid (3:a i mellanvikt); därunder från vänster Edvin Vesterby (1:a i bantam), Helge Öberg (lagledare) och Göte Sanfridson (1:a i flugvikt).

Brottarna uppåt

När 1958 års säsong gick mot sitt slut hände ett och annat både glädjande och mindre glädjande på våra idrottsliga fronter. Det mästerskap med SM-titel, som vi hade hoppats på för Edvin Vesterbys del i brottning vid tävlingarna i Eksjö, blev inte av. Edvin var inte riktigt i stöten i början — bantningsbesvär? och åkte på ett förargligt poängnederlag med följd att han fick nöja sig med en silverplats. Han kommer igen med vässade tänder härnäst.

Vid DM-tävlingarna senare på säsongen blev Djurgården stan's bästa klubb med flera individuella titlar.

Ännu senare slog Roger Björck igenom på allvar och bidrog till Stockholms seger i 4-stadsbrottningen.

De fyra DM-titlarna i fri stil togs hem av följande djurgårdare:

Flugvikt: Sven-Ove Svensson (2:a var Johannes Haapanen, också Djurgården).

Bantamvikt: Göte Sanfridsson (2:a Björn Larsson, DIF).

Lätt tungvikt: Allan Mann (2:a Bertil Nyman, DIF).

Tungvikt: Göte Rönn.

Djurgården fick sammanlagt 22 poäng med Huddinge på 8 och Athén likaledes på 8 poäng som närmast i prislistan.

Fotbollen fullföljde det allsvenska maratonåret med en tredje plats — varom berättas utförligare på annan plats.

Handbollen började uppseendeväckande illa och åkte med en duns ned i botten på tabellen. Bättring hoppas man på.

Bordtennis hade bl. a. Björne Mellström ut på kontinental turné, varunder han blev bl. a. fransk mästare. På hemmafronten gjorde våra bordtennismän tämligen rent hus vid DM-tävlingarna.

Ishockeyn började den nya säsongen i stor stil och vann DM med 8—3 i finalen mot Hammarby och rullade sedan fram i allsvenskan som en allt motstånd nedmejande tank. 12—3 mot Forshaga var

Cadier och Hilding Lövdahl

Vi satt några stycken och pratade om brottning i överstyrelsen och var ganska överens om att det händer för litet på mattan. Ingen vågar ta några grepp, och händer det blir det en vild flykt till den räddande mattkanten.

— Nä, det var andra tider förr, tyckte Hilding Lövdahl, jag minns när jag brottades mot Ivar Cadier. Jag visste att han var bra, men jag trodde att även jag själv kunde ett och annat. Så jag satsade kvickt på ett grepp för att

Märkesman

I dubbelt avseende blev Edvin Vesterby en märkesman en mulen decemberkväll 1958. Det skedde i samband med brottningslandskampen på Cirkus mellan Sverige och Finland. Våra vänner från andra sidan Bottenhavet hade lett länge och väl, men i och med att Edvin i landskampens 26:e match lyckades åstadkomma två s. k. upprullningar mot Hannes Himanen var segern Edvins och samtidigt gick Sverige äntligen upp till ledningen. Den svenska slutsegern blev senare 18—14, vilket inte var illa med tanke på att det var 4 år sedan Sverige senast triumferat mot Finland.

I samband med sin seger fick Edvin ytterligare en poäng på stora grabbar-nas märke, och det var exakt vad som fattades för hans del för att märket nu äntligen skulle bli hans. Pelle Strömbäck överlämnade också beviset på att vår lille Edvin blivit store Edvin så snart domslutet kungjorts. Sträck på sej, Edvin!

Betyg

— Hurdan är orkestern på restaurangen?

— Jag vill inte säga, att den är dålig men när en kypare i går kväll tappade en bricka med disk gick sex par upp för att dansa.

ett av våra skrällresultat, som ledde till uppfattningen att vi "fördärvade" allsvenskan. För stor överlägsenhet är aldrig riktigt bra.

Boxningen kom i gång så smått, och Ingemar Johansson hann bli uttagen i landslaget mot Danmark. Vi har en Ingemar hos oss också. Fast vår Ingemar var inte helt i klass med honom från Göteborg och fick också finna sig i förlust i landskamp debut. Men det går flera tåg. Och gong-gonger.

slå honom i mattan, men jisses va' snabb han var. Han svarade blixtnabbt och skickade upp mej i luften och innan jag dunkade i mattan hann jag säga mig själv "det var skickligt gjort". Och så pang, låg jag där på rygg.

Att tänka sig, att det egentligen var mitt grepp och så utnyttjade han det i stället till sin favör. Efter det trodde jag alltmer på att Cadier var en bättre brottare än jag själv.

EN KASSÖR GÅR EFTER 11 ÅR

Understödstagarandan måste bekämpas, säger Gunnar Rinman

Ibland undrar man över att det verkligen finns folk, som är beredda att äta sig jobb som idrottskassörer. Något otacksammare i fråga om fritidshobby torde inte finnas. Naturligtvis finns det undantag. Det finns nämligen alltså klubbbar, som lever på solsidan och som alltså får in en del "klirr" i sina kassalådor. Men stora flertalet klubbar har kronisk kassabrist, och när därtill köerna av "hjälpssökande" bara växer, måste det ju vara ett allt annat än avundsvärt jobb att ha det närmaste ansvaret för kassan. Under årens lopp har Djurgården slitit ut många kassörer. Det har inte alltid varit så fett i vår krets. Tvärtom har vi ibland stått vid ruinens brant, och då har endast den omständigheten att vi haft gynnare ute i vikarna räddat tillvaron. På senare år har pengarna kommit in i större mängder och gjort det möjligt för oss att hålla en hygglig standard och att framför allt bjuda vår publik på förstklassig idrott.

Efter att ha konstaterat detta skulle man alltså tycka att en kassörs jobb inom Djurgården borde kunna vara någorlunda behagligt och bekymmersfritt. Och naturligtvis är det så evad det gäller de stora inkomstgivande sektionerna som fotboll och ishockey. Men i en familj på 14 ungar måste man ju vara någorlunda rättfärdig och se till att inte bara 2 ungar lever och har hälsan. De 12 andra måste ju också få leva. Om så bara på existensminimum. Det är nu mannen vid huvudkassan i Djurgården kommer in i bilden. Det är han som ska fördela vad som blir över. Och har han — vilket han oftast har — ont om kontanter i sin kassa, blir det ju ibland rätt påfrestande att bara skaka på huvudet. Vid senaste årsmötet ansåg Gunnar Rinman att han skakat länge nog på huvudet och att hans många år som huvudkassör måste innebära ett avslutat kapitel. Hans civila tid räckte inte längre till i den stora utsträckning som jobbet såsom kassaman kräver, och om det också säkerligen var med en viss sorg i hjärtat så beslöt han avsäga sig förnyat uppdrag. Därmed övergick detta jobb till Stig Eckerbrant, men Gunnar åtog sig att sitta kvar i styrelsen för att inifrån länka in sin efterträdare på uppgifterna.

Det är en veteran, som nu alltså anser sig ha gjort sitt. Det kan vara på sin plats med en liten presentation av veteranen Gunnar Rinman, som högst motspänstigt lämnat följande uppgifter om sig själv:

Jag kom in i Djurgården 1931 med min pappas hjälp. Han anmälde mig som medlem hos Douglas Olsson på Solgården i Saltsjöbaden, och som 15-åring

var jag klar för min tävlingsdebut på skidor i loppet Saltsjö-Duvnäs—Saltsjöbaden. En sträcka på ungefär 7 kilometer. Naturligtvis vann jag inte, men jag vill minnas att jag kom ibland de bättre. Senare kom jag in på orienteringen, som i fortsättningen blev min huvudsakliga melodi. Min debut skedde i en tävling i Österskär 1934 och sedan skubbade jag mängder av orienteringar fram till 1944. Det är tidernas idrott. Vid sidan av skogsskubbet fick jag börja pyssla med revisorsjobb, blev suppleant i branschen 1942 och ordinarie 1945. Två år senare fick jag kasta mig på jobbet som bas för huvudkassan i och med att Arne Malmgren steg i väg för att bara ägna sig åt fotbollens allt mer svällande affärer. Ja, sedan är inte mer att berätta än att jag fastnade i jobbet som skattmästare i över 10 år. Det räknade jag nog inte med när jag blev vald. Någon gång måste man dock sluta, och nu är det beslutet gjort.

Hjälp till självhjälp

Naturligtvis har det inte alltid varit några sötebrödsdagar. Man får veta att man lever, när det tryter i kassan. Men även en rejäl utskällning får man försöka komma över. Man kan ju inte tillverka kosing. En fördel har mitt jobb bjudit — man kommer i kontakt med sektionerna och deras bekymmer och svårigheter. Det är lärorikt. Roligare skulle det vara att inte behöva pruta på anslagen, men jag är också övertygad om att dessa anslag från huvudkassan mest skall innebära en hjälp till självhjälp. Sektionerna får inte slå sig till ro utan måste anstränga geniknölarna och hitta på andra inkomstmöjligheter, när

Lågan hos mig för Djurgårdens ve och väl brinner alltiämt, säger Gunnar Rinman.

publiken vid deras egna tävlingsarrangemang nekar att infinna sig i tillräcklig mängd. I det fallet tycker jag brottarna visar fint föredöme. De försöker alla möjliga vägar, smålotterier, basarer, sommarfester etc., vilka tillsammans ger en hygglig slant i botten på kassan.

På allt för många håll har pretentionerna stigit. Det verkar ibland som om en del anser att bara man kommit in i Djurgården så innebär det dukat bord. Vad får vi? Att de stora sektionerna kan hålla en högre levnadsstandard än de små måste man försöka anse vara motiverat. De som tar in de stora pengarna har större rätt till dessa än sådana sektioner, som bara förbrukar pengar utan att få in några. Visst ska vi alla hjälpa till, och det gör de stora sektionerna men det kan ju inte heller ske på bekostnad av de egna möjligheterna att hävda sig i konkurrensen. Var skulle vi befinna oss utan fotbollens och ishockeyns slantar?

Klang i kassalådan

Soliga minnen under de 11 kassörsåren? Tja, inte blev man ledsen den dag vi på Råsunda hade den stora matchen mellan Djurgården och de svensk-italienska semesterfirande proffsspelarna. En sagolikt grann dag. Och ungefär 78.000 kronor att räkna ihop. Det var en otrolig fullträff. En annan lysande historia var när vi invigde Hammarbybacken med SM 1951 med diverse kunglighet på hedersläktaren och ett kryllande publikhav nere på planet. Det innebar 86.000 kronor i brutto. En enda sådan publik-

SVERIGES KREDITBANK

— en bank med
personlig service

till Er tjänst för alla bankaffärer

sak varje år i Hammarbybacken — det skulle väl smaka! Men det får man nog nöja sig med att drömma om.

Mindre glada händelser? Från senare år minns jag särskilt brottarnas stort upplagda internationella tävling härom året. Det hade jobbats vanvettigt för att säkra stjärnor från snart sagt hela Europa och Lennart Öberg och hans män räknade med att nu skulle äntligen ljusa tider komma. Det luktade kassapjäs lång väg. Men vad hände? Publik stannade hemma. Det var en första början till den avfolkning på brottningsläktarna, vilken nu lett till att ingen förs arrangera något stort i de starka karlarnas krets. För vår egen brottningssektion fick det där arrangemanget svåra följder. En förlust på i runt tal 10.000 kronor. Lika mycket i vinst hade då legat inom det möjligas gränser. Nu har brottarna fått denna skuld att släpa på som barlast. För en sektion som på

alla sätt och vis försökt försörja sig själv måste det vara bittert att på ett enda bräde kassera in ett sådant bakslag.

När jag nu lämnar kassörsjobbet, gör jag det i känslan av att ha haft det både trivsamt och jobbigt. Visst har man saknat det sjudande idrottslivet ute på fältet, men ett jobb på den inre fronten ger också stor behållning. Så min efterträdare kommer nog även han att hitta många glädjeämnen.

Så talade Gunar Rinman och sade sig vara absolut bestämd i sin avsikt att lämna sina officiella jobb i Djurgården. Men naturligtvis är han så blåblodig, att han inte sliter alla band utan dyker upp i något annat sammanhang. Han vill ut i friska luften igen. Jobbet med kassaböcker och redovisningar måste få ett avbrott. Man ger gärna Gunnar en extra applåd för vad som hittills varit.

Kalle Lilja

Lugnt på Djurgården

I ett gäng djurgårdare diskuterades för någon tid sedan vilken enastående publicitet, som det alltid förekommer kring blåranderna.

— Ja, sa Gösta Dahlberg, jag är beredd slå vad att det under en vecka kommer att stå minst en notis pr dag om Djurgården i Stockholmstidningarna.

Så slog man vad och följde noga med en veckas tidningar. På sjunde dagen syntes Gösta ha förlorat vadet. Inte en enda notis om Djurgården. Gösta ångrade att han inte garderat sig med att åtminstone ha skickat i väg en sekreterarnotis från orienteringssektionen till Dagens Nyheter.

Men så började man vända på tidningsbladen och hittade helt överraskande en notis med rubriken "Lugnt på Djurgården". I texten berättades det om att "enligt vad som meddelas från polisen var natten till söndagen lugn på Djurgården. Inte något anhängande gjordes för fylleri".

Vadet var räddat.

VAD KAN TRÄNAREN GÖRA?

Framgång i fotboll är mycket en fråga om träning och tränare. Visste man inte den saken förut, blev man i samband med en träff mellan fotbollsledare och sportjournalister övertygad om den saken i höstas. Träffen var tillkommen för att man skulle diskutera orsaken till varför det spelas så dålig fotboll i detta kungarrike. Måste man resa till Italien för att få den rätta utbildningen, är herrarna kompetenta att sköta sina uppdrag? Så frågade DN:s stridbare R:et rakt ut i luften. De från Fotbollförbundet, Djurgården, AIK och Hammarby anlända "herrarna" såg ett ögonblick undrande på varandra, men sedan var man beredd ta upp den kastade handsken. Det växlades i fortsättningen skarpa hugg, och ingen part kunde väl tillerkänna sig segern, när det äntligen blev dags att röka en försoningspipa.

— Fel med så mycket konditionsträning i tränarens regi. Denne skall mera tänka på bollövningarna, fastslog Henry Nord. Att träna kondition bör varje spelare själv kunna gå i land med.

— Det tänks för litet i svensk fotboll, därmed blir det inga roliga och överraskande händelser på plan, ansåg "Farsan" Sandberg, som sedan hade mängder av synpunkter. Säga vad man vill om Fader Sandberg, men han är inte rädd att sjunga ut sitt hjärtas mening. I det här utvalda sällskapet vågade han påstå att svenska VM-laget säkerligen skulle klarat sig lika bra med ett betydligt mindre antal svensk-italienare, och det var en åsikt, som han blev tämligen ensam om.

Men på tal om träningen: det är ju i fråga om den detaljen, som sökarlyktan skall sättas in. Spelas det tråkig fotboll, är det väl för att spelarna inte får lära sig att spela rolig fotboll. Och vem lär dem? I de högre serierna oftast **professionella tränare**. Naturligtvis kan en spelare utan att ha lyssnat till ett enda råd från en tränare spela en charmig fotboll. Han kan ha spelet i blodet. Lika säkert är att en tränare kan döda en rolig spelares utflykter i det blå och i stället skapa en robot av honom.

"Farsan" Sandberg, som är en flitig och samvetsgrann ordförande i Svenska Fotbollförbundets Tekniska kommitté, vet det mesta om **hur det skall tränas**. Förmodligen skulle han vara en alldeles utmärkt tränare, om han från början velat gå in här för. Men "Farsan" är troligen för aktiv för att gå in i den lunk, som blivit de flesta yrkestränarens gissel. Man har nämligen svårt att tro

Farsan funderar

att en s. k. heltidsanställd tränare gillar att leva det liv han måste leva med ett fåtal träningstimmar några dagar i veckan och resten av veckan tvingad till överksamhet. Hans lärjungar (spelarna) kan nämligen inte komma ifrån hur mycket som helst för att få del av lärdomarna. Tränaren är dömd till att föra ett stilla liv i den mån han inte skaffar sig ett jobb vid sidan om.

För att en tränare skall få ut något av sitt arbete krävs i första hand att han har ett spelarklientel, som kan smälta hans lärdomar, lägger "Farsan" ut texten och fortsätter: detta att smälta lärdomarna är inte det lättaste ty kommer man från sitt dagliga knog, är man i regel trött och inte så emottaglig för nya "övningar". Då har man svårt att entusiasmera sig och lyssnar bara helt förstrött. Pliktskyldigast springer man sina konditionsvarv och allt vad det nu kan handla om som tränaren anser vara det viktigaste. **Man strävar inte efter att lära sig något nytt.** Man kör

vidare i allt djupare hjulspår. Så länge vi har amatörer, eller halvamatörer om någon tycker den benämningen passar bättre, måste det alltid uppstå konflikter mellan det civila jobbet och fotbollsträningen. Det går inte att helhjärtat ägna sig åt träningen om man kommer dit trött och sliten. Då ställs stora krav på tränaren. Det att göra träningen rolig och att inte låta konditionsträningen bli det väsentliga. Den korta stund tränaren har till sitt förfogande i samband med spelarna skall utnyttjas till tekniska övningar och till övningar som höjer spelskickligheten. Konditionsträningen skall varje ambitiös spelare själv kunna klara av genom individuell träning vars resultat tränaren då och då kan kontrollera med klockans hjälp. Den skicklige tränaren är inte den berömda "slavdrivaren" utan den, som verkligen kan **lära ut** någonting. Med andra ord den som är en **god pedagog och psykolog**.

Det är lätt att ropa på rolig och fi-

SPORT * CYKEL * FISKE

ALLT UNDER SAMMA TAK HOS

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48

Telefon: 32 43 31 och 32 68 98

RED TOP:

Extra fotbollsreferent

Det är mycket trevligt med de svensk-danska landskamperna i fotboll, men varför skall man varje år i pressen en-visas med att benämna vår motståndare "arvfienden"? Tiden borde verkligen vara inne att glömma det där med Kristian Tyrann och börja tala om våra arv-vänner.

I samband med dessa idrottsskamper anmärks det också alldeles i onödan på våra förträffliga radio- och TV-repor-ters. Det behövs bara någon liten felsäg-ning i stridens hetta för att insändar-

nessrik fotboll och samtidigt inbilla sig att man tränar alldeles fel här i landet, men jag tror att motsatsen kommer att bevisas om några år. Vi har så många unga löften på väg att jag ser ljust på framtiden. Och kanske ett par idéer som jag går och bär på, kommer att bli framtidsmelodin på träningsfronten. Vilka? Jo, låt specialister (gymnastikdi-rektörer m. fl.) ta hand om den fysiska träningen samt spänst- och snabbhets-träningen, medan fotbollstränarna kon-centrerade sig på fotbollstekniska och taktiska detaljer. Och det inte minst viktiga: sätt fotbollstränarna i arbete bland juniorer och pojklagsspelare. Där har tränarna ett tacksamt och fornbart material och kan göra ett konstruktivt arbete. Bland äldre seniorspelare där-emet är det inte alltid som resultatet (avkastningen) av tränarens arbete motsvarar investeringen av arbete och kapital.

stormen skall bryta loss. Var och en av oss borde dock förstå hur oerhört svårt det måste vara att på stående fot ge en korrekt skildring av det virrvarr som t. ex. en fotbollsmatch trots allt är.

Skulle vi själva försöka oss på ett sådant referat är vi övertygade om att det skulle låta så här:

Råsunda erbjuder just nu en festlig anblick. Flaggorna är dukade och mu-sikkåren smattrar för vinden. Nu... nu kommer lagen in på planen. Först de rödvita kämparna och därefter våra svenska äggula pojkar, som säkert kom-mer att göra sitt bittersta, men... men i fotboll kan allt hända. Domaren är rund. Slantsinglingen har börjat, en jättestor slant, och det blir de våra som får spela med bollen i ryggen. Seså! nu börjar matchen. Någon driver bollen, jag kan inte se vilken, eftersom jag förlagt mitt program och inte kan gå ifrån mikrofonen. Nu... nu har någon annan den. Vem det är kan ni läsa i morgon-dagens tidningar. Han springer mot må-let och — pang — där gick en maska. Vi har gjort MÅL! Ah, nej förlåt, det var danskarna hör jag. Svenskarna spe-lar åt andra hållet. Leve Djurgården! Men nu, vilket härligt moment! Nununu, nejnejnej, jojojo, nej. Han missade. Så är det en annan som har bollen. Han dribblar av motståndarna, en, två och tre och står inför öppet mål. Under tiden ska jag be en gammal Råsundabekant att komma hit till mikrofonen och be-rätta litet om sitt yrke för lyssnarna. Goddag, goddag och välkommen! Ni säljer alltså korv här? Hur många kan det gå åt tro en sådan här landskamps-dag. Tre hundra stycken. Det var inte illa det. Nu skriker publiken där nere så jag knappt hör vad ni säger. Tror ni att

ni har någon anförvant som lyssnar till oss just nu? Kanske ni i så fall vill sända någon hälsning till honom eller henne? Sjung gärna något medan de tar ut bollen ur nätet där nere. Det har an-tagligen varit mål eller offside eller något sådant. Ja, svenskt mål!

Nej, där hade jag fel, ty vi är redan inne i andra halvlek och lagen har för-stås bytt sida. Nu sparkade någon bol-len högt över läktaren. Jaså, var det bara en fågel på väg mot sydligare nej-der? Ett ögonblick så skall jag slå upp den här i min lilla bok. Huvud medel-stort, näbb sabelformad, utstående stjärt-fjädrar, tofs på huvudet, röd bröstlapp. Läte: zwyck knohorr, zwyck knohorr tut. Antingen är det en vipstova eller en Lockheed Constellation. Jag hinner inte avgöra vilket, ty nu sker allt så snabbt där nere på planen. Ibland är bollen här och ibland är den där. Hallå där karl, ja, just ni som skulle sparkat i mål nu, vad heter ni? Bokstavera!! Så svarar man inte. En hövlig fråga kräver ett hövligt svar!

För att nu ta ögonen från spelet en sekund, resultatet får ni i kvällsnyheter-na, så märks det sannerligen att det är höst. Gräset är inte lika grönt som van-ligt här på Råsunda. Det har liksom vitnat, och många spelare har säkert också känt av höstens vemod, ty det är inte alls så många man i farten som vid tidigare matcher. Stopp, här är en funktionär som önskar säga något. VAD? Är detta inte Råsunda, påstår ni, utan Johannesovs isstadion. Då har man visat mig fel, men det gör inte så mycket, kära lyssnare, eftersom jag just upptäcker att jag glömt att sätta i stick-kontakten till mikrofonen.

(Klipp ur DN)

Drömhopp av Lill-Holger

i pampigaste backtävlingen på 10 år

Inte sedan 1948 har en så grann och pampig backtävling arrangerats i Falun och Sverige som den drömhoppning Källviksbacken serverade i dag. Det var fest och det var högklassig idrott.

Flaggorna hängde uppe i tornet lika slaka utmed stängerna som handdukar- na på hotellrummen och från en klarblå himmel slösade solen med sina efter- längtade strålar. Därtill var snön snabb och rejäl, överbacken fint lagd med hög övergång och kalasstup — — den som hoppade till och prickade flöt ut i luften på härlig höjd och se'n var det bara att dra och flyta så långt man kunde.

Hopparna fick göra rätt för sej och det blev inte 80-metershopp på löpande band som för tio år sedan. Nu sållades agnarna från vetet och pampiga, vackra luftfärder presterades blott av de verk- ligt skickliga. Ingenting till skänks alltså.

■ Nytt backrekord

Tre hoppare stod i särklass. Bror Öst- man, Holger Karlsson, Erik Styf hette trion.

Så kom Lill-Holger med en klockren luftfärd och lika säker andning på 80,5.

Ut från stupet sköt han som en örn och på god höjd seglade han ut över under- backen med lätt kupad kropp. Han drev väldigt effektivt utan att spänna eller anstränga sej — det var ett hopp på toppen av vad han någonsin presterat. Det fanns just ingenting att dra för och egentligen är det obegripligt, att någon domare kunde hissa under 19 poäng. Nu tog ingen fram den siffran. Tydligt har den blivit bortglömd. Någon annan god- tagbar förklaring finns inte. Det var nämligen minst sagt en 19-poängare!!

■ Lill-Holger dubblor

Farten sänktes en avsats i andra om- gången och den åtgärden var riktig. Så här före VM skall inga onödiga risker tagas.

Lill-Holger igen. Var hans förra en tillfällighet eller har formen äntligen kommit. I sinnet verkade han lätt och uppåt i pausen och nog har det sista tiden förefallit som om hopparglädjen och självsäkerheten sakta men säkert återtagit samma dominerande plats som i fjol — — — den barometern brukar vara säker hos alla idrottsmän. Skulle den stämna?? Man önskade — — —

han snärtade till på stupkanten och stack ut i rygden i den mest grandiosa aerodynamiska kroppsställning som tänkas kan. Han töjde lite grann, men behövde inte rätta något, ty allt var per- fekt. Skidorna låg klistrade som en och den spolförmigt lätt kupade kroppen klöv luft som blott en artist mäktar. En antydning till krokiga knän kunde man möjligen förnimma under byxorna, men det var ingenting att ta på, ingenting som man säkert kunde påstå — — — man kunde se på Lill-Holgers luftfärd att han trivdes och när han famnade luften så gjorde han det som den hel- lycklige hoppare han plötsligt blivit tack vare, att det lossnat och han äntligen med Ture Lindgrens hjälp kommit på't. Ända ned till 78 meter flög han från av- satsen — — — ingen nu levande torde ha kunnat göra det bättre. I varje fall inte nämnvärt. Hans hopp tålde vilka strålkastare som helst — — — 19 — 19,5 eller till och med 20 hade varit be- fogat. Men i den galoppen hann inte domarna med utan det blev som vanligt 18,5, vilket gav 113 poäng och samman- lagt 227.

Därmed var en sagolikt grann tävling till ända. Och HOPPET om en god VM- insats var på nytt tänt efter alla de trassligheter som tornat upp sej tidi- gare.

Så skildrar Sverker i IB vår Lill- Holgers seger i Falun strax före VM, där det emellertid inte gick fullt så bra.

IDO

när det gäller

SANITETSPORSLIN,

ARMATUR

och OLJEELDNING

Värme & Sanitets AB IDO

STOCKHOLM

Tel. 23 01 95

*Skidan,
som vinner*

Helveds björkskidor — Barnskidor
Hos sporthandlaren får Ni gratis vår nya broschyr "Skida lätt på rätt sätt".
Bröderna Sandslörms Skidfabrik AB

Överskattade?

I samma ämne som "Farsan" Sandberg gör reflektioner i, klipper vi ur Kvällsposten dessa funderingar av *Birger Buhre*:

Att man måste vara "född till fotbollsspelare och att tränarens roll (och betydelse) är övervärderad och också mötts av en viss reaktion mot alltför utpräglade "maestroattityder" på sina håll inom tränarekåren — det är synpunkter, som kuriöst nog delas av den genom åren kanske allra segerrikaste bland de i Sverige verksamma importerade tränarna, Lajos Czeizler, en lutttrad filosof, utrustad med välgörande fonder av självkritik. Man har ofta hört honom säga:

★ — **Tränare hit och tränare dit. Receptet till framgång är inte alltför komplicerat. Skaffe först fram ett bra fotbollslag och ge det sedan en tränare, som inte försör det.**

Vår nuvarande tränare för A-lands-

laget, Torsten Lindberg (Lajos-adept och dito beundrare) är inne på samma tankegångar:

— Fotbollsspelare på division I- eller landslagsstadiet kan inte vidareutbildas så mycket tekniskt. De skall konditionstränas (för vilket det sannerligen inte behövs någon maestro) och tränarens uppgift blir huvudsakligen att lägga upp taktiska ritningar, lära känna lirarnas psyke och tillämpa vanligt sunt bondeförnuft.

● Slöseri

Och nu kommer man in på en väsentlig fråga, som av referaten att döma inte berörts under diskussionen bland de stockholmska pennfåktarna:

★ — **Använder verkligen storklubbar sina dyrbara och förvisso kvalificerade tränarkrafter på rätt sätt?!**

En utredning för en tid sedan avslöjade att av de i division I verksamma

tränarna sysslar alla utom en uteslutande med A-laget.

Man blir nästan generad, när man ser hur de flesta av dessa importerade förstklassiga tränare lägger upp sin arbetsvecka. Förvisso behöver de inte överanstränga sig. Träning av A-laget två eller tre gånger i veckan, några timmar per gång, mest löpning och konditionsträning, varvid instruktören själv kutar med och får nyttig motion på kuppen, något som vanligt folk får skaffa sig på fritid. Resor med A-laget till bortamatcherna. Litet sekund- och hjärntrus-tjänst (vilken senare del i arbetet behärskas lika bra av många lagledare — eller tror någon att Putte Kock har något att lära av någon utländsk tränare, när det gäller att ta ut det mesta ur ett svenskt lags resurser?) i omedelbar anslutning till kriget om de dyrbara poängen.

★ **Har man sett någon av dessa tränare göra underverk med någon adept. Nej, börjar det sträva för laget är tränaren (spelare-utbildaren!) den förste att hos klubbledningen begära inköp av en ny färdig lirare.**

Men våra till Italien utvandrade stjärnspelare har alla bevisligen blivit bättre under sina emigrantår. Ja, men det beror knappast på de i Italien verksamma tränarna. Endast på att Gren, Nordahl, Kajan etc. i egenskap av yrkesmän i fotboll, fått så mycket mera tid att träna, och utveckla sina medfödda tag, anger, framförallt skärpa sin snabbhet.

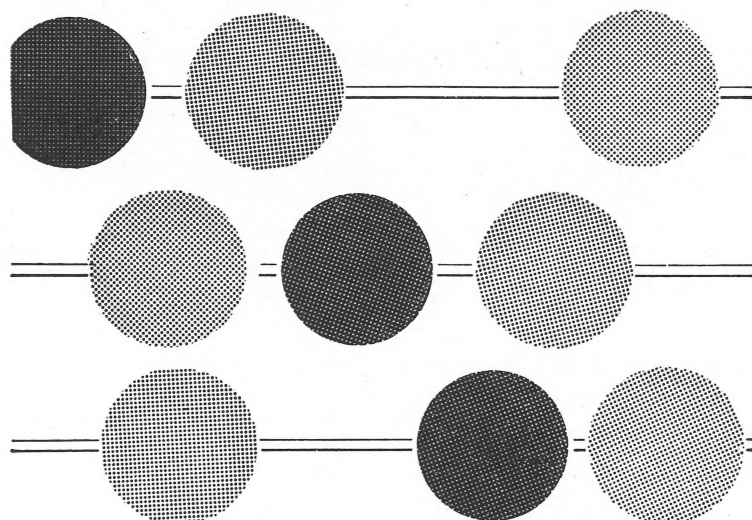
● Rätt man på fel plats

Det är egentligen märkligt att dessa svenska division I-tränare med i en del fall "ministerlöner" inte själva är intresserade av att skaffa sig åtminstone 30 timmars arbetsvecka och sätta in stöten, där de verkligen kan göra den största nyttan, dvs. fostra spelare från grunden, ta hand om junior- och pojklag, utbilda ett ännu formbart levande material. Som det är i andra idrotter, där man lägger ner pengar på förstklassiga tränare.

★ **Nej den delen av rulljansen sköts oftast av någon av klubbarnas gamla trotjänare och idealister, antingen gratis eller mot en ringa timpenning.**

● Varför ej tvärt om?

Egentligen borde arbetsfördelningen vara tvärt om. Att hålla A-laget i kondition och lägga upp ritningarna inför matcherna är den enklare delen av jobbet, som klubbarnas egna krafter ofta kan sköta lika bra. Däremot skulle den högkvalificerade chefstränaren verkligen kunna uträtta underverk på lång sikt om han sattes att sköta klubbarnas plantskolor.

var **3:dje** svensk
försäkrad i
FOLKSAM

Äldst

och bäst!

Sirius borgar för kvalitén

Tillverkare: J. W. Nilsson
Vagn- & Karosfabrik
Innehavare: Sven Nilsson
Timmermansgatan 4,
Tel. 323 30 Upsala

Allt i
trycksaker

Tryckeri AB Aurora

YSTAD · Tel. 136 90 (0411)

BLAND 22 OBEKANTA STORHETER

DN:s kulturredaktör Olof Lagercrantz, som i motsats till diverse yngre s. k. kulturjeppar bekantat sig med idrotten, kan den inifrån och därför också rätt bedömer den, skrev efter sommarens stora idrottsevenemang i Stockholm en mycket uppmärksammas artikel i sin tidning. Från att själv i yngre år ha varit en friidrottsentusiast har han mer och mer börjat akta fotbollen. — Vi återger här den intressanta värderingen av Knivstas, Tumbas och Lasse Broarns sysselsättning...

Stockholmarna har denna sommar bjudits på utomordentligt förnäm idrott. Först världsmästerskapstävlingarna i fotboll, där det svenska laget kämpade sig fram till finalen. Sedan Europamästerskapen i allmän idrott, där Sverige visserligen spelade en blygsam roll — med Richard Dahl och Dan Waern som de främsta bland några lysande undantag — men där den allmänna standarden var lika hög som tävlingsandan och arangemangen var föredömliga.

Den som så önskar har kunnat anställa jämförelser mellan fotbollen och

den allmänna idrotten. För den som liksom jag ägnat träningsfyllda ungdomsår åt att drömma om allmänidrottssegrar är det här lätt att glida in i melankoliska betraktelser. Den allmänna idrotten är sällsynt vacker och har en ädel form, som har antika anor. 1500-meterslöparnas långa kliv och brusande fart finns tecknade på de grekiska vaserne. Diskuskastaren står i marmor på museerna. Ett rätt utfört stavhopp hör till det vackraste man kan se, en bländande samlingspunkt för kunnande, kraft och koncentration. Spjutkastaren

i språnget före kastet är lejonskön, och över maratonsegraren vilar ett skimmer som från tillbakakastandet av tunga barbarskaror.

Därtill kommer, säger friidrottsfantasten, att man här kämpar ensam, att man har endast sig själv att lita på, att man störtar fram mot en stolt segerns sekund. Askådaren bjuds inte bara på en fullgod fysisk prestation. Han bevittnar samtidigt en personlighetens seger, en triumf för en enskilds förmåga, mod och samling.

Den melankoliska delen av friidrottens betraktelser tar sin början när han betänker att den allmänna idrotten under senare år trängts tillbaka på lagidrottens, främst fotbollens, bekostnad. Han frågar sig om inte denna utveckling hänger samman med en allmän förflackning och förfulning. I massamhället får den enskilde vika, och kvar blir ett operonligt kollektiv. I stället för den

Det är inte jag...

Ake Dunér har bett oss meddela, att han inte skall förväxlas med Ake Dunér...

Det låter underligt kanske men förklaras av att Djurgårdsordföranden Ake då och då tillfrågas hur det kommer sig att han omtalas som sekreterare i AIK:s bandysektion. Visst har våran Ake många järn i elden, men ingen får tro att han också skaffat sig en reträttplats hos svartingarna. Det är en annan Ake Dunér, som där pysslar med bandyproblemen.

Samtidigt meddelar Kalle Liliequist, som aldrig kallats för annat än Kalle Lilja under sina 36 år som Djurgårdare, att han visst inte har något emot att förväxlas med dagens Kalle Lilja i ishockeylaget.

ädra tävlingen om segerkransen kring en endas panna kommer lagets taktik- och rävspel. I stället för den grekiska skönheten i lopp och språng och kast kommer grova tacklingar och finter.

Jag erkänner att jag varit med bland dem som beklagat att fotbollen vunnit terräng på andra idrotters bekostnad. Men jag har kommit att ändra mening. Jag tycker fortfarande att den allmänna idrotten är en underbar sport, men jag sätter fotbollen högre och ser i dess frammarsch en seger för vettet. Det fordras både i fotboll och i allmän idrott, vid sidan av en god fysik, karaktär och målmedvetenhet om man vill komma någonvart. Utan förmåga att lära in tekniken när allmänidrottaren ingenstans. Är han löpare måste han kunna kallt beräkna sitt lopp, spara sina krafter, sätta in sina ryck vid rätt tidpunkt. Men jämför man allmänidrottaren med fotbollsspelaren, är det uppenbart att den senare på ett helt annat sätt är beroende av sin intellektuella utrustning. Fotbollsspelaren måste i varje ögonblick ha klart för sig vad han skall göra om han får bollen. Han är med i ett spel där han har tjugutvå — om bollen räknas med — obekanta storheter att räkna med. På hans förmåga till underordning och uppoffring ställs de största krav. Han måste blixtnabbt reagera i varje situation, och detta under en fysisk och psykisk press som är enastående hård. Vad han bjuder åskådaren är inte bara ett stort tekniskt kunnande, utan kombinationernas skönhet, tankens skärpa och fantasins djärva språng. När fotboll blivit en sport för de breda massorna är detta inget skäl för pessimisten med ordet masskultur föraktfullt i sin mun att moralisera över. Att fotbollen går framåt är ett hoppfullt tecken genom att den bjuder mer av fantasi och begåvning än de flesta andra idrotter. Jag

Kapten på ishockeyskutan

Här visar Lasse Björn upp Djurgårdens stora diplom, som han tilldelats för utomordentliga ishockeyförtjänster. När han om låt oss säga 20—25 år lägger upp, han kan nog räkna med att ha fått ytterligare något diplom att visa upp för sina ätteläggare.

Chans att få komma till Rom för 2 kr.

Alla vägar bär till Rom, sägs det. Det är naturligtvis en sanning med modifikation, men nästa år har faktiskt uttrycket ett visst fog för sig. Den eviga staden står då värd för de olympiska sommarspelen. Och detta innebär att idrottsentusiaster från hela världen kommer att söka sig till De sju kullarnas stad väg-, båt-, tåg- och flygledes. I publikhavet kommer två högst speciella åskådare att återfinnas. De har flugits till Rom i ett SAS-plan, installerats på ett förnämt hotell, försetts med biljetter till alla större OS-evenemang, fått rikliga fickpengar och kan i fjorton dagar

tänker på alla dem som kantar kapplöpningsbanorna och som är så stolta att räkna kungar och drottningar och societetens spetsar i sina led. Hur fantasilös och okultiverad, hur totalt utan spiritualitet och snille den sport är de ägnar en så stor del av sin tid! De representerar en förlegad, barbarisk tid, medan fotbollen är ett värdigt nöje, vackert och fullt av den lätta, snabba tankens behag.

Olof Lagercrantz

njuta av tillvaron i det soliga Italien. De lyckliga är innehavare av högsta vinstlotten i

DJURGARDSLOTTERIET —59!

Den 26 januari började vi fördela 15.750 lotter à 2 kr. bland sektionerna. Den 15 april sker dragningen — och då ska lotteriet vara slutsålt! Varje sektion har här en JÄTTECHANS att förbättra ekonomin. En stor del av 2-kronan för varje försäld lott stannar nämligen hos vederbörande sektion.

De attraktiva vinsterna (förutom OS-resan även TV, radiogrammofon, ekipering etc.) är en garanti för att lotterna kommer att få strykande åtgång. Sektionsstyrelserna får inom kort meddelande om var lotter kan avhämtas. De djurgårdare som icke är anslutna till speciella sektioner, men som ändå vill hjälpa till med försäljningen bedes vänligen kontakta lotteriföreståndaren (Ulf Thiséus, tel. 61 86 38). Han ser till att ni får behövt antal lotter — omgående!

Ingen sektion bör missa den här chansen till verkligt stora extrainkomster!

PANGMATCHEN PÅ ULLEVI

DJURGÅRDENS
JAKTEXPEDITION TILL SÖTET
SLUTADE, SOM VI ANAT, MED ATT JÄGAREN BLEV
UPPKÄAD--MEN FÖRST EFTER EN BATALJ SOM KOM
PUBLIKEN ATT VACKLA HEM MED MARMELAD I KNÄNA.

GÖTEBORG FICK
1-0 EFTER EN S.K.
IDIOT-OFFSIDE.
LINJEMANNEN MÅTTE
HA SYSSAT MED TID-
NINGSLÄSNING ELL. DYL

PLANENS

FÄRIGASTE
SPELARE
VAR "VITA
BLIXTEN"
BERNDTSSON
SOM SKENADE
IFRÅN ALT TVÄBENT.
HAN VAR HUVUDORSAK
TILL GÖTEBORGS
4-1 LEDNING I ROND II.

ULLEVI
SAM
I SAUG-
HET.

--VARPÅ JOMPA E
GJORDE 4-2 PÅ EN TUMBA-
PASSNING OCH KNIVSTA 4-3
FRÅN H.Y.-PLATSEN !!!

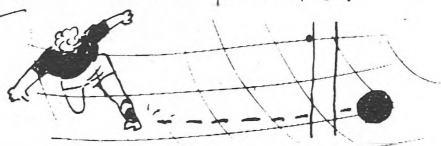
INTE EN APPLÅD

HÖRDES -- POLAR-
NATTENS TYSTNAD
LÄGRADE SEJ ÖVER
ULLEVI --- DJURGÅRDEN

PRESSADE OCH PRESSADE.

NÄR KNIVSTA
SLOG PÅ DIREKT I
88:DE MIN HÖLL
HELA STADION PÅ ATT FÅ DÄNDIMDEN. VILKEN MATCH!

Ritolas syn i DN på hur Djurgården i alla fall skakade Göteborg.

Överste Elisabeth hemma...

Forts. fr. sid. 11

härlighet så här plötsligt. Jag behöver väl inte tala om att Hongkong fuller väl motsvarande sitt rykte. Djurgården var f.ö. ett känt namn där ute i Östern och när man frågade mig efter vilken klubb jag representerade, så nickade de flesta igenkännande vid mitt svar.

— I Korea var jag ute för en spännande sak, då vi skulle med jeep åka till en uppvisning. Vi körde fel och den amerikanske officer'n som följde med ville inte fråga om vägen. Skyllarna kunde vi inte läsa. När vi till sist fick honom att stanna och fråga en vaktpost så meddelade denne att vi hade 4 kilometer kvar till kommunistidan. Som vi dessutom kört läck på bensintanken och det var milsvida ödemarker runt omkring var det nervöst, men vi kom fram till sist.

☆

— I Hongkong hängde vi rätt mycket ihop med ett amerikanskt filmsällskap med Orson Welles och tysken Curt Jürgens. Dom höll på att spela in en film om den där killen som tillbringar några år med att åka fram och tillbaka mellan Hongkong och Macao på en båt eftersom han inte fick visum att gå iland på någotdera stället. I Hongkong såg vi också Kramers tenniscirkus i aktion. Det var nästan den enda idrotten jag hann med att se — jo, i Manila såg vi jai-alai, d.v.s. den baskiska pelotan som är en tjusig idrott.

— På den beryktade ön Iwojima fick vi inte vara mer än två timmar. Myndigheterna ville inte ha oss där längre för det finns inte annat än soldater där — inte en enda kvinna.

— Tur hade jag en gång också på Okinawa, där Miles ställde ifrån sig en flygbag med våra pass i. När vi kom tillbaka var bagen kvar, men passen var stulna — på ett undantag när: mitt svenska. Det hade väl tagit lång tid att skaffa sig ett nytt annars.

— Över huvud taget, slutar Elisabeth, var det roligt att se hur mycket amerikanerna gjorde för att underhålla trupperna. Det var ideligen besök av fältartister, mestadels utsända av olika firmor, men i arméns regi. Dom fick gno lika mycket som vi — det var faktiskt inte mer än ett par dagar på Honolulu som jag hann med att bada i oceanen under hela den långa tiden.

Wolf.

— Min fru drömde i går natt att hon var gift med en miljonär.

— Du har tur. Min fru tror det om dagarna!

Ett stråvsamt gammalt par — ånej mycket piggre djurgårdare än dessa finns inte: Gösta Knivsta Sandberg och Elisabeth Thorson fotograferade under en paus i inspelningen av filmthrillern "Djurgården lägger ut en krok".

PS! Ishockeyn på god väg

När det här skrives har ishockeysäsongen kommit en god bit på väg mot slutmålet. Ungefär allt i motståndsväg har krossats av Lasse Björn & Co och Djurgårdens plats i slutspelet är given. Mellan de allsvenska lagen var Djurgården en av parterna i Dagens Nyheters succéturnering om Ahearne cup. Det blev finalplats för Djurgårdens del mot Sovjets Vingar och rekordpublik på Johanneshov med över 18.000 åskådare. Vad dessa levererade vid vändkursen fick bli vår tröst för det nederlag som ryssarna tillfogade oss... Och för övrigt gick slutsergerna till Wembley Lions på bättre målskillnad. Enda nederlaget Wembley råkade ut för var mot Djurgården med 2-3. Så vill man påstå något, kunde man ju säga att vi blev moraliska mästare. Men det bryr vi oss inte om att påstå.

Djurgårdens siffror i den allsvenska ishockeyn fram till pressläggningsögonblicket:

—AIK (h)	8—2
—Grums (b)	3—1
—Malmö FF (b)	7—2
—Forshaga (h)	12—3
—Bofors (b)	4—1
—Västerås IK (h)	5—2
—Södertälje (b)	7—4
—Södertälje (h)	9—2
—Västerås IK (b)	11—4
—Bofors (h)	8—2
—Forshaga (b)	9—2
—Grums (h)	3—1
—Malmö FF (h)	15—3
—AIK (b)	6—4

Trots att de våra på slutet "lekte med döden" och släppte till grepp mot AIK och Malmö FF för att det skulle bli jämnare och mera spännande rullade triumfvagnen vidare mot en rekordseger med full utdelning i alla matcher. Så här blev tabellslutet:

Djurgården	14	14	0	0	107—33	28
Grums	14	10	1	3	70—33	21
Södertälje	14	9	2	3	67—38	20

Tre guldklockor

Efter 300 matcher i fotboll i vårt A-lag blev Karl-Erik "Cacka" Andersson den förste att få ta emot en guldklocka av föreningen. Vid sidan av fotbollen var "Cacka" kapten i ishockeylaget, och på sin ålders höst har han nu för övrigt börjat verka i puckarbranschen i Malmökamraterna.

Näste att bli guldklockeman på sina fotbollsmeriter blev Sigge Sluring Parling, även han nådde 300 A-lagsmatcher. Och inte lång tid efter det Sigge börjat dra upp sin guldrova var det dags för Gösta Sandberg att kliva fram som 300-matchare och därmed också få en guldrova. Allt enligt nådigt tillstånd av Svenska Fotbollförbundet.

Tre kanonspelare, som nu för alltid bör veta vad klockan är slagen.

51 matcher 1958

Forts. fr. sid. 29

8 år för att sparka sig igenom vårt program;

att samma person med 8 timmars fotbollsparkeri om dagen i alla fall fått hålla på i nära ett helt år.

Det mesta av detta har vi hämtat ur Djurgårdsbollen, som är organ för vår ungdomssektion och som är en verkligt förnämlig publikation. Redaktören är blygsam i en kommentar:

— Naturligtvis har Du många synpunkter på hur Djurgårdsbollen egentligen skulle skrivas och redigeras, men vår stackars redaktör får tyvärr alltför sällan höra dem och därför har den stil det första numret hade fått bli bestående säsongen ut.

Som sagt, Djurgårdsbollen är en stark sak. Vi i Djurgårdarens redaktion anser oss kunniga nog att kunna bedöma den saken. Så redaktör Åke Barrling kan lugnt sträcka på sig.

Västerås	14	6	1	7	60—79	13
Forshaga	14	5	2	7	52—62	12
Bofors	14	4	1	9	49—63	9
AIK	14	2	1	11	52—90	5
Malmö FF	14	1	2	11	40—99	4

När detta skrives har slutspelet inte avverkats, men läsaren vet hur det gick...

Avslutningsvis en blomma till Arne Strömberg, som är bas för träningen och matcher de vilda djuren. Inte alltid så lätt eftersom alla vill vara ute på isen på en och samma gång. Något som reglerna inte tillåter.

Några minnesglimtar...

Forts. fr. sid. 39

lottade emot varandra och matchen ägde rum den 26 september i Stockholm.

DIF:s lag hade följande sammansättning: Dahlberg; Sandlund, Lavass; Nordenskjöld, Frykman, Engdahl; Friberg, Olsson, Jansson, Öhman, Lindqvist.

Lavass deltog för första gången sedan i våras och skötte sig utmärkt sedan han blifvit af med den honom i början besvärande nervositeten. Samtliga spelarna i laget skötte sig utmärkt och laget visade en utmärkt form på sitt spel. Forwardskedjan briljerade med snabba, fint kombinerade anfall och försvaret spelade som vanligt utmärkt och släppte ingen gång AIK:s forwards i frihet.

Under första halftid gjordes endast ett mål, en kvart efter spelets början. Friberg kommer fram med bollen och i stället för att passa till vänstersidan, hvilken var markerad, uppfattar han situationen riktigt och passar bollen till Olsson, hvilken i lugn kunde lägga den i nätet.

Straxt före detta mål hade domaren, herr Edv. Andersson från Eskilstuna, gifvit Djurgårdarna en straffspark, men då denna blifvit given utan orsak, så lade Friberg bollen högt över nätet. (Skulle detta fair play eller gentlemannaskap kunna förekomma i det moderna serieharvandet? Sättarens anmärkning.) Under andra halftid behärskade DIF situationen och kunde göra två vackra mål. Därmed hemförande en vacker seger med 3—0."

Semifinalen

"De bägge semifinalmatcherna spelades den 10 oktober. Den ena mellan DIF och Norrköpingskamraterna i Stockholm och den andra mellan Örgryte och Upsalakamraterna i Göteborg.

Den förstnämnda hade lockat en talrik, intresserad publik till Idrottsparken samt blef både spännande och vacker. Af denna match framgick med all önskvärd tydlighet att en match kan spelas utan att rätt spel behöfver användas och att vi nu i Sverige hafva lag, som lägger mer an på att spela på bollen än på motspelaren. — — —

DIF ställde upp med samma lag som mot AIK, endast ett par punkter verkade svagare än laget för övrigt.

Under första halftid hölls en rasande fart på spelet och Norrköpingskamraterna spelade som ett lag, hvilket spelar för att förlora med ära. Deras anfall gingo med fart och utmärkt kombinerad, målskotten voro hårda och säkra, och vid flera tillfällen var det nästan ett underverk att Dahlberg kunde klara målet.

Under andra halftid började också Djurgårdarna mer och mer taga hand om spelet och sedan ett par mål efter c:a 10 minuter gjorts, tappade Kamraterna spelhumöret och åsågo med eller mot sin vilja med lugn huru Djurgårdarna stoppade in det ena målet efter det andra. — — —

Djurgårdarna segrade således med 6—0."

Härmed är SM-tävlingen 1909 slutsklarad, då något referat om finalförlusten 8—2 mot ÖIS ej kan återfinnas i medlemsbladet. Om det varit avsiktligt — kanske bäst så. Men detta nederlag gav oss spelare en nyttig läxa, som vi hade lärt till finalmatchen i SM mot samma lag 1912.

Tre finaler 1912!

Författaren till detta epos spelade då centerforward på Stadions till sommarolympiaden färdigställda gräsmatta, där han inom parentes sagt hade glädjen att trampa gräset såsom deltagare i den gymnastiktrupp, som invigningsdagen för Olympiska Spelens högtidliga öppnande uppträdde på Stadionmattan.

Matchen blev hård, situationerna växlade snabbt, alla tog ut sig men kämpaglöd fanns till "the bitter end" hos varje man i Djurgårdselvan. Tyvärr blev matchen oavgjord 0—0 och omspelsmatchen skulle följaktligen gå i Göteborg. Men det var icke det värsta. Vid slutet av veckan före själva matchdagen den 10 november visade det sig att varken högerinnern eller -yttern — lagets bästa anfallsflygel — på grund av justeringar från senaste söndagsmatchen kunde deltaga och följaktligen icke voro med, då vi på lördagen samlades vid Centralen för att embarkera tåget. Ommöblering av laget blev nödvändig och två helt nya måste sättas in. Det kunde ju för "en annan" kännas lite underligt att först vid tåget för första gången få bekanta sig med sina blivande kompisar till höger och vänster — båda nya kuggar i en förut väloljad kedja — allra helst i en mästerskapsfinal. Men inga minnesbilder finnas som på något sätt skulle kunna frammana en hopplös situation eller inverka menligt på lagandan. Den var stark, ja mycket stark.

Matchdagen var inne. Nattsömnen i hotellsängarna hade varit god och vi tog det lugnt på morgonen; några började tyvärr med kaffe redan på sängen — man ska' inte gå ifrån sina vanor (ovanor)! Vi andra och förståndigare föredrog däremot en kortare promenad innan frukostmåltiden, som gemensamt intogs kl. 10 eftersom matchen började redan kl. 13. Ät så ni blir mätta men absolut inte övermätta, sa' ledaren. Efter frukosten vidtog dobbning av skorna om så behövdes, i regel av var och en personligen. Samling skedde sedan kl. 12 för gemensam förflyttning till idrottsplatsen, några kanske lite sammanbitna men på det hela taget rådde en glad och otvungen stämning med allmän tillförsikt.

Och så började matchen — en match där djurgårdselvans alla spelare kämpade hårt från första minuten till den sista och när slutsignalen gick hade alla fått lön för mödan — oavgjort 2—2 med omspel på neutral plan som följd. Över måttan lyckliga njöto vi se'n den goda middagen som lät oss verkligen väl smaka. Stämningen var hög under de

timmar som återstod innan kvällståget skulle föra oss åter till huvudstaden.

Vårt första mästerskap

Ordspråket "tredje gången gillt" ringde hårt i våra öron hela följande vecka och efter samvetsgrann träning och då hela laget till den avgörande matchen på Råsunda söndagen den 17 november var ordinarie, så när som på den ännu justerade högeryttern, fanns en grundad tillförsikt och endast en tanke, "att segra eller dö".

Matchen slutade med seger 3—1 och DIF:s första fotbollsmästerskap erövrades.

Därmed var revanschen från 1909 utkrävd och även den när centern som femtonårig mycket, mycket intresserad åskådare fick bevittna SM-finalen på Idrottsparken i Stockholm — Stadions nuvarande plats — mellan DIF och ÖIS, då Djurgård'n ledde 10 min. före full tid med 3—1 men vid slutsignalen fått smörj med 4—3.

Nu ska' ni inte tro att skrivaren av dessa rader hyllar ordstävets "den största glädje man har de' ä' skadeglädjen" men som Göteborgs fotboll stod på ett högt plan här i landet var en seger över "Källes" lag idrottsligt sett av särskilt stor tillfredsställelse.

Tre mästerskapsfinaler innan avgörandet skett torde i svensk fotbollshistoria vara en engångsföreteelse. En reflexion! Kan fotbollsspelare utsättas för en större nervpåfrstning — kan det skapas en bättre laganda och kampvilja eller kan någon annan idrott sammansvetsa känslan för den egna föreningen såsom dessa matcher gjorde under tidrymden av en månad?

För att i någon mån få fram vad som under dessa fotbollsmatcher verkligen skedde på planen och samtidigt en liten tidsbild av evenemangen synas några saxningar från referaten i DIF:s medlemsblad kunna vara av intresse för en senare tids Djurgårdare och kanske särskilt aktuellt nu, då ÖIS åter är uppe i allsvenskan.

Här följer alltså axplockningen!

Första matchen 13/10 1912

Matchen spelades 13/10 i Stadion inför 7.000—8.000 åskådare, det mesta en match mellan svenska lag samlat, och förtjänsten blev ej liten då biljettpriserna voro så höga som 1—3 kr. — — —

Första halvtiden slutade med en hård pressning från Örgryte, som dock ej gav resultat.

Andra halvtiden voro djurgårdarna de överlägsna. — — — Djurgårdarna sköto dock ganska ofta, men de hade otur och vid matchens slut var spelet oavgjort med 0—0.

Andra matchen 10/11

Finalmatchen i svenska mästerskapet, vilken spelades oavgjord i Stockholm ompela-

des 10 november i Göteborg på Valhallas plan och även denna gång blev resultatet oavgjort med 2 mål på hvar sida, Djurgårdarna hade måst taga med två nya spelare i stället för Friberg och Einar Olsson och därjämte göra omplaceringar.

Planen var ganska hal till följd av regnet, men spelet led ej allt för mycket därav. Publikens uppgick endast till 2.280 personer.

Beträffande spelet låna vi Svenska Dagbladets referat, vilket är det utförligaste:

I allmänhet var djurgårdarnas anfall de farligaste — — — Några hörnor blevo utan resultat tills djurgårdarna efter ungefär en halvtimmes spel lyckades samla sig till ett kraftangrepp i centern. Bollen fördes några sekunder framför Örgrytemålet, tills Nordenskjöld fick bollen från ÖIS-backen Levin och i läge för sig. Med ett grannt skott lade han den förbi Bengtsson i nätet. Det vackert gjorda målet kvitterades rättvisligen att omtala med ganska starka applåder af publiken.

När hvisslan ljöd . . .

När hvisslan ljöd stod spelet med 1—0 till Djurgårdens fördel. — — — Då andra halvtid öppnades, tog Örgryte emellertid raskt ledningen af spelet och kvitterade.

Så kom alltså spelet efter endast några minuters intensivt arbete lika mot lika igen under bedöfvande bifallsrop och applåder från publiken. — — — Djurgårdarna fingo ganska farliga skott på Örgryte. Så bar det av ned till Dahlberg. Ett ögonblick pågick spelet alldeles inpå honom tills domaren blåste för hands. Allt hade varit ett ögonblicks verk. Djurgårdarna protesterade, men straffsparken lades upp. Hagardh sköt nu — bommade fruktansvärdt. Bollen gick långt ut åt höger i stället för i mål.

Spelet fick nu åter hård fart, men det såg alltjämt ganska mörkt ut för stockholmarna. Ett par gånger afbröts, uppenbarligen med orätt, deras anfall af domaren hr P. Sjöblom, som markerade sin håg att ej vara partisk till djurgårdarnas förmån väl tydligt. — — — Pressningen var på båda sidor energisk. Nu inträffade det alldeles oväntade att Örgrytarna efter spel framför Djurgårdsmålet åter fingo straffspark till sin fördel. Wicksell hade fått bollen på hand och domaren dömde strängt. Lundin fick förtroendet att lägga bollen i nät, vilket också denna gång lyckades. Härmed hade Örgryte fått ett måls försprång och man

vågade knappast hoppas på utjämning under den återstående kvarten, Frykman fick nu emellertid fram som centerhalvback och efter en utomordentligt skicklig dribbling mot Örgrytemålet, lade han bollen alldeles framför Söderberg, som sköt rätt i nät.

Efterspelet

Sedan spelet slutat oavgjort begärde såväl Örgrytelaget som publiken att matchen skulle förlängas, men djurgårdarna hurrade för motståndarna samt marscherade under publikens hänfulla tillmälen in i omklädningsrummen. Domaren hr P. Sjöblom ville även förmå djurgårdarna att fortsätta, men förgäfvades. Han blåste till nytt spel och då djurgårdarna ej visade sig förklarade han ÖIS som segrare.

Egendomliga utslag har man varit van vid från fotbolldomarnes sida, men något liknade har dock ej förekommit. Djurgårdarna voro i sin fulla rätt att neka fortsätta och detta borde en så gammal domare ha reda på.

Publiken utmärkte sig som vanligt. Mer behöfver ej nämnas om den.

Tredje och sista finalmatchen 17/10

Djurgårdens IF fotbollmästare

Den tredje finalmatchen spelades söndagen den 17 november på Råsunda idrottsplats, vilken utsetts därtill efter omröstning inom styrelsen för fotbollförbundet. Publikens uppgick till 3—4.000 personer, hvilket torde varit rekord. Vädret var vackert men kyligt, hvaremot planen var hård och ytterst hal. Lagen ställde upp på följande sätt: Djurgården: Dahlberg, Frykman, Backlund, Karlsson, Wicksell, Öhman, Jansson, Olson, Nordenskjöld, Johanneson, Söderberg, Domare O. Thulin, Göteborg. — — —

Örgrytarna utvecklade snart ett vackert forwardsspel, som dock ideligen bröts av Djurgårdens försvar. Snart nog ilsknade äfven Nordenskjöld till och började sätta far på Djurgårdens forwardskedja.

Örgrytarna voro dock hela tiden de farligaste men Djurgårdens försvar spelade stortadt och lät aldrig något tillfälle till riktigt farliga skott yppa sig. Det blev därför Djurgården som gjorde första målet. Nordenskjöld hade ett par gånger använt den i dylikt väglag fullt riktiga taktiken att från långt håll skjuta hårda markkrypare, vilka strukit utefter stolparna.

Spelet blev nu ännu liffligare och särskilt Örgrytarna arbetade hårdt. De kvitterade också redan efter tre minuter. — — — Efter 25 minuters spel kom det väntade målet. Söderberg gjorde en av sina vackra centringar, från vilken Nordenskjöld sköt ett härligt skott. Målvakten lyckades genom att kasta sig fånga bollen, men kunde ej liggande klara sig mot Jansson och Olsson, hvarför den senare kunde skjuta i nätet. — — — En stund innan spelet var slut gjorde Djurgården ett tredje mål. Söderberg skickade in en hård, låg centring, hvilken studsade mot ÖIS-backen Bergström in i målet.

När spelet avblåstes var Djurgården segrare med 3—1 och svenska mästare för första gången. Samtliga spelare i Djurgårdslaget utmärkte sig. I Nordenskjöld har laget fått den centerforward som behövdes. Han gillar ej endast uppvisningspel utan spelar för att vinna, äfven om han därvid skall gå igenom murar. Einar Olsson spelade så väl som någonsin förr, därmed vare nog sagt. Johanneson och Jansson skötte sig ehuru nya på platserna utmärkt och den lille Söderberg kilade som en skottspole utefter linjen samt gjorde otaliga utmärkte centringar. Alla tre halvbackarna voro som vanligt förträffliga.

Som slutvinjett på här ovan skildrade fotbollminnen mot ÖIS borde även några matcher mot Göteborgskamraterna få en hedersplats. Det skulle dock föra för långt att den säkerligen redan nu trötta läsaren av detta opus betungas med ytterligare lektyr — det kanske kan bli en annan gång — men mästerskapsfinalen på Ullevi 1910 och mästerskapssemi-finalen på samma plats 1917 äro värda sitt eget kapitel, särskilt den senare och hårdaste, som fick spelas två gånger innan segern var fullbordad.

Vid alla de många tillfällen, när man i kombinerade lag haft förmånen att spela tillsammans med göteborgare mot engelska proffslag och i landslagssammanhang har emellertid minnet av glada, trevliga och kampsugna fotbollkamrater alltid blifvit bestående.

Nocke

Svenska Emaljarbeten

Selebovägen 13, ENSKEDE - Tel. 59 55 15

Vi tillverka

Föreningsmärken - Medaljer - Plaketter

av bästa kvalitet

Förslag och offert på begäran!

Djurgårdens Idrottsförening

Stiftad 12 mars 1891

Adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö

Telefon: 21 15 83 - Postgiro: 5 69 16

Hedersordförande:

Bertil Nordenskjöld, Banérgatan 45, tel. 62 40 73.

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Åke Dunér, Riddargatan 29, tel. 60 40 74 (till arbetet 67 90 15).

Vice ordförande:

Karl-Erik Nordlund, Norrtullsgatan 35, tel. 32 97 37 (arbetet 23 35 30).

Sekreterare:

Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. 25 36 99 (arbetet 22 40 00).

Skattmästare:

Stig Eckerbrant, Tantogatan 11, 1 tr., tel. 40 33 58.

Intendent:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, Bromma, tel. 25 71 22 (arbetet 22 19 20).

Ledamöter:

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Hammarbyhöjden, tel. 49 16 64.

Hilding Lövdahl, Tegeluddsväg. 30, tel. 62 97 04.

SEKTIONSLEDARE:

(Inom parentes anges tel. till arbetet)

FOTBOLL:

Ordf.: Sigge Bergh, Körbärsvägen 8, tel. 32 69 88 (61 73 72)

Vice ordf.: Birger Sandberg, Astrakangatan 65, Vällingby, tel. 38 55 88 (22 45 00)

Sekr.: Gunnar Lundqvist, Skulptörvägen 17, Johanneshov, tel. 48 84 77 (54 05 00)

Kassör: Arne Malmgren, Medlemsvägen 46, Johanneshov, tel. 49 95 06 (65 25 20)

Ledamöter: Wolf Lyberg, Kammakaregatan 29, tel. 20 46 53 (28 92 60)

Alf Lundquist, Strandväg. 5 B, tel. 63 40 33 (63 49 68)

ISHOCKEY:

Ordf.: Arne Grunander, Aprikosgatan 14, Hässelby, tel. 38 86 12 (22 45 00)

Vice ordf.: Pelle Bergström, Norrhagsvägen 21, Enebyberg, tel. 58 36 55 (24 11 20)

Sekr.: Lars Nordvall, Villavägen 12, Stocksund, tel. 55 48 55 (22 45 00)

Kassör: Lars Lindgren, Frihetsvägen 5, Jakobsberg, tel. 0758/320 61 (34 96 10)

BANDY:

Ordf.: Curt Söderberg, Höganäsvägen 10, Lidingö, tel. 65 42 99 (22 20 00)

Bengt Edblad, tel. 52 88 10 (25 25 10)

Ake Erixon, tel. 86 43 17 (22 76 60)

BORDTENNIS:

Olof Lindsjö, Vittangigatan 20, Vällingby, tel. 37 97 82

BOWLING:

Erik Jansson, Genvägen 10, Danderyd, tel. 55 16 68

BOXNING:

Ordf.: Bengt Modigh, Petrejusvägen 53, Johanneshov, tel. 39 15 39 (16 48 00)

Kurt Hammargren, Surbrunnsgatan 40, tel. 30 14 44 (31 34 33)

BROTNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, Johanneshov, tel. 49 95 56 (43 59 63)

Bertil Anér, Hagavägen 16, Solna, tel. 27 95 44

CURLING:

Lars-Olof Laurell, Essingestråket 37, tel. 53 19 34

HANDBOLL:

Gillis Florsjö, Maria Prästgårdsgata 38, tel. 40 41 14

ORIENTERING:

Stig Hammar, Odengatan 90, tel. 32 90 68

SKIDOR:

Evert Nirling, Ringvägen 82, tel. 44 19 52

SLALOM:

Erland Lison Almkvist, Banérgatan 51, tel. 61 96 07

DAMIDROTT:

Ordf.: Gunvor Orest, Kvarnvägen 8, Jakobsberg

KONSTAKNING:

Henry Henningson, Anders Reimersväg 9, tel. 68 68 66

VM-GULD OLYMPISKT GULD

NORDISKA
MÄSTERSKAP

SEXDAGARS
SEGRAR

SVENSKA
MÄSTERSKAP

och 1.000-tals andra svenska och
utländska storsegrar

Crescent

världsmästarcykeln

MED DJURGÅRDSKRUT I FOTBOLLSSKO

Tjopang, säger det från Jompa Erikssons högskola, och om det också inte innebar någon fullträff den här gången på Stadion räckte det att sätta skräck i den närmaste omgivningen i Malmökamraternas försvar.

Djurgårdens Idrottsförenings medlemsblad

Redaktör: Karl Liliequist • I redaktionskommittén: Åke Dunér